

Resimleyen: Mark Janssen

Çeviren: Hasan Türksel

CAN ÇOCUK

CAN
ÇOCUK

Het Ministerie van Oplossingen, Sanne Rooseboom
© 2016 van Goor, Uitgeverij Uniboek | Het Spectrum bv, The Netherlands
İllüstrasyonlar: © Mark Janssen
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2020
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve
Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4860-8

1. Basım: 2000 adet, Aralık 2020

Çeviren: Hasan Türksel
Resimleyen: Mark Janssen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Son Okuma: Seda Ateş
Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak Tasarım: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 43087; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Nederlands letterenfonds
dutch foundation for literature

Bu kitap Dutch Foundation for Literature ve Mondariaan Foundation baskı ve çeviri desteğiyle yayımlanmıştır.

Çözüm Bakanlığı

SANNE ROOSEBOOM

Çeviren: Hasan Türksel

Resimleyen: Mark Janssen

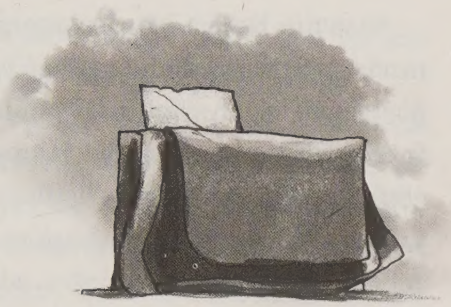
SANNE ROOSEBOOM

1979'da Utrecht'te doğdu. Amsterdam Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun olduktan sonra on yıl boyunca bir gazetede editör olarak çalıştı. Bir dönem İngiltere'de muhabirlik yaptı ve dergilere hikâyeler yazdı. Yaklaşık sekiz sene üzerinde çalıştığı *Çözüm Bakanlığı* 2016 yılında yayımlandı ve kitap bir seriye dönüştü. Yazar, hayatını Rotterdam'da sürdürüyor.

İçindekiler

Okunması Gereken Mektup 7
Neredeyse Herkesin Davet Edildiği Bir Kutlama 14
Zarfın İçindeki Macera 19
Acayip Bir Anket 26
XBOX 8000 31
Artık Var Olmayan Bir Sır 38
Dopdolu Bir Kütüphane 46
Fotoğrafları Kullanarak Kötü Şeyler Yapmak 56
Uluslararası Topluluk 66
Sandık 75
Bir Ders Vermek 83
Duvar 92
Roving Tom 98
Tekneler İçin Bir Çöp Noktası 104
Barremans 112
Tom ve Duvar 117
Korsan Henk 124

Noria'nın Tavşanı 130
Smile! 140
Kazandınız! 151
Bir İnternet Sitesinde 160
Oğlaklar 170
www.rubininsirlari.nl 177
Ayrılık 185
Mektup 194

Okunması Gereken Mektup

Nina daha önce hiçbir şey çalmamıştı, özellikle de babasından. Ama şimdi bunu yapması gerekiyordu. Babasının çantası kanepenin yanındaydı, kapağı açıktı. Nina zarfın bir kenarını görebiliyordu. Televizyonda akşam haberlerini sunan kadının pembe kıyafetleriyle jürinin önünde dönerek dans edişine gözucuyla baktı ama pek dikkat etmedi. Kendisine biraz büyük gelen kırmızı çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynatıp gözlerini yalnızca çantaya dikti. O mektubu okuması gerektiğini biliyordu. Ancak kim kendi babasından bir şey çalardı ki?

Nina'nın babası öğleden sonra eve gelirken zarfı yanında getirmişti. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Çünkü o postacıydı, siyah sakallı, iri yapılı bir postacı. Babası bir zarfı sahibine ulaştıramadığı zaman onu postaneye geri götürüyordu. Bu, zarfın üstünde bir adres yazmadığı ya da o adreste artık bir başkasının yaşadığı anlamına gelirdi. Babası zarfları doğru adrese teslim edebilmek için elinden gelenin en iyisini yapardı hep. Bir keresinde çantasında "kulağı delik hoş fırıncıya" gönderilen bir zarf olduğu için bütün sabah kentteki fırıncılara telefon açmıştı. On altıncı telefondan sonra aradığı kişiyi bulmuştu: Meulenstraat'taki kremalı pasta yapan fırıncı. Adamın kulağında küpe vardı ve patronu bunu çok komik buluyordu. Nina'nın babası insanlara daima yardım etmeye çalışırdı. Tıpkı Zout ailesinin bütün fertleri gibi.

Bugün çantasında Çözüm Bakanlığı için bir mektup vardı. Zarfın üstünde şu yazıyordu: ÇÖZÜM BAKANLIĞI'NA.,Hepsi bu.

"Bununla ne yapacağım şimdi ben?" deyip zarfı masaya fırlatmıştı Nina'nın babası.

"Bakanlık mı? Neymiş o?" dedi Nina, ev ödeviyle meşguldü. Avrupa'daki bütün ülkeleri ezberlemeye çalışıyordu. Bir anlığına zarfa baktı ve ardından tekrar Polonya'yla Macaristan arasındaki Slovakya'ya çevirdi bakışlarını.

"Hükümetin bir parçası," dedi babası.

"O zaman adresi bulursun," dedi Nina.

"Hayır, bulamam. Çözüm Bakanlığı diye bir yer yok

çünkü. Çok tuhaf. " Sakalını kaşıdı. Karmaşık bir şey düşünmek zorunda olduğunda hep böyle yapardı.

Nina mektubu aldı ve karmaşık bir şey düşünmek zorunda olduğunda sürekli yaptığı gibi saçındaki atkuyruğuyla oynadı. Beyaz bir zarftı, biraz buruşmuştu. Mavi, küçük harflerin kenarlarında yağmurdan dolayı mürekkep izleri oluşmuştu. Zarfı havaya kaldırıp lambaya doğru tuttuğunda içindekini gördü: Kare şeklinde katlanmış bir mektup. Zarfın arka üst kısmında büyük harflerle şöyle yazıyordu: RUBEN.

"Onu yarın postanenin dağıtım bölümüne götüreceğim," dedi babası. "Yine şu baş belası çocukların bir oyunu olabilir."

Aylar boyunca çocukların saçma şakalarına maruz kalmıştı. Bir keresinde iş çantasını ağacın kenarına koyduğunda çantanın içine bir bardak su boşaltmışlardı. Ve her gün bisikletle geçtiği patikaya küçük, beyaz raptiyeler atmışlardı. Babası bir gün Nina'ya bunu onun yapıp yapmadığını sormuştu. Gelgelelim bu Nina'nın yapacağı bir şey değildi, bunu o da biliyordu. Nina bir patikayı boyayabilir ya da ağaçlara orman canavarlarının posterlerini asabilirdi ama yola raptiye saçmazdı.

"Ama posta dağıtım bölümü bununla ne yapacak?" diye sordu Nina. Mektubu hâlâ elinde tutuyordu. Ya bu bir şaka değilse? Çözüm Bakanlığı, heyecan vericiydi.

"Mektubu yazan kişiye geri gönderirler. Zarf posta kutusuna şehir içinden atılmış."

"Ama üstünde yalnızca 'Ruben' yazıyor!" dedi Nina.

"Eh, o zaman Den Haag'daki bir başka bakanlığa yol-

larlar belki," dedi Nina'nın babası. "Bir sürü bakanlık var orada." Zarfı elinden alıp çantasına koydu.

"İyi ama hangi bakanlığa?" diye sordu Nina.

Babası omuz silkti. "Bilmiyorum. Sağlık Bakanlığı'na belki. Ya da Ekonomi Bakanlığı'na."

"Ama o zaman asla doğru kişinin eline geçmeyebilir!" dedi Nina.

Nina oturduğu sandalyeden zıplayıp masaya tırmandı. Çizmeleri masanın tablasına çarpınca kof bir ses çıktı. Nina'nın dört çift çizmesi vardı: kırmızı, mavi, sarı ve çiçekli çizmeler. Başka tarz bir ayakkabıyı asla giymezdi. Çizmeler ona göre idealdi. Kirletilebilirlerdi, suya karşı dayanıklılardı, bir hamleyle tekme atabilirdiniz ve buna rağmen onlara hiçbir şey olmazdı. Şimdi masanın üstündeydi ve babasıyla aynı boya gelmişti. "Zout ailesi elinden geldiğince herkese yardım eder, değil mi?" dedi. "Dedem Leo'yu düşün!" Dedesi Leo altı yaşındayken aşırı derecede hasta olmuştu. Öksürüyor ve neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Ailesi çaresiz kalmıştı. Onu şehirdeki bütün doktorlara götürseler de kimse neyi olduğunu bulamamıştı. Leo'nun ateşi o kadar yükselmişti ki yataktan çıkamaz hale gelmişti. Bir gün, yanağında yara izi bulunan, Flaman aksanlı, uzun boylu bir adam çalmıştı kapılarını. Kendisini Doktor Verwaert olarak tanıtan bu adam şans eseri yakınlarda olduğunu ve yedi numaralı evde hasta bir çocuk olduğunu duyduğunu söylemişti. Leo'yu muayene etmiş ve ondan bir miktar kan alıp gitmişti. Akşamleyin geri döndüğünde, yanında ücretini almadığı bir kutu ilaç getirmişti. O günden sonra, dok-

toru gören olmamıştı. Fakat Leo'nun ateşi ilaçları içtikten iki gün sonra düşmüştü ve çocuk sağlığına yeniden kavuşmuştu. Leo büyüdüğünde Nina'nın babaannesiyle evlenmişti, altı çocukları olmuştu ve bunlardan biri de Nina'nın babasıydı. Leo'nun çocukları ve torunları, o doktor Leo'ya yardım etmemiş olsaydı onun bugün hayatta olmayabileceğinin farkındalardı. İşte bu nedenle, ihtiyacı olan herkese yardım ediyorlardı. Bu şekilde büyütülmüşlerdi.

Nina'nın babası "Yardım etmeyi çok isterdim," derken iç çekti. "Ancak adresi olmayan bir zarfı geri teslim etmem gerekir."

"Onu saklayamaz mısın?" diye sordu Nina. Babasının başını sallamadan önce vereceği cevabı biliyordu. Zarfları gizlice saklayan postacılar işten atılırdı, babası daha önce birçok kez anlatmıştı bunu. Bir zarfı kaybetmek sorun yaratırdı ama onu çalmak söz konusu bile olamazdı.

Çanta içindeki zarfla birlikte kanepenin yanında duruyordu. Babasına göre bu mektup var olmayan bir bakanlığa gönderilmişti. Nina'nın annesi işteydi. Ebe olduğu için beklenmedik zamanlarda çalışması gerekirdi. Nina'nın babası tuvalete gitmişti. Orada uzun süre kalması muhtemel olduğundan zarfı aldığını kimse görmezdi. Nina'nın içini kemiren şu kötü his olmasaydı aslında gayet basitti. Televizyonda dans eden sunucuya, "Bir Çözüm Bakanlığı," diye fısıldadı. Ama neyin çözümüydü bu? Zarftaki mektupta bir sorun mu yazıyordu? Ayrıca Ruben kimdi? Yaşlı bir adam mıydı? Yoksa o da

on bir yaşında mıydı? Gözlerini ne zaman çantaya doğru çevirse doğum gününden bir gün önce hissettiği gibi midesine kramplar giriyordu. On beş dakika sonra uyumaya gidecekti. Ancak ne zaman ayağa kalkmak istese aklına mektupta ne yazdığı düşüncesi geliyordu. Ve onu almak için ne zaman bir hamle yapsa kendini kanepeye bırakıyordu.

Çünkü bir mektubu çalamazdı.

Babasından bir mektup çalamazdı.

Hele ki babası bu yüzden işini kaybedecekse o mektubu kesinlikle çalamazdı.

Muhtemelen bir kez daha Nina hareketini uygulayacaktı. Annesi bunu böyle adlandırıyordu. Ayrıca ona aklın bir karış havada, diyordu. "Benim kızımın aklı yine bir karış havada!" Nina eskiden bunu gerçek sanırdı. O zamanlar olduğu yerde sessizce durup aklının havadan inmesini beklerdi. Fakat annesinin bunu gerçek anlamda söylemediğinin artık farkındaydı. Yalnızca aşırı enerjik bir kızdı ve macera seviyordu. Genellikle bu macerayı kendisi yaratıyordu. Yedi yaşındayken bahçede tahtalardan bir kulübe yapmış, içine oyuncak ayılarını koymuş ve her gün içeride bir saat oturup cadı çorbası pişirmişti. Sekiz yaşındayken köşedeki parkın bütün ağaçlarına tırmanmış, her hafta sonu daha da yukarıya çıkmıştı. Dokuz ve on yaşlarındayken her altı ayda bir odasını yeniden düzenleyip eşyalarını suluboya ile boyamıştı. Şimdi on bir yaşındaydı ve aşırı heyecan verici görünen bir zarfı çalmayı düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı. "Zarfın Den Haag'daki Ulaştırma Bakanlığı'na ya da Sağlık Bakanlığı'na gönderildiğini bir düşün," dedi sessizce o an jüri önünde terleyerek bekleyen sunucuya. O zaman insanların yol veya sağlık problemleri hakkında gönderdiği bir yığın şikâyet zarfının arasına karışacak. Bir yıl içinde, canı sıkılmış bir bakan tarafından okunsa bile zarfın içinde yazan sorunun çözümü için çok geç kalınmış olacak. Ya da onun posta dağıtım odasında kulağı delik hoş fırıncılara gelen mektupların arasında kaybolduğunu bir düşün. O zaman kimse onu okumazdı! "Dedeni düşün," diye fısıldadı. Nina bir kez daha atkuyruğuyla oynadı ve birden ne yapması gerektiğini anladı. Mektubu yalnızca okuyacaktı. Okuduktan sonra tekrar zarfın içine koyacak ve ağzını yapıştırıcıyla kapatacaktı. Bu çalmak demek değildi, yalnızca ödünç almaktı! Gülümsedi ve sonunda kanepeden kalktı.

"Baba?" diye seslendi Nina.

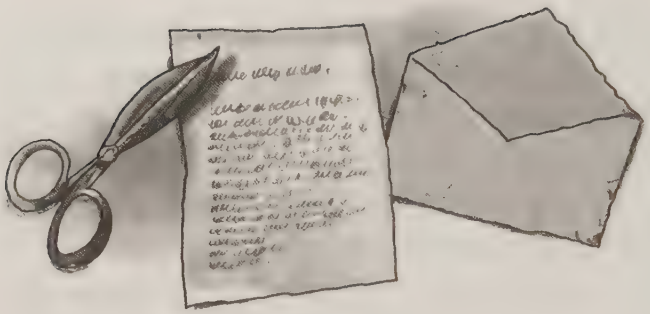
"Tuvaletteyim," sesi geldi evin arka tarafından.

Nina çantanın üzerine eğilip zarfı aldı.

"İyi geceler!" dedi.

"Tatlı rüyalar!" diye cevap verdi babası.

Merdivenleri ikişer ikişer, koşarak çıktı.

Neredeyse Herkesin Davet Edildiği Bir Kutlama

Nina'nın odasının bir yarısı boş bir yarısı doluydu. Tam ortada yatağı vardı. Odanın tek duvarına yaslanan sandalye, masa ve küçük koltuk birbirine çok yakın duruyordu. Odanın diğer yarısıysa boştu. Bunu odasını son değiştirdiğinde yapmıştı, böylece dışarıda yağmur yağdığında orada ip atlayabilirdi. Yatağına oturup çizmelerini çıkardı. Hızla çarpan kalbini dinledi. Onu almıştı. Zarf şimdi yanında, yatağın üstündeydi. Küçük çalışma masasının çekmecesinde bir makas buldu. Perdeleri sıkıca kapattıktan sonra sırtını odanın kapısına dayayarak yere oturdu. Böylece kimse ansızın içeri giremezdi.

Onu keserek açıp sonra yeniden mi yapıştırmalıydı? Hayır, o zaman çok çirkin görünürdü. Ucunu açması en iyi yöntemdi. Makası açıp sivri ucunu mektup kapağının altına gelecek şekilde yerleştirdi. Diğer eliyle alnından akan küçük bir damla teri sildi. Makası çok yavaş bir biçimde hareket ettirdiğinde zarfın ağzı biraz açıldı. Kalbi duracak gibiydi, ağzı kupkuruydu. Bir parça daha. Biraz daha. Sonunda tamamen açıldı. Nina makası kenara koydu ve nefesini tuttu. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkarır çıkarmaz bunun el yazısıyla yazılmış bir mektup olduğunu gördü. Arkasında kalan koridordan ağır ağır yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Hızla ayağa kalktı ve zarfı tişörtünün altına saklayıp yatağına oturdu. Babası kapıyı çaldı. "Yatmıyor musun kızım?" Kapıyı hafifçe aralayıp başını içeriye uzattı. "Saat çok geç ve sen hâlâ pijamanı giymemişsin."

Nina gülümsedi. "Evet baba, üzgünüm."

"Yarın okul var."

"Biliyorum." dedi Nina. Okulu sevmediği için her zaman yaptığı gibi gözlerini devirdi. Ancak babasının oradan çabucak uzaklaşması ve şüphe uyandıracak bir şey olduğunu düşünmemesi için bu kez bunu daha hızlı yaptı.

"Tatlı rüyalar," dedi babası ve kapıyı kapattı.

Nina zarfı battaniyesinin altına koydu, hızla pijamasını giyip ışığı söndürdü. Yatağının yanındaki küçük lambayı alıp üstüne koydu ve battaniyeyi başının üzerine çekti. Mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili Çözüm Bakanlığı,

Benim adım Ruben. Dokuz yıl, iki ay yaşındayım ve bir sorunum var. Sınıfımda her şeyi mahveden Sophia isminde bir kız var. Aşırı kısa boylu ve zayıf olduğum, doğrudan bir üst sınıfa atladığım için benimle dalga geçiyor. Söylediğine göre etrafa negatif hava yayıyormuşum, ve kötü bir auram varmış! Aura, bir insanın başının etrafını saran bir renk katmanıymış ve bunu yalnızca Sophia görebiliyormuş. Herkes onun sözüne inanırken bana kötü auralı aptal iskeletor, diye sesleniyorlar. O aslında birçok kişiyle dalga geçiyor, bir sınıf alttaki kişilerle de sokaktakilerle de. Üstelik durduk yere. Aşırı acımasız bir kız ama çok şirin göründüğünden neredeyse kimse bunun farkında değil. Öğretmenimiz ona bayılıyor mesela. Cumartesi günü on yaşına gireceği için bir kutlama yapıyor. Kötü auramla eğlencesini mahvedebileceğim için sınıfta benim dışımda herkesi davet etti. Diğerleri sürekli ona ne hediye alacaklarını, kutlamada ne giyeceklerini konuşuyorlar ve beni gördüklerinde gülüyorlar.

Bir komşumuz bana Çözüm Bakanlığı'ndan söz etti. Eskiden orada görevliymiş. Ancak şimdi çok yaşlı olduğu için çalışmıyor. Size e-posta göndermeye çalışsam da sistem sürekli hata verdi, o yüzden gerçek bir mektup yazıyorum. Umarım okur ve sorunuma bir çözüm bulursunuz.

Saygılarımla,
Ruben Tannema
Havenstraat- oost 22

Vay canına, diye düşündü Nina. Ne üzücü! Bir kişi haricinde herkesin davet edildiği bir kutlama demek! Ne berbat bir sınıfmış bu. Ayrıca babasına göre var olmayan bir bakanlığın komşu kadına göre gerçek olması ne tuhaf. Mektubu bir kez daha okudu. Sonra bir kez daha. Sophia'nın onunla dalga geçtiği kısmı okurken giderek daha fazla öfkelendi. El yazısı düzgündü, kendisinin okulda yazdığına benzeyen uzun L'ler ve ince R'ler yan yanaydı.

Havasız kaldığı için battaniyeyi başından attı, mektubu yatağın altına yerleştirdi ve ufak lambayı yere koyup kapattı. Sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Kelimeler gözlerinin önünde dans ediyordu: kaba çocuklar, başının etrafındaki renk katmanı, yaşlı komşu kadın. Neyse ki bugüne kadar kimse Nina'yla dalga geçmemişti. Biraz göbeği ve tombul yanakları olduğu için arada bir kendisine tombalak dendiği olmuştu. Annesi ise bunun gayet doğal ve sağlıklı olduğunu söylüyordu. İyi bir kız arkadaşı vardı, adı Alfa'ydı. Ayrıca beraber futbol oynadığı veya sohbet ettiği başka birçok iyi arkadaşı vardı. Gerçekten kimse Ruben'den hoşlanmıyor olabilir miydi? Yazdıklarına bakılırsa gayet iyi biriydi. Hiç de bahsedildiği gibi kötü bir aruraya da adı her ne ise o şeye sahip değildi. Şu Sophia denen kız belli ki zorbanın tekiydi.

Yatağın altındaki mektuba dokundu. Onu yarın masanın üzerindeki bir yığın gazetenin arasına koyacak ve

böylece babası hiçbir şey anlamayacaktı. Ya da onu öncelikle arkadaşı Alfa'ya gösterip sonra yerine koyacaktı.

Nina gözlerini kapattı ve Ruben'i düşündü. Ufak, zayıf, gözlüklü bir çocuk onunla aynı şehirde bir yerdeydi. Bu gerçekten de üzücü, diye düşündü, o daha yalnızca dokuz yaşındaydı. Yaşadığı sorunu ayrıntısıyla yazıp var olmayan Çözüm Bakanlığı'na göndermişti. Dolayısıyla ona kimse yardım edemezdi! Hem de hiç kimse. Ve o anda, uykuya dalmadan hemen önce, Nina şöyle düşündü: Elbette edebilir. Ona ben yardım edeceğim.

Zarfın İçindeki Macera

"Anlat hadi!" dedi Alfa odada etrafına bakınarak. "Şu gizli şey burada mı, onu görebilir miyim?" Karnının üstüne yatıp koltuğun altına baktı. "Bir evcil hayvan mı? Bir yılan mı yoksa? Yılanlara dikkat et canım, sen farkına varmadan kaçarlar."

Nina'nın odasının ip atlanacak kısmında, ahşap zeminde oturuyorlardı. Çarşamba öğleden sonraydı. İkisinin arasında bir şişe limonata ve iki bardak duruyordu. Zarf hâlâ Nina'nın yatağının altındaydı.

Teneffüste Alfa'nın yanındayken "Bende bir şey var," demişti Nina. Tırmanma merdiveninde oturmuş, ayak-

larını bir ileri bir geri sallıyorlardı. Ayak parmakları neredeyse yere değiyordu. "Bu bir sır," dedi Nina.

"Yoksa âşık mı oldun?" diye sormuştu Alfa hemen. "Komşu çocuğa! Duvara vurarak haberleşiyordunuz. Ta ki o, uzaktan kuzeni Eliza'ya âşık oluncaya kadar." Alfa böyleydi işte, hemen saçmalardı. Aklındaki her şey hemen bir filme dönüşür ve öyle devam ederdi.

"Tabii ki hayır, deli kız. Bu çok daha iyi bir şey!" dedi Nina ve yere atlayıp Alfa'ya doğru döndü.

"Bu bir macera," dedi.

"Ne tür bir macera?" diye sordu Alfa kocaman olmuş gözleriyle. "Tehlikeli mi?"

"Belki. Bilmiyorum. Öğleden sonra bize gel. Sana onu göstereceğim."

"Taşınmıyorsunuz değil mi?" diye sordu Alfa öğleden sonra Ninalara geldiğinde.

Nina başını salladı.

"Anladım! Sizinkiler boşanıyor!" dedi Alfa.

Nina bir elini alnına koydu. "Hayır şapşal kız, o zaman bu bir macera olmazdı!"

"Bunun bir hayli maceralı olabileceğini düşünmüştüm," dedi Alfa. "Ayrıca anlatacağın şeyin güzel bir macera olup olmadığını belirtmedin."

"Bu güzel bir macera. Öyle düşünüyorum yani. Bekle." Nina arkasını döndü ve yatağının altındaki zarfı aldı. "Ta-daaa!"

"Bir zarf mı yani?" dedi Alfa. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"İçinde bir mektup var!" Nina zarfın eline nasıl geçtiğini ve kime hitaben yazıldığını anlattı. "Onu okumana izin vermeden önce, Çözüm Bakanlığı'nı bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum," dedi.

"Çözüm mü?" dedi Alfa, düşünceli görünüyordu. "Bir yazım hatası filan olmasın? Devletin buna benzer bir dairesi olabilir mi? Çözücü bilgiler. Düşünceli şeyler. Açıklayıcı bilgiler filan gibi."

"Hayır, öyle değil," dedi Nina. "Mektup gerçekten de çözümden bahsediyor."

"Bu bakanlığı bilmiyorum," dedi Alfa. "Üstelik birçok şey biliyorum. *Google*'da aramayı denedin mi?" diye sordu.

Nina başıyla onayladı. "Hiçbir şey yok. Gerçekten hiçbir şey, hatta bir cümlenin içinde bile geçmiyor."

"Şimdi mektubu okuyabilir miyim Nin?" diye sordu Alfa ve kolunu uzattı.

"Elbette," dedi Nina. Kâğıdı zarfın içinden dikkatlice çıkarıp arkadaşına verdi.

Alfa okuması sona erinceye kadar bir şey söylemedi. Bitirdiğindeyse kâğıdı yere koydu ve Nina'ya parlayan gözlerle baktı. "Şu Sophia denen kız ne pislik biriymiş!"

"Herkesi davet edip bir kişiyi dışarda bırakmak mı? İşte bunu yapamazsın!" dedi Nina, tekrar öfkelenmişti.

"Baban bunun sende olduğunu biliyor mu?" diye sordu Alfa. İşaretparmağı ile saç örgülerinden birini döndürdü.

Nina başını salladı. "Hayır, zarfı bu gece yerine koyacağım. Bunu hiçbir şekilde bilmemesi gerek."

Biraz daha limonata içip öfkeyle yerdeki ahşap döşemeye baktılar.

"Auranın ne demek olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Nina.

Alfa başını salladı. "Bunu zekice buldum. Ancak kimsenin göremeyeceği bir şeyi kullanarak biriyle alay etmek çok ayıp."

Bir süre sessizlik oldu.

"Ben şey," dedi Nina. "Düşündüm de, biz ona yardım edemez miyiz, yani..."

"Dedeni hatırla!" dedi Alfa heyecanla. Bu hikâyeyi o da biliyordu elbette.

Nina gülümsedi. "Kesinlikle. Ruben'den iki yaş büyüğüz. Ayrıca başka bir okulda okuduğumuz için bizi kimse tanımıyor."

"Hangi okulda okuyor, mektupta yazıyor mu?" diye sordu Alfa.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nina. "Ancak iki sınıf altımızdaki zayıf, gözlüklü bir çocukla dalga geçilseydi bunu bilirdik. Hele ki bütün sınıf ona gülüyorsa..."

Alfa başını salladı. "Çok ayıp."

"Şehirde yirmi okul var," dedi Nina. "Ama istersek onun nerede olduğunu buluruz. İstiyor muyuz peki?" diye sordu.

Alfa gülümsedi. "Evet, ona yardım etmeyi çok isterim. Bugün günlerden çarşamba, demek ki kutlama, hımm, üç gün sonra. İkiye karşı tek, Sophia'nın haddini

bildiririz. Ayrıca o on yaşında. Bu iş çocuk oyuncağı."

Nina zarfı yerden aldı. Annesinin saçlarını sıkıca ördüğü, güzel bir beyaz gömlek giymiş olan arkadaşına baktı. "Sen üzüleceğin için bir bardağı bile kıramazsın oysa." Limonatasından bir yudum aldı. "Şimdi gerçek bir plan yapmalıyız," dedi.

"Bir kutlamaya ne dersin?" diye sordu Alfa. "Ruben için biz düzenleriz."

Fikir Nina'nın hemen hoşuna gitti. "Evet, Cumartesi öğleden sonra! O ahmak sınıfın tam Sophia'nın evinde olacağı saatte."

"İkimizden birinin evinde kutlarız," dedi Alfa. "Kola, cips ve baş konuk olarak Ruben. Babamın apartman dairesinde de olabilir. Ancak park yerindeki duvarın orada bir daha oynayamayız."

"Neden?" diye sordu Nina şaşırarak. Alfa babasıyla kaldığında o duvarın üstünde otururdu. Orası civarda zaman geçirilebilecek tek yerdi. Onun dışında her yer arabayla doluydu.

"Bir kız duvardan düştü ve bileğini kırdı. Ailesi duvarın tehlikeli olduğunu söyleyip şikâyette bulundu. Etrafına bir çit çekildi."

"Püff," dedi Nina. "Çok saçma."

Alfa bir süre mırıldandı. "Ben ne olduğunu gördüm. O numaracı bir kızdı, düşmedi bile. kendisi zıpladı ve ayağı yere ters geldi." Başını sağa sola sallayınca saç örgülerinin uçları sallandı. Üzerlerinde boncuklar vardı. "Her neyse, belki sizde kutlarız, ne dersin? Senin odanda?"

"Dokuz yaşındaki biri daha önce hiç tanımadığı kişilerin kutlamasına durduk yere gider mi?" Nina şüpheye düştü ve yanıtı kendi verdi. "Hayır. O yüzden kutlamayı onda yapalım."

Alfa heyecanla başını salladı. "Kutlama Ruben'de, cumartesi öğleden sonra, saat 15'te o zaman. Yanımızda lezzetli şeyler götürürüz."

Birbirlerine heyecanla baktılar. İyi plandı.

"Gidelim mi?" diye sordu Nina ve ayağa kalktı.

"Nereye? Hangi okulda okuduğunu ya da onun nasıl göründüğünü bilmiyoruz ki."

Nina kendini tekrar yere bıraktı. "Ahh, haklısın."

"Önce hangi okulda okuduğunu öğrenmeliyiz," dedi Alfa. "Çünkü onu davet ettiğimizi başkaları da görürse daha havalı olur."

"Nerede oturduğunu biliyoruz. Dolayısıyla onu takip edebiliriz," dedi Nina.

"Evet, takip etmeliyiz!" dedi Alfa. "Tıpkı filmlerdeki gibi!"

"Ama bizim de okula gitmemiz gerekiyor," dedi Nina.

"Evlerine gidip zili çalsak mı?" diye fikir yürüttü Alfa.

Nina omuz silkti. "Durduk yere onun hangi okulda okuduğunu mu soracağız?"

"Bir şey uyduracağız," dedi Alfa.

"Bir anket!" dedi Nina. "Bir okul projesi için öğrencilere hangi okulda okuduklarını, okuldan hoşlanıp hoşlanmadıklarını soracağız." Bunu o kadar düzgün söylemişti ki sanki o an Ruben'in evinin kapısındaydı.

İkisi de bu fikri onayladı.

"Tamam," dedi Nina. "O zaman yarın öğleden sonra, okul çıkışı Ruben'in evine gidiyor muyuz?" diye sordu.

Alfa başıyla onayladı ve ellerini çırptı. "Harika bir macera. Bir yılandan çok daha iyi. Ya da bir boşanma hikâyesinden."

Acayip Bir Anket

Nina okulda bütün gün Ruben'i düşündü. Şimdi onunla dalga mı geçiyorlardı? Ruben bakanlıktan bir cevap mı bekliyordu? Öğretmeninin anlattığı, nehirlerle dereler arasındaki farkı dinlemeye çalışsa da zorbalığa uğrayan bir çocuğa yardım etmek o sırada ona biraz daha önemli görünüyordu. Zil çalar çalmaz Alfa'yla birlikte hemen bisikletlerine koştular. Ruben'in evi okuldan on dakika uzaktaydı; Nina yol haritasını yazıcıda bastırmıştı. O semti biliyordu gerçi, gitar dersi aldığı müzik okuluna epey yakındı. Bu derslere aklının bir karış havada olduğu, üç hafta boyunca bir *rock* yıldızı olmak istediği bir

dönemde katılmıştı. Her gün çalışıyor ve bir hayli hızlı öğreniyordu. Gelgelelim okul tatili başlayınca İspanya'ya kampa gitmişlerdi ve o zaman da İspanyolca öğrenmek istemişti.

Bisikletlerini Havenstraat-Oost'un ortasındaki bankın yanına park ettiler. Bankta başını arkadaşça sallayan yaşlı bir kadın oturuyordu. Buradaki evler Nina ve Alfa'nın oturduğu semtteki evlere kıyasla daha büyüktü. O evler yeni yapılardı, oysa burada kapılarının önünde yaşlı kestane ağaçlarının bulunduğu koyu renkli, eski evler vardı. "Zili gerçekten çalacağız!" dedi Alfa ve kot ceketinin önünü iliklediği. İlkbahar olmasına karşın hava hâlâ soğuktu. "Ya orada bizi alıkoyacak tehlikeli birileri yaşıyorsa?" diye sordu.

Nina cevap vermedi, bütün yol boyunca aynı cümleyi tekrar edip durmuştu. "Merhaba. Biz okul için bir proje hazırlıyoruz ve hangi okulda okuduğunuzu öğrenmek istiyoruz." Onun ismini söyleyemezlerdi elbette, yani şöyle diyemezlerdi: "Merhaba Ruben." Çünkü o zaman mektubu okuduklarını anlardı. Ya da onunla dalga geçmeye geldiklerini düşünürdü.

"Nin," diye fısıldı Alfa. "Ben alıkonmak istemiyorum!"

"Kimse bizi kaçıramayacak, orada dokuz yaşında bir çocuk yaşıyor," dedi Nina.

"Biliyorum," dedi Alfa. "Ama yine de..."

22 numaraya gelinceye dek sokak boyunca yürüdüler. Evin bir ön bahçesi vardı, çakıl taşlarıyla döşeli küçük bir yol sizi tahta bir kapıya kadar götürüyordu. Kapının

yanında koyu kırmızı perdelerin bulunduğu kocaman bir pencere, onun önünde de bir çiçeklik duruyordu. Birbirlerine bakıp bahçe yolunda yürümeye başladılar. Büyük saksıların içindeki sarı, kırmızı, mavi çiçeklerin yanından geçtiler. Çakıllar Nina'nın çizmelerinin altında gıcırdıyordu. Kapının önüne gelince durdular. Nina üzerinde 22 yazan kare şeklindeki kapı numarasına baktı. Posta kutusunun üzerinde yazan isimliği gördü. TANNEMA AİLESİ. Evde biri var mıydı? Derin bir nefes alıp zili çaldı. İçeriden yüksek bir *ding dong* sesi geldi. "Merhaba," diye fısıldadı Nina. "Biz okul için bir proje hazırlıyoruz ve hangi okulda okuduğunuzu öğrenmek istiyoruz." Gözlerini kapıya dikti. Nasıl görünüyordu acaba? Onu hoş bulacak mıydı? Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Ardından bir ışık yandı ve Nina ayak seslerini işitti. Ruben! Kalbinin adeta boğazında attığını hissetti. Bir şey söyleyebilecek miydi? Öksürmeyi denedi. O an kapı açıldı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim," dedi uzun, mavi elbiseli bir kadın. Güzel bir yüzü vardı, gözlerinin etrafına siyah tonlarında makyaj yapmıştı. Bu Ruben değil ama, diye düşündü Nina ve yanaklarının kızardığını hissetti. Doğru adreste miydi? Ne söyleyecekti şimdi? Bakışları posta kutusuna kaydı. TANNEMA AİLESİ, doğruydu işte. Karşısındaki Ruben'in annesi olmalıydı. Kadını inceledi. Saçlarını topuz yapmış, birkaç saç teli yüzüne düşmüştü. Nina bir anlığına kilitlendi, Alfa dirseğiyle onu dürttü ve kadını başıyla selamladı. "Bir şey söylesene!" diye fısıldadı.

"Ahh, evet, kusura bakmayın hanımefendi. Ben Nina." Ne demişti şimdi?

Kadın gülümsedi. "Merhaba Nina."

"Biz şey, okula gidiyoruz ve bir projemiz var."

Gözleri kadının mor çizmelerine takıldı. "Biz, şey, çocuklara hangi okulda okuduklarını ve oradan hoşlanıp hoşlanmadıklarını soruyoruz. Evet, hepsi bu. Belki bu evde de bir çocuk yaşıyordur diye düşünerek sormak istedik."

O sırada kendisini güzel bahçenin zeminine boylu boyunca bırakmayı çok isterdi ancak başını kaldırıp kadına baktı. Kadın ona arkadaşça bakıyordu.

"Bir oğlum var, adı Ruben ve kendisi şu an okulda. Meydanın biraz ilerisindeki okul, Herculesschool. Altıncı sınıfta okuyor. O kadar güzel bir okul sayılmaz ama bunun önemi yok." Nina'nın yüzü hâlâ kırmızıydı. Tabii bu kez rahatladığı için öyleydi. Neredeyse bunun önemi var diyecek, Ruben'in o okulu pek sevmediğini bildiğini ve ona yardım etmek istediğini söyleyecekti. Gelgelelim Alfa'nın kolundan çektiğini hissetti Nina. "Gel, anket için bir sonraki eve gidiyoruz. Teşekkürler hanımefendi!"

"Evet, teşekkür ederiz hanımefendi," diye kekeledi Nina. Bahçe yolunu geçerken üç kez başını çevirip arkasına baktı.

Bisikletlerinin yanına döndüler. Nina yanaklarını şişirip üfledi.

"İstediğimizi öğrendik," dedi Alfa hoşnutlukla. "Her-

culesschool. Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bir süre bisikletle orada dolaşabiliriz." Nina bisikletinin kilidini çözdü. "Nasıl bir yer olduğuna bakarız."

"Gideceğimiz mekânı önceden araştırmak faydalı olabilir," dedi Alfa ve telefonuna baktı. "Saat henüz beş değil, demek ki mümkün."

Nina'nın artık telefonu yoktu. Bir tane vardı aslında, ve sonra bir tane daha olmuştu. Ama ya cebinden ya bisiklet çantasından ya da elinden kayıp yere düşürmüştü hep. İlki kaldırımda amuda kalktığında kırılmıştı, ikincisiyse çamaşır makinesinde yıkandıktan sonra bir daha çalışmamıştı. Annesi, bir cep telefonuna sahip olacak kadar sakin değilsin demişti ona. Neyse ki Alfa'nın bir telefonu vardı ve Nina genellikle onunla birlikteydi.

Bisikletleriyle oradan uzaklaşırken Nina bir kez daha Ruben'in evine baktı. Büyük pencerelerin ardındaki hangi oda onunki olabilirdi?

"Bak!" dedi Alfa sessizce.

Zayıf bir çocuk bisikletiyle onların bulunduğu tarafa doğru geliyordu. Nina uzaktan onun kalın, siyah gözlüklerini gördü. Bir eliyle yanağını sildi çocuk, diğer yanağını da silmek isterken yoldan çıkar gibi oldu. Üzerinde kırmızı bir ceket ve siyah bir pantolon vardı. Alnının üzerine düşen saçları rüzgârda sallanıyordu. Nina, Ruben yanından geçerken ona neredeyse dokunacaktı. "Ağlama," demek istedi. "Mektubun bende." Ne var ki hiçbir şey söylemeden bisikletini sürmeye devam etti.

XBOX 8000

Nina ve Alfa, ertesi gün Herculesschool'un önündeki küçük banka oturduklarında nefes nefeseydiler. Okuldan dışarıya çok sayıda çocuk çıkmıştı. Gelgelelim Ruben henüz ortalarda görünmüyordu. Nina elinde tuttuğu davetiyeye baktı. *Cumartesi öğleden sonra: Oyunlu, kolalı ve cipsli bir kutlama, YALNIZCA ÇOK HOŞ, İYİ VE HARİKA ÇOCUKLAR İÇİN.* Yanında oturan Alfa tüm dikkatini okulun giriş kapısına vermişti. Sürekli bir eliyle aynı saç örgüsünü çeviriyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Onların okulunda dersler Herculesschool'a göre on beş dakika erken bittiğinden çok hızlı pedal çevirmişlerdi.

"Yarın ikimizin de vakti olması iyi," dedi Nina. Bunu daha önce bir kez söylemişti ancak gergin olduğu için bir kez daha yineledi.

"Umarım Ruben'in ailesi kutlamaya izin verir," dedi Alfa. Nina omuz silkti. "Annesi hoş birine benziyor bence." Elinde tuttuğu davetiyeyle oynuyordu. Onu ters çevirdi, katladı, yeniden açtı, üzerindeki yazıyı bir kez daha okudu. "Belki de o bunu hiç istemeyecek," dedi. "Ya da belki terbiyesiz bir çocuktur."

"Şişşt!" dedi Alfa ve okulun çıkış kapısını işaret etti. Okul bahçesine çıkan on yaşlarında dört kız kıkırdayarak Nina ve Alfa'nın olduğu yöne doğru yürüyorlardı. Kızlar on metre ötelerindeki ağaca yaslanmış bir bisikletin yanında durdu. Okul bahçesinden kahkahalar yükseliyordu.

"O bakış, hihihi."

"Sanki o da... Hahaha."

Küçük grubun ortasında duran kahverengi, kıvırcık saçlı güzel kız en çok gülen kişiydi. "Aa!" dedi Alfa sessizce. "O kızı tanıyorum."

"Hangisini?" diye sordu Nina.

"Kıvırcık saçlı olanı. Duvardan düştüğünü söyleyen kız. Onun yüzünden duvar yıkılacak."

"Ayak bileği kırılan kız mı?" diye sordu Nina.

Küçük kız bir sağ ayağının bir sol ayağının üzerinde neşeyle zıpladı ve daha sonra bisikletin siyah selesini içindeki turuncu-pembe kauçuk görününceye kadar seleyi parçaladı. "Ahh, ben ne yaptım şimdi!" diye bağırdı.

"Hihihi," diye güldü diğerleri.

"Aah, Ruben!" diye bağırdı kıvırcık saçlı kız. "Bisikletinin selesi parçalanmış!"

Nina okulun kapısına doğru baktığında dün yanlarından bisikletle geçen çocuğun dışarıya çıktığını gördü. Çocuk kendi aralarında gülüşen kızlara bakıp bir süre olduğu yerde durdu. Okul bahçesinin diğer kısmında olduğu halde onun iç çektiğini fark etti Nina. Çocuk sağa doğru birkaç adım atıp sanki bir şey düşünüyormuş gibi durakladı, ama ardından dosdoğru bisikletine yürüdü. Nina ve Alfa birbirlerine bakmadan banktan kalkıp onlara biraz daha yaklaştı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Alfa.

"Biraz kulak verelim önce," dedi Nina sessizce.

"Bisiklet selende bir delik var, Rubicik!" diye seslendi kıvırcık saçlı kız. "İçinden bir şeyler çıkıyor."

Ruben kızların yanına doğru yürüdü. "Bu kauçuk, Sophia. Selenin esnekliği için."

Sophia yüksek sesle onun söylediğini taklit etti. "*Selenin esnekliği için.* Ukala. Bisiklet selenin parçalanması umurunda değil mi?"

"Bisikleti böyle de sürebilirim," dedi. Cebinden kilidin anahtarını çıkardı. Gelgelelim Ruben'le bisikletinin arasında üç kız duruyordu. Sophia en öndeydi.

"Ah, Rubicik, bisikletin bile yaydığın negatif etkiden dolayı bozulmuş." dedi.

Diğer kızlar "Hihihi," diye kıkırdadılar.

"Birazdan Sophia için hediye almaya gideceğiz, yarın doğum günü," dedi sesi mızmızlanıyormuşçasına çıkan bir kız. "Öyle değil mi, Sofi?" Kıvırcık saçlı kız onu başıy-

la onayladı. "Ne hoş. Ayrıca bunu bana annem aldı." Boynundaki kolyesinde asılı duran bir taşı havaya kaldırdı. "Bu, mor yakut. Saflığı ve bilgeliği temsil ediyor."

Ruben başını salladı. "Senin bunlara gerçekten ihtiyacın var."

Sophia duymamış gibi yaptı. "Sen de bana bir şey alacak mısın?" diye sordu ve kıkırdadı. "Aa hayır, bekle bir saniye! Sen davetli değilsin. Hahaha."

O sırada üçüncü kız, "İyi ki doğdun," melodisiyle şarkı söylemeye başladı. "Zavallı Ruben, Ah zavallım."

"Aah! Yeter!" diye fısıldadı Nina. "Şu an senin herkesi-pataklama-planını gerçekleştirmek isteyen biriyim, Alf!"

Alfa başını salladı. "Artık dokuz yaşında olmadığım için o kadar mutluyum ki."

Nina birden parladı. "Hadi," dedi ve sarı çizmeleriyle kızların bulunduğu gruba doğru ilerledi. "Merhaba, Ruben!" dedi yüksek sesle. Sesi mızmızlanırmış gibi çıkan kızı kenara itti. "Gördüğüm kişinin sen olduğunu biliyordum."

"Merhaba, Ruben!" dedi Alfa. "Seni yeniden görmek ne güzel."

Ruben'in yanına geldiklerinde şarkı söyleyen kız sustu. Nina ve Alfa kızlardan biraz, Ruben'den ise bir kafa boyu uzundu. Ruben iki kıza ve sınıf arkadaşlarına şaşkın şaşkın baktı. O bir şey söylemeden önce Nina kolunu onun omzuna koydu. "Yarın geliyor musun?" diye sordu.

"Evet, Ruben," dedi Alfa. "Her şeyi hazırladık. Harika bir kutlama olacak."

Ruben yutkundu. Soran bakışlarla ona baktı.

"Kutlamamız yarın, biliyorsun," dedi Nina ve gülümsedi. "İşte, davetiyen." Kâğıdı eline tutuşturdu.

Sophia Ruben'in arkasına geçip kâğıtta ne yazdığını onunla birlikte okudu. "Tabii tabii," dedi. "Yalnızca harika çocuklar gelebilirmiş. Ben niye gelmiyorum o zaman? Peki onun orada ne işi var? Kendisinin nasıl bir zavallı olduğunu bilmiyor musunuz? Süper negatif bir auraya sahip o, kötü titreşimler yayıyor," dedi.

"Biz onu çok seviyoruz," dedi Alfa. "Belki sen de bizim yaşımıza geldiğinde bunu anlarsın. Bu arada, bileğin nasıl?"

"Ne?" dedi Sophia ve eğilip baktı. "Bileğim mi? Ne saçma bir soru bu şimdi?"

"Ne tür bir kutlama bu?" diye sordu kızlardan biri davetiyeyi işaret ederek.

"Öylesine," dedi Nina. "Müzik, cips, kola, oyunlar."

"Oyunlar mı? Püffff! Aşırı çocukça." Sophia güldü ve arkadaşları onun kadar yüksek sesle olmasa da eşlik ettiler.

"Bilgisayar oyunu, şapşal," dedi Alfa. "Bizde Xbox 8000 var."

"Öyle bir şey yok ki," dedi kızlardan biri.

"Elbette var, benim babam Amerikalı," dedi Alfa hemen. "Gelirken yanında getirdi. O Xbox fabrikasında çalışıyor."

"Demek öyle," dedi Sophia yalnızca.

"Sen olduğunda kutlamalar daha keyifli geçiyor, Ruben," dedi Nina. "Bisikletini almasına izin verin."

Kızlar kenara çekildi ve Ruben kilidi çözdü.

"Gel hadi, gidiyoruz," dedi Nina.

Kızlar arkalarından bakarken üçü meydanı yürüyerek geçtiler.

"Tısss," dedi biri.

"Püff," dedi diğeri.

"Evet," dedi Sophia. "Her neyse."

"Ne akılsız kızlar," dedi Nina okulun diğer tarafında duran bisikletinin yanına geldiğinde.

"Xbox 8000!" dedi Alfa gülerek. "Babam bilgisayar oyunlarından hiç anlamaz. Ayrıca o Haitili, Amerikalı değil!"

"Kulağa güzel geldi yine de," dedi Nina. Bisikletlerini elleriyle iterken köşeyi dönüyorlardı.

Ruben ses çıkarmadan onlarla birlikte yürüyordu. Kızların onları göremeyeceği bir yere geldiklerinde Nina sordu: "Ruben, şu kıvırcık saçlı sevimsiz kızın adı Sophia, değil mi?"

"Evet," dedi Ruben sessizce. Bir an yutkundu. "Ben sizi tanımıyorum, değil mi?"

"Nina'nın babası postacı," dedi Alfa.

"Oo," dedi Ruben. "Ne güzel."

Nina durup ona baktı. "Babam, hmm şey, Çözüm Bakanlığı'ndan bir mektup almış."

"Aaa!" dedi Ruben.

"Onu açtığım için üzgünüm," dedi hızlıca. "Bunu duymak seni üzebilir, ancak ne yazık ki böyle bir bakanlık yok. Babam bunun bir şaka olabileceğini düşündü. Zar-

fın üstünde onu geri gönderebileceği bir adres olmadığından mektubu bakanlıklardan birine gönderecekti ve onu kimse okumayacaktı. Ben de düşündüm ki...” Durup derin bir nefes aldı. Ruben kızgın mıydı? Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki büyük, kahverengi gözleri ona ciddiyetle bakıyordu. “İçinde yazanı o kadar merak ettim ki onu okudum,” diye devam etti. “Ve o anda düşündüm ki... Daha doğrusu düşündük ki sana yardım edebiliriz.”

“Aynen öyle,” dedi Alfa.

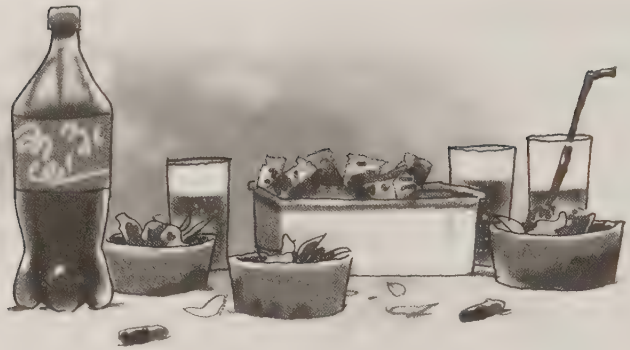
“Yani cumartesi günkü kutlama gerçek değil mi?” diye sordu Ruben. “Bir tür şaka mıydı?”

“Hayır!” dedi Alfa. “Ben kutlama yapmak istiyorum. Tabii yalnızca biz davetliyiz. Biz ikimiz ve sen.”

“Kutlama nerede peki?” diye sordu Ruben.

“Sizde yapabiliriz belki diye düşündük ama... Bu mümkün mü?” dedi Nina. Alfa’ya baktı. Evde bütün planı gözden geçirirken bu gayet mantıklı gelmişti. Oysa artık o kadar emin değildi.

“Bizde mi?” Ruben gözlüğünü düzeltti ve başıyla onayladı. “Tamam, öyle olsun. Benim çok havalı bir odam var zaten.”

Artık Var Olmayan Bir Sır

Ruben'in çok havalı bir odası olduğu doğruydu. Aslında tüm çatı katı onun odasıydı. Yeşil iplikleri nedeniyle yerde çim seriliymiş gibi duran büyük bir halısı vardı. Duvarların bittiği yerde biri ön tarafta diğeri yanda olmak üzere iki pencereli, eğik bir çatı bulunuyordu. Merdiven boşluğunda büyük bir dünya haritası asılıydı. Ruben'in mobilyaları ahşaptı. Yatak, dolaplar ve yazı masası. Masada yeni alınmış bir dizüstü bilgisayar vardı. "Bak," dedi Ruben ve cep telefonuyla bir şey yaptı. Bilgisayar açıldı ve odanın her yanından müzik sesi gelmeye baş-

ladı. "Hoparlörleri çatıya yerleştirdim. Şimdi gerçek bir kutlama yapabiliriz."

"Bir ağaç ev gibi," dedi Nina. "Geleceğin ağaç evi."

"Sınıf arkadaşların buraya hiç geliyor mu?" diye sordu Alfa başıyla etrafı işaret ederken. "Eğer odanı görseler aptal olduğunu düşünmezlerdi."

"Ben aptal değilim zaten," dedi Ruben hemen.

Alfa eliyle ağzını kapattı. "Ahh, hayır! Bunu demek istemedim. Ben demek istedim ki yani şey, burası çok *cool* bir yer."

Ruben başını salladı. "Eskiden buraya sınıftan çok kişi gelirdi. Ancak Sophia geçen yıl aramıza katıldığından beri gelmemeye başladılar. Herkes etrafa kötü enerji yaydığıma inanıyor. Şu an hepsi onun evinde ve ona aldıkları hediyeleri verip yaptığı saçma esprilere gülüyorlar," dedi Ruben ve derin bir iç çekti.

"Öğretmenin durumun farkında değil mi?" diye sordu Nina.

"Tam tersi," dedi Ruben ve gözlerini devirdi. "Sophia'nın saçlarına bayılıyor, kıyafetlerini de çok orijinal buluyor. Iris Öğretmen bugüne kadar Sophia'nın yaptığı kötülükleri fark edebilmiş değil."

"Geçmişte benimle de dalga geçilmişti," dedi Alfa ve saç örgülerinden birini çevirdi.

Nina şaşırmış görünüyordu. Bundan haberi yoktu.

"Annemde kaldığım zaman. Sokakta. Okulda değil yani. Tenimin koyu olduğunu ve berbat koktuğumu söylemişlerdi. Ben de günde üç kez banyo yapmaya başladım."

"Ne üzücü," dedi Nina.

"Annem çocukların zaman zaman aptalca davrandığını ve biriyle dalga geçmek için basit bir şey seçtiklerini söyler hep," dedi Alfa.

"Sophia ise karmaşık bir şey seçti," dedi Ruben. "Güzel bir auraya sahip olduğumu diğerleri bunu görmeden nasıl kanıtlayabilirim ki?"

Nina başını salladı. "Evet, bu çok saçma."

"Ben de ne yaparsam yapayım tenimin rengini değiştiremem," dedi Alfa. "Yalnızca çenelerini kapatmaları gerek."

"Yeni arkadaşlar edinebilirsin!" dedi Nina Ruben'e. Yeşil halının üstüne koyduğu cips dolu plastik tabağı ve tavana asılı hoparlörleri işaret etti. "Kendimizi birdenbire şehrin en iyi kutlamasında bulduk! Müzik, kola, cips. Ve biz. Bundan daha iyisi olamaz!"

O öğleden sonra, Ruben'in annesi Nina ve Alfa'yla kapıda tekrar karşılaştığında biraz tuhaf bakmıştı.

"Merhaba, aa, siz anket yapan kızlarsınız!" dedi.

"Tesadüf işte," diye cevap verdi Ruben hemen. "Daha sonra onlarla sokakta karşılaştım. Çok iyi arkadaşlara benziyorlar."

"Sen de öylesin," dedi Alfa.

Ruben'in annesi güldü. "Hepiniz iyisiniz. Peki tamam, iyi anlaşacaksınız sanırım," dedikten sonra çatı katında bir kutlama yapmalarına izin vermişti.

Müzik dinleyip bir süre konuştular. Ruben doktor

olan annesi ve babasından, kendi başına yaşayan ablası Mare'den bahsetti. Nina babasının uzun sakalını tarif edip tek çocuk olduğunu söyledi. Alfa iki kız kardeş olduklarını ve annesiyle babasının kentin iki farklı yakasında yaşadığını anlattı. Buna rağmen Sophia'yı daha önce bir kez gördüğüne şaşırdığını söyledi. "Bizim oyun duvarımızı mahvetti. Civarda oyun oynanabilecek tek yer orasıydı."

"O zaman gelip burada oynarsın," dedi Ruben.

"Burada topu duvara vuramam," dedi Alfa etrafa bakarken.

"Evet, bunu yapmasan iyi olur," dedi Ruben gülerek. Bir süre sessizlik oldu.

"Sophia buna benzer birçok şey yapıyor," dedi Ruben. "Dördüncü sınıfta okuyan bir kızla sırf sessiz biri olduğu için dalga geçiyor örneğin. Kız arkadaşlarıyla birlikte bisikletle kanaldaki yüzer evlerin yanından geçerken yaşlı bir adamın teknesine çöp fırlatıyor. Bir keresinde yuvasının kapısını açıp öğretmenlerden birinin tavşanının kaçmasına neden oldu. Demek istediğim, kimse bunları Sophia'nın yaptığını söylemiyor. Hoş, güzel bir kız ve her zaman söylenmesi gereken şeyleri söylüyor. Ama ben bunları onun yaptığından eminim."

"Nasıl bu kadar eminsin peki?" diye sordu Alfa.

Ruben'in yüzü hafifçe kızardı. "Şey... Bazen onları bisikletle takip ediyorum. Çok uzaktan, böylece beni kimse fark etmiyor," dedi.

Nina hemen bir şey düşündü. "Bisiklet yoluna bazen raptiye de atıyorlar mı?"

Ruben başıyla onayladı. "Elbette. Bu tipik bir Sophia davranışı. Herkesle dalga geçiyor ve kimse bunun onun yaptığını bilmiyor."

"Vay canına," dedi Nina ve başını salladı. "Bir kişinin bu kadar çok aptalca şey yapabilmesi inanılmaz."

"Tek başına değil," dedi Ruben. "Bisikletimin yanındaki üç kız, Jasmin, Erika ve Hada da ona her konuda yardım ediyor. Ve öğretmen benimle dalga geçip geçmediklerini sorduğunda dördü birden öyle sevimli bakıyor ki... Kimse yanlış bir şey yaptıklarına inanmıyor."

"Sevimli edepsizler," dedi Alfa. "Bir film adı gibi."

Müzik dinleyip cips yediler. "Yazdığın mektubu," dedi Nina bir süre sonra, "kimsenin bilmediği bir bakanlığa neden gönderdiğini anlamadım." Son günlerde bunu uzun uzun düşünmüştü. Hatta öğretmenine sormuş, o da bütün bakanlıkların ismini tahtaya yazmıştı. Yol Bakanlığı, Eğitim Bakanlığı, Dış İşleri Bakanlığı... Ama aralarında Çözüm Bakanlığı yoktu.

"Ben de bilmiyorum," dedi Alfa. "Ayrıca internette de herhangi bir bilgi yok."

"Ben de birçok defa kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım," dedi Ruben. "İşlerini hep gizlilik içinde yürütüyorlardı. Onlara ancak mektupla ulaşmak mümkün olmalı, en azından eskiden öyleymiş. Postane gönderilen zarfın nereye ulaştıracağını biliyormuş." Otururken vücudunu dikleştirdi. Şimdi dokuz yaşından biraz daha büyük görünüyordu. "Bu gerçek bir bakanlıktı. Den Haag'da, gizli bir bodrum katında toplanıp gün boyunca

tanımadıkları insanların sorunları çözmeye çalışıyorlardı."

"Harika," dedi Nina. "Peki, bu sorunların varlığından mektupla mı haberdar oluyorlardı?" diye sordu.

Ruben başını salladı. "Hayır, bu yalnızca yöntemlerden biriydi. İnsanlar sokakta otobüs bekleyip şikâyet ederken dinleme yapıyorlardı ya da doktorlara, öğretmenlere ve din adamlarına nasıl yardım edebileceklerini soruyorlardı," dedi.

Nina ve Alfa birbirine baktı. "Ama Ruben, Çözüm Bakanlığı'nın var olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Nina. "Bunu birisi uydurmuş olamaz mı? Komşunuz olan kadın söylemişti, değil mi?"

Ruben başını salladı. "Hayır. Böyle bir şey uydurduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

"Onu iyi tanıyor musun?" diye sordu Nina.

Ruben başıyla onayladı. "Hem de çok iyi tanıyorum. Annemle babam çoğunlukla işteler ve ben de zamanımı Bayan Vis'in yanında geçiriyorum. Bende evinin anahtarı var," dedi ve gözlüğünü çıkarıp kıyafetinin koluyla sildi.

"Belki de aşırı yaşlı biridir?" dedi Alfa.

"Evet, oldukça yaşlı," dedi Ruben.

"Şu bir sürü saçma şey söyleyen ihtiyarlardan biri mi peki?" diye sordu Alfa.

Ruben bir kez daha başını salladı. "O mega yaşlı. Ancak bunak değil. Gerçi öyle olmuş olsa bile Çözüm Bakanlığı gibi büyük bir şeyi uydurması imkânsız. Ayrıca bütün o kitapları kendisinin yazması gerekirdi!" dedi.

"Hangi kitaplar?" diye sordu Nina ve biraz daha cips aldı.

"Evi bakanlığa ait kitaplarla dolu," dedi Ruben ve gözlüğünü yeniden taktı. "Orada çalışan insanların çözülen problemleri kaleme aldığı eski kitaplar bunlar."

"Şey, hımm, sen hepsini gördün mü hımm?" diye sordu Nina ağzı doluyken.

"Evet, oturma odasındalar. Zaman zaman sayfalarını karıştırıyorum. Epey heyecan verici kitaplar. Yüz yirmi yıl öncesinin olayları," dedi Ruben.

"Komşun o kadar yaşlı mı!?" dedi Alfa, neredeyse düşüyordu.

"Hayır!" dedi Ruben. "Onun arşivi var. Yani bir zamanlar bakanlığa ait olan kitapların hepsine sahip. Bakanlık kapandıktan sonra hepsini o almış."

"Artık var olmadığını bilmene rağmen o mektubu neden yolladın o zaman?" diye sordu Nina.

Ruben omuz silkti ve o an yeniden dokuz yaşında bir çocuk gibi göründü. "Belki de varlığını gizlice devam ettiriyordur diye düşündüm. Yaşlı komşuma söylemeseler de sorunları çözmeye devam ediyor olabilirlerdi."

"Demek öyle değilmiş," dedi Alfa.

"Ne tür sorunları çözüyorlardı?" diye sordu Nina. Bakanlık fikri ona epey etkileyici gelmişti.

Ruben ayağa kalktı. "Örneğin bir işin ya da yeterli paran yoksa veya yalnızlık çekiyor ve bir arkadaş edinmek istiyorsan bakanlık bunu gizlice ayarlıyordu. Ya da başkaları tarafından aşağılanıyorsan..."

"Bunu nasıl duymamış olabilirim!" dedi Nina. "Böy-

lesine harika bir şeyi. Yaşlı komşuna göre bakanlık ne zamana kadar varlığını sürdürmüş?"

"Bilmiyorum, uzun zaman önce kapanmış. Bunu kime sorabiliriz, biliyor musunuz?" dedi Ruben.

Nina ve Alfa birbirine baktı.

"Komşum olan yaşlı kadına! Gelin hadi, ona gidiyoruz."

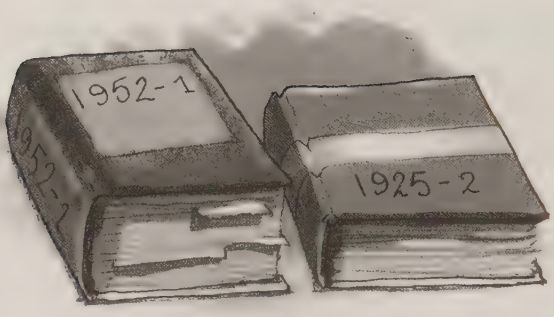
"Ne?" dedi Alfa. "Şimdi mi? Ama akşam oldu. Belki evde değildir veya bir konuğu vardır. Öyleyse onu rahatsız ettiğimiz için bize kızabilir!"

Ruben güldü. "Onu ziyarete gelen kimse yok. Şöyle bir uğrayabiliriz. Ayrıca saat henüz dört buçuk."

"Harika!" dedi Nina. "Kentin en güzel kutlaması şimdi daha da eğlenceli bir hal alıyor. Cips, müzik ve aşırı yaşlı bir komşu kadın."

"Ayrıca kör," dedi Ruben.

Nina başıyla onayladı. "Tamam. Çok yaşlı ve kör."

Dopdolu Bir Kütüphane

"Zili çalmamıza gerek yok mu gerçekten?" dedi Alfa saç örgülerinden birini çevirirken. Komşu kadının evi terk edilmiş gibi görünüyordu. Perdeler kapalıydı, hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Kapının yanındaki büyük pencerede sarmaşıklar uzamıştı.

"Hayır, zili çalmanın bir anlamı yok, kapıyı asla açamaz." Ruben anahtarı çevirdi ve kapıyı yavaşça iterek açtı.

Nina ve Alfa onun arkasından içeriye girerken Nina kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Koridor karanlıktı. Normal bir evdeki koridora kı-

yasla çok daha karanlıktı. Ruben'i zar zor görseler de biraz önlerinde attığı adımların sesini duyuyorlardı. Eğer görme yetiniz yoksa lamba yakmaya da ihtiyacınız olmaz, diye düşündü Nina. Alfa'nın kolundan çektiğini hissetti.

"Nina, Ruben bizi bir hapishaneye götürüyor olabilir," dedi Alfa.

"Saçmalama," diye tısladı Nina.

"Ama onu yeni tanıyoruz ve burası çooook karanlık, burada bizi kimse bulamaz."

Koridorda eski eşya ve hayvan kokusu vardı. "Bir kedisi mi var?" diye fısıldadı Nina.

"Evet, iki tane," dedi Ruben normal bir tonda. Durup bir kapıya vurdu. "Bayan Vis, ben Ruben." Oturma odasının kapısını açtı. Nina içeriye dikkatlice girip gözlerini kırpıştırırken Alfa arkasından geldi. Perdeler kapalı olmasına rağmen odanın içi koridora göre daha aydınlıktı. Tavanda iki büyük avize asılıydı. Yerde kalın, kırmızı bir halı seriliydi, duvarlar içi tıka basa kitapla dolu eski raflarla kaplıydı. Dört sandalyeli, yuvarlak, tahta bir masa bahçeyi gören bir pencerenin önünde duruyordu. Bunların dışında, odada sadece bir eşya vardı: üstünde bir insan iskeletinin olduğu büyük, kahverengi, pelüş bir koltuk. En azından Nina'nın aklına ilk gelen şey buydu. Yaşlı kadın o kadar zayıftı ve arkasına öyle bir yaslanmıştı ki ölü gibi görünüyordu.

"Bayan Vis, ben, hmm şey, yanımda iki arkadaşımı getirdim. Alfa ve Nina. İkisi de bakanlığı aşırı derecede merak ediyor."

Kadın koltuğun kenarına koyduğu bir kolunu havaya kaldırıp onlara el sallayabilmek için bileğini oynattı. "Merhaba kızlar." Sesi yumuşak ve çatlak çıktı.

"Merhaba," dedi Nina sessizce.

"Merhaba hanımefendi," dedi Alfa daha da sessizce.

Ruben yere, yaşlı komşusunun karşısına oturdu. Nina ve Alfa da aynısını yapıp etrafa baktılar. Avizenin yumuşak ışığında gitgide daha çok aydınlanan oda, tam ortasında Bayan Vis'in bulunduğu büyük, büyülü bir kütüphaneye benziyordu. Kadının dağınık, küçük topuzundaki saçları beyazdı. Yanakları çökük, gözleri pörtlekti, yalnızca göz akları görünüyordu. Bu acı veriyor mu acaba, diye düşündü Nina. Yaşlı kadının başının arkasında, koltukta kahverengi bir kedi oturuyordu.

Bayan Vis yüzünü çocukların olduğu tarafa doğru çevirdi. "Demek ki Ruben'i şu sersemlerden siz kurtardınız," dedi. Sesi şimdi o kadar güçlü ve net çıkıyordu ki Nina korktu.

"Şey, evet. Alfa'yla birlikte yaptık," dedi Alfa'yı işaret ederek. Fakat Bayan Vis bunu göremeyeceği için kolunu indirdi.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Bayan Vis. "Ruben, içeceklerin nerede olduğunu biliyorsun."

Ruben ayağa kalktı ve pelüş koltuğun sağ tarafındaki kapıyı açıp gözden kayboldu. Nina hafif aralık kapıdan beyaz mutfak dolaplarını görebiliyordu.

Bayan Vis gülümsedi. "İyi yapmışsınız, kızlar. Ruben olanları anlattı. Bence çok harika olmuş. O canavar

kızlar uzun süredir canımı sıkıyordu. Tabii oturduğum yerden yapabileceklerim sınırlı. Bir davetiye hazırlayıp kutlama yapmayı planlamak. Siz ikiniz Çözüm Bakanlığı'nda çalışabilirdiniz!"

Nina sırtını dikleştirdi. Bakanlığa ilişkin bildikleri azdı ama duyduğu şey şimdiden hoşuna gitmişti.

Ruben üç bardak elma suyuyla bir bardak suyun olduğu küçük bir tepsiyle içeriye girdi. Yaşlı kadın eline doğru iyice yaklaştırılan su bardağını aldı. Ruben daha sonra tepsiyi yere koydu.

Bayan Vis bir yudum su içti ve öksürdü.

"Demek Çözüm Bakanlığı'na dair bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz," dedi.

Nina başıyla onayladı, kadının durumu yeniden aklına gelince şöyle dedi: "Evet, hanımefendi."

"Bakanlığı daha önce hiçbir yerde duymamışlar, ayrıca internette de herhangi bir bilgiye ulaşamamışlar," dedi Ruben.

"Hayır, hiçbir şey bulmak mümkün değil! Her şeyi inanılmaz bir gizlilik içinde yapardık. Eğer geriye yazılı bir şey kalmış olsaydı bile Uluslararası Topluluk bunu hemen ortadan kaldırırdı."

Nina yutkundu. Bir uluslararası topluluk, öyle mi? Kulağa heyecan verici geliyordu. Bayan Vis'in koltuğunda hareket ederken kedinin oturduğu yerden zıpladığını gördü. Hayvan halının üzerine düştü ve perdenin arkasına doğru hızla koştu.

"Orada çalışmaya başladığımda henüz genç bir kızdım," diye devam etti yaşlı kadın. "On dokuz yaşında-

dım." Ellerini kucağında kavuşturup biraz öne, çocuklara doğru eğildi. "On beş memurduk," dedi.

"Memur ne demek?" diye sordu Alfa.

"Devlette görev yapan kişi," dedi Ruben.

"Doğru," dedi Bayan Vis. "Orada on beş memurduk ve ben içlerinde en genciydim. O zamanlar gözlerim görüyordu. İşteki ilk günümde harika bir bina görmüştüm. Önünde büyük bir gölet, heybetli bir dış kapı ve küçük bir meydan vardı. Bir sarayda çalışmaya geldiğimi düşünmüştüm!" Gülümsedi. Nina da gülümsedi. Yaşlı kadını genç bir kız olarak bir sarayda düşünmek hoşuna gitmişti.

"Savaş tam beş yıl sürmüştü. Okullar kapalıydı. Arkadaşlarımın çoğu taşınmış, bazılarıysa hayatını kaybetmişti. O sabah Tirza de Vries'i beklerken şöyle düşünmüştüm: Güzel, hayatım şimdi gerçekten başlıyor. Ve gerçekten de öyle oldu." Bayan Vis'in yanakları kızarırken daha neşeli ve canlı görünüyordu artık.

"Tirza de Vries kimdi?" diye sordu Alfa sessizce.

"Ahh!" Bayan Vis tekrar gülümsedi. "Çözüm Bakanlığı'nda çalışabilmek için daha önce tanımadığın birine en az bir kez yardım etmeniz gerekiyordu. 1944 yılında, bir akşam oturma odasının penceresinden dışarıya baktığımda dolaşan bir alay Alman askeri gördüm. Evimiz sokağın köşesindeydi. Diğer pencereye baktığımdaysa on altı yaşında bir kızın hızla yürüdüğünü gördüm. Bu yasaktı, karanlıkta sokağa çıkamamamız gerekiyordu, oysa o kız tam da askerlere doğru ilerliyordu. Hızla merdivenlerden aşağıya indim, kapıyı açtım ve askerler

diğer köşeyi dönüp onunla karşılaşmadan önce kızı kolundan tutup içeriye çektim. İşte o kız Tirza de Vries'di. Savaş bittikten iki yıl sonra bakanlıktaki görev için beni almaya geldi. O zamanlar bir manavda çalışıyor, gün boyunca patates soyuyordum. Dünyanın en sıkıcı işiydi! Dolayısıyla beni almaya gelmesi çok iyi oldu."

"Bakanlıktaki göreviniz neydi?" diye sordu Nina. "Bunu tam anlamadım." Bir an diğerlerine baktı. "Saçma bir soru mu sordum?" dedi.

"Kesinlikle saçma değil," dedi Bayan Vis. "Ama biraz sabırsızsın." Gülümsedi. "Bunu açıklayayım o halde. Bakanlık memurları olarak insanların sorunlarını varlığımızdan haberleri olmadan çözüyorduk. Örneğin, teyzemin asker olan komşusunun tek bacağı vardı. Merdivenleri çıkamadığı gibi bir de işsiz olduğunu duydum. Bu önemli bir sorundu. Gidip aşağı katta yaşamasına rağmen üst katlarda oturmak isteyen birini buldum. Daha sonra onları bir şekilde tanıştırıp evlerini takas etmelerini sağladım. Ayrıca o adam için gizlice bir iş ayarladım."

"Gizlice mi? Bunu nasıl yapabildiniz?" diye sordu Nina.

"Posta kutusuna, üzerinde gönderici bilgilerinin olmadığı bir zarf attık. *Sayın Beyefendi, Fırıncı Van Vliet bir yardımcı arıyor, iki ayağınızın olmaması önemli değil.* Bu arada, içimizden biri Fırıncı Van Vliet'ten bir ekmek satın alıp ona çok çalışkan eski bir askerin kendisine yardım edebileceğini ve yakında fırına uğrayacağını söyledi."

Bayan Vis derin bir iç çekti ve suyundan bir yudum aldı. "Çok az parası olduğu için yeni bir yatak satın alamayan beş çocuklu, dul bir kadın vardı. Onun için bir yatak satın alıp herhangi bir şey yapmadan kazanabileceği bir çekiliş planı yaptık. Bizden biri iyi haberi vermek için kapısını çalıp çekilişten bir yatak kazandığını, çekilişin yapıldığı yerel gazetedeki fotoğrafıyla birlikte ona gösterdi."

"Anlıyorum," dedi Nina. Harika bir işe benziyordu.

"Bunun neden gizli yapılması gerekiyordu?" diye sordu Alfa. "İnsanlara yardımcı olduğunuzu anlatmanız daha hoş olurdu bence."

"Ahh, hayır, bu mümkün değildi." Bayan Vis başını salladı. "Kurallar çok sıkıydı. Aksi halde herkes bizden yardım ister ve biz de işimizi yapamaz hale gelirdik. Yoksul insanlara yardım etmek üzere kullanabileceğimiz bir bütçe vardı, evet, ama herkes için yeterli değildi. Üstelik insanların sorunlarını kendilerinin çözdüğünü düşünmeleri çok daha iyiydi. Her şeyin gizlilik içinde olması bakanlığın en önemli kurallarından biriydi. Bu arada Gümüş Adamlar bizim gizlilik içinde gerçekleştirdiğimiz işleri görünür kılmak için ellerinden geleni yapıyorlardı tabii."

"Kimler?" diye sordu Nina.

"Gümüş Adamlar," dedi Bayan Vis. "Çözüm Bakanlığı'nın çalışmasını engellemeye çalışan insanlar. Gümüş bir broş takıyorlardı."

"Bir broş mu?" diye sordu Alfa.

"Bir tür takı," dedi Ruben.

Alfa başıyla onayladı. "Ahh, tamam."

"Her yerde karşımıza çıkıyorlardı," diye anlatmaya devam etti Bayan Vis. "Bunu size bir başka sefer anlatırım."

"Her şeyi yazarak kayıt altına alıyordunuz, değil mi?" diye sordu Ruben kalın kitapların bulunduğu kütüphaneye bakarken.

"Evet!" dedi Bayan Vis. "Her bir işi bitirdiğimizde rapor yazıyor ve bunu Cenevre'deki Uluslararası Topluluk'a içerisinde fotoğraflarla, faturalarla, açıklamalı haritalarla ve dosyaya dair bütün ayrıntılarla birlikte gönderiyorduk. Yıl sonunda bunlardan bir kitap yapılıyordu." Koltuğunun arkasındaki kitaplığı ve odanın diğer kısımlarındaki dolapları işaret etti. "İsterseniz bakabilirsiniz, bir hayli faydalı. Bir sorunu olan var mı?" diye sordu.

Üç çocuk da sessizdi.

"Yalnızca bir örnek, canım," dedi Bayan Vis.

"Alfa, senin duvar problemin," diye fısıldadı Nina biraz yüksek sesle.

Komşu kadın kaşlarını kaldırdı. "Anlat bakalım," dedi.

Alfa bir ileri bir geri sallandı. "Şey, babam Linde Apartmanı'nda oturuyor. Oradaki otoparkta bir tür oyun duvarımız var. Topu duvara vurarak bir oyun oynuyoruz ve bizden daha büyük çocuklar duvarın üstünde oturuyorlar. Orada zaman geçirmek hep eğlenceli."

"Bu henüz bir soruna benzemiyor ama," dedi Bayan Vis gülümseyerek.

"Evet, ama şu anda o duvarın önünde bir çit var," diye devam etti Alfa. "Üzerinden bir kişi düştüğü için belediye duvarı yıkmak istiyor. Oysa civarda oyun oynayabileceğimiz ya da zaman geçirebileceğimiz başka hiçbir şey yok."

"Anlıyorum," dedi Bayan Vis. "Peki şu duvar parçası bir eve ya da ona benzer bir şeye bağlı mı?"

"Hayır," dedi Alfa. "Otoparkın bir köşesinde öylece duruyor."

"Oradan birileri sık sık düşüyor mu? Çünkü tehlikeli bir duvarsa yıkılması gerekir."

"Hayır!" diye bağırdı Alfa ve biraz daha alçak sesle "Düşen kişi Ruben'le dalga geçen kız Sophia'ydı. Civarda oturmamasına rağmen duvardan düşmüş ve ayağını incitmiş gibi yaptı," dedi.

"O bu tür şeyleri hep yapıyor," dedi Ruben. "İlgi çekmek için."

"Anlıyorum," dedi Bayan Vis. "Ruben, benim için bir kitabı alabilir misin?" diye sordu.

Ruben ayağa kalktı.

"Pencerenin yanındaki ikinci dolap, karşı taraftaki duvarda aşağıdan üçüncü raf. 1952-1."

Ruben pencereye doğru yürüdü ve bir süre eğilip ikinci dolaba baktı. Siyah, koyu kırmızı renkli kalın bir kitabı aldı ve gururlanarak yerine döndü. Kitabı Alfa ve Nina'nın önüne koydu.

"Şimdi de yan tarafımdaki dolabın en alt rafında bulunan 1925-2'yi al."

Ruben onu da yere, kızların önüne koydu. 1925 yılına

ait kitap lacivert renkteydi ve kapağında yatay olarak uzanan altın bir şerit vardı.

"1952 yılı Mayıs başıyla Haziran ortası arasında, oyun alanıyla ilgili bir olay var," dedi Bayan Vis. Yine solgun görünüyordu, sesi giderek daha boğuk çıkıyordu.

"Ayrıca duvarla ilgili bir olay, 1925 yılının Eylül ya da Ağustos ayında olmalı. Kitapları Ruben'in odasına götürüp bakın. Kim bilir belki de işe yarar bir şey bulursunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Alfa ve bir süre kitapların tozlu kapaklarını okşadı.

"Konuşmanızın başında Uluslararası Topluluk'tan bahsetmiştiniz," dedi Nina. "O neydi, Bayan Vis?"

Yaşlı kadın başını koltuğun sırtına dayayıp derin bir nefes aldı. "Dünyadaki bütün Çözüm Bakanlıkları Uluslararası Topluluk'a bağlıydı. Ama şu an inanılmaz yorgunum. Bunu size yarın anlatsam olur mu?" dedi.

Nina başını hevesle sallayarak onayladı. "Buraya tekrar gelebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedi Bayan Vis. "Çok iyi olur. Tavan arasındaki eski şeylere de bakabilirsiniz. Bir sandık dolusu güzel eşya var orada."

Fotoğrafları Kullanarak Kötü Şeyler Yapmak

"Nina? Bakanlığa gönderilen şu zarfı bir yerlerde gördün mü?" diye sordu Nina'nın babası. "Günlerdir bulamıyorum." Pazar sabahıydı ve babası evin içinde büyük adımlarla dolaşıyordu. Nina'nın annesi üst üste yığılı kâğıtları kaldırıp tekrar yerine koydu.

Nina yanaklarının kızardığını hissetti. Zarfı henüz yerine koymamıştı! Ruben, kutlama ve bakanlıkla o kadar meşguldü ki her şeyi unutmuştu. Zaman hızla geçmiş, pazar sabahı olmuştu bile.

"Zarf mı?" dedi mümkün olduğunca sessiz bir tonda. "Hmm, hayır." Saçındaki atkuyruğunu çekti.

Babası koltuktaki yastıkları kaldırıp yerine koydu. Daha sonra gidip Nina'nın sandalyesinin yanında durdu. "Nina?" dedi.

"Evet, baba," diye yanıtladı Nina.

"Evde ne zaman tuhaf bir şey olsa bunun seninle bir ilgisi oluyor nedense. Elektriklerin çalışmadığı günü hatırlıyor musun?"

Nina başıyla onayladı. Sigorta kutusundaki bütün düğmelere basmış, her şeyin yeniden düzelmesi günler sürmüştü.

"Çünkü ortaçağdaki gibi bir hayat yaşamak istemiştin," dedi babası sertçe.

"Bir gün de masada bir dilenci oturuyordu," dedi annesi elinde tuttuğu el feneriyle büyük dolabın içine bakarken.

"Ama dışarısı inanılmaz soğuktu!" diye yanıtladı Nina.

Babası sakalını kaşıdı. "Ayrıca annenin arabasındaki radyonun düğmelerine çok sert bastığın için radyo bozuldu. Bu defa niyetin başka bir gezegendeki radyo sinyalini yakalamaktı."

"Özür dilerim baba," dedi Nina.

"Yani?" dedi babası.

Nina yutkundu. "Seni işten kovacaklar mı?"

"Umarım öyle bir şey yapmazlar. Onlara zarfı unuttuğumu ama zarfın evde olduğunu söyledim. Onu geri götürmem gerekiyor, benim işim bu. Zarflar benim sorumluluğumda ve yöneticim bunu bana iki kez sordu."

"Aramana yardım edeceğim," dedi Nina. "Şey, üst kata bakayım ben o zaman."

Nina'nın babası başını iki yana salladı. "Üst kata mı? O zarf yukarıya nasıl çıkmış olabilir ki?"

Nina merdivenleri uçarcasına çıktı, odasına girip kapıyı kapattı. Elini yatağının altına sokup zarfı aldı. Mektubu bir kez daha okudu ve gülümsedi. Dün güzel bir kutlama yapmışlardı, şu sevimsiz Sophia'nın kutlamasından çok daha güzel olduğu kesindi. Bugün öğleden sonra bakanlık hakkında daha fazla şey öğrenmek için Bayan Vis'in evine yeniden gideceklerdi. Nina başta bakanlığın gerçekte var olduğuna inanmadığını neredeyse çoktan unutmuştu. Ruben'in odasında, eskiden çözülmüş sorunların kaydedildiği iki eski kitap vardı şimdi! Ruben aklına gelince öfkelendi birden. O kadar iyi ve o kadar küçük bir oğlandı ki. Sınıfındaki o işe yaramazlarsa kötüydü. Artık arkadaş olmuşlardı ama Ruben'in sorunu henüz tamamen çözülmemişti. Çözüm Bakanlığı her yerde sorun çıkaran bir kızla ilgili ne yapardı acaba? Sophia'yı gizlice kaçırıp çok uzak bir ülkede yeniden serbest mi bırakırdı? Ona iyi bir ders vermek için odasına çok sayıda fare mi koyardı? Bunu Bayan Vis'e soracaktı. Masasının çekmesinden yapıştırıcıyı çıkarıp zarfın ucuna hafifçe sürdü. İki yanını bastırdı ve ortaya çıkan sonuçtan hoşnut kalarak zarfa baktı.

"Baba! Anne! Onu buldum!" Elinde zarfla koşarak aşağı kata indi Nina. "O şeyin içindeymiş, hmm, çamaşır sepetinin."

"Çamaşır sepetinin mi?" Babası zarfı aldı ve onu ışı-

ğa tuttu. "Açılmış gibi görünüyor." Kızına bakıp bir kez daha sakalını kaşıdı.

Nina başını salladı. "Çamaşır sepetinin içindeyken nasıl açılmış olabilir ki?" Limonata yapmak için mutfağa doğru hızla yürüdü ve gülümsedi. İşte. Bunu güzelce halletmişti.

Öğleden sonra saat birde, Alfa ve Nina Ruben'in evinin kapısının önündeydi. Ruben kapıyı açtığında yüzü birden değişti. "Ahh, hayır!" diye fısıldadı.

"Ne oldu?" diye sordu Alfa. "Geleceğimizi bilmiyor muydun? Biz yeniden..."

Ruben başını salladı ve sokağı işaret etti.

Karşıdaki büyük kestane ağacının altında Sophia ve Jasmin duruyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Nina.

"Fotoğraf çekiyorlar sanırım," dedi Ruben.

Sophia cep telefonunu havaya, Ruben ve kızlara doğru kaldırmıştı.

"Bunu neden yapıyor?" diye sordu Alfa.

"Hey, küçük canavar!" diye bağırdı Nina. "Film mi çekiyorsun?" Etrafında bir tur dönüp öne doğru eğildi. "İşteee!"

"Asıl siz orada ne işler karıştırıyorsunuz, bu daha iyi bir soru bence," dedi Sophia. "Anlatsana Rubi, neyin peşindesin?"

"Kendi işine baksana sen," dedi Nina.

Ruben onu ceketinden çekti. "Yapma lütfen. Onunla ilgilenme, bu her şeyi daha kötü bir hale getiriyor yalnızca."

Nina omuz silkti ve Ruben'in arkasından içeriye girdi.

Üst kata çıktıklarında bir süre konuşmadılar.

"Fotoğraflarımızı kullanarak ne tür bir kötülük yapabilir acaba?" diye sordu Ruben. "Çünkü inanın bana, o bir şey bulur."

"İnternete koyabilir mi?" dedi Alfa. "Altına saçma sapan bir şeyler yazar belki?"

"Ya da üzerinde oynayarak bizi çıplakmışız gibi gösterebilir."

Ruben öfkeli görünüyordu.

Nina omuz silkti. "Bunu düşünmemelisin." Mavi çizmelerini çıkarıp merdiven basamağına koydu. "Bırak o yine aptalca bir şey yapsın, bizim şimdi çok önemli bir şeyi bulmamız gerekiyor."

"Çözümler!" diye haykırdı Alfa. "Şu kitaplara bakalım mı biraz?"

"Eveeet!" dedi Nina ve zıplayarak 1925-2'nin üzerine attı kendini. "Ee, Bayan Vis ne demişti bize, kitabın neresine bakmamız gerekiyor?"

"Mayıs ayının başıyla haziranın ortasında bir yere," dedi Ruben. "Diğer kitapta da ağustos ya da eylül ayına."

Nina gülümseyerek ona baktı. "Akıllı şey." Daha sonra kabarık halının üstünde bağdaş kurup oturdu ve eski kitabın sayfalarını dikkatlice karıştırmaya başladı. Kitabın kapağından bir toz bulutu yükseldi.

"1925 yılı, Mayıs ayı: *Bir kız kardeşi olmasını aşırı isteyen küçük kız,*" diye okudu Nina yüksek sesle.

"1952 yılı, Ağustos ayı: *Yanmış mobilya davası,*" diye

okudu Alfa. Elinde tuttuğu kitapla yerde, Nina'nın karşısında oturuyordu.

"1925 yılı, Mayıs ayı: *Çiftçi Felix'in başarısız hasadı,*" dedi Nina. "Bakın, resimler var. Cüce buğday, normal buğday, ekmeklik buğday." Resimleri diğerlerinin de görmesi için kitabı havaya kaldırdı.

"1952 yılı, Ağustos ayı: *Bir erkek için yarışan üç kız kardeş,*" diye devam etti Alfa.

"Haha, bu davayı nasıl çözmüşler peki?" diye sordu Nina.

Alfa, kız kardeşlerle adam hakkındaki bölümü hızla okudu.

"Yakışıklı erkekler bulmuşlar ve onları kız kardeşlerle tanışmaya yollamışlar. Dükkâna, Dorpstraat'a ve kafeye. Ta ki üçü de bu yakışıklı erkeklere âşık oluncaya dek."

"Peki şu adama ne olmuş?" diye sordu Nina. "İlkine."

Alfa kıkırdadı. "Haarlem'de yaşayan kızıl saçlı bir başka kadına âşık olmuş," dedi.

Daha sonra kalın kitapların sayfalarını sessizce çevirmeye devam ettiler. Bir oyun alanı ve bir duvarla ilgili bir vaka arıyorlardı. "Bir şey buldum!" dedi Alfa. "1952 yılı, Haziran ayı: *Bir oyun alanı nasıl kurtarıldı?*"

"Evet!" diye haykırdı Nina. "Oku hadi!"

Alfa sırtını dikleştirip o bölümü okudu.

Waddinxveen - Adriaan Minkemalaan'daki küçük oyun alanı, çocuklar tarafından piknik yapmak, futbol ve saklambaç oynamak için kullanılıyordu. Ancak belediye bu alanda bir bakkal açmayı istiyordu. Köyde zaten bir bak-

kal olduğundan çevrede yaşayan birçok kişi belediyeye mektup göndererek oranın oyun alanı olarak kalmasını talep etti ama bunun (ÇB[1]'nin konuyu öğrenmesine neden olurken) bir faydası olmadı. Alana bir denetçi gönderdik ve bize kısa sürede oranın geniş bölgedeki tek yeşil alan olduğunu bildirdi. Kanunlara göre, bir çocuğun oyun alanı hakkı çerçevesinde, yaşadığı yerden en fazla bir kilometre uzakta böyle bir yerin bulunması gerekiyordu. Küçük alan ortadan kaldırılacaksa bile yerine fiyatı ne olursa olsun tamamen yenilenmiş bir oyun parkının yapılması şarttı. Waddinxveen Belediyesi bunu öğrendiğinde bakkal için bir başka yer buldu ve orası olduğu gibi kaldı.

"Waddinxveen'in bir kartpostalı da var burada," dedi Alfa.

"Ne iyi bir fikir!" dedi Ruben başını hevesle sallayarak. "Bir oyun alanına ilişkin kanun."

"Sizin orada da oyun oynayacak başka bir yer yoktu, değil mi?" diye sordu Nina.

Alfa başını salladı. "Yalnızca bir sürü otopark var."

"Ya 1925'teki olay?" diye sordu Ruben.

"Henüz bulamadım." Nina birkaç sayfa daha çevirdi.

"Ne kadar çok sorun çözmüşler. Baksanıza, yalnızca 1925 yılının Ağustos ayından önce bile bir sürü dolu sayfa var. Bekleyin, onu buldum!" Yerinden sıçradı. O sırada, kitap neredeyse elinden kayıp yere düşüyordu. "Bakın, 1925 yılı, Eylül ayı: *Futbolcunun ve küçük duvarın davası.*"

---

[1] Çözüm Bakanlığı

Rotterdam Oesterwijk'te çocukların şut çekerek futbol oynadığı bir duvar vardı. Üstündeki iki beyaz leke kaleyi gösteriyordu. Rotterdam Belediyesi burayı herhangi bir gerekçe göstermeden yıkma niyetindeydi ve çocuklar bu duruma aşırı üzülmüştü. Bir memurumuz Hollanda milli takımında oynamış ünlü bir futbolcu Jan de Grotte'nin gençliğinde o duvara karşı futbol oynadığını öğrendi. Jan de Grotte'ye durum hakkında bilgi verdiğimizde bu durumu protesto etti. Bunun üzerine, belediye vakit kaybetmeden duvarı yıkma kararından vazgeçti. Duvar parçası bir abideye dönüştürülerek oraya "Jan de Grotte Duvarı" adı verildi.

Nina son cümleyi okuduğunda gülümsedi. "Bakanlıkta çalışanlar ne kadar da zekiymiş."

Ruben cep telefonunu aldı. "Bunları kaydediyorum, tamam mı, bu vakaları yani?" Parmakları dokunmatik ekranda kayıyordu. "Oyun alanına ilişkin bir hak," diye mırıldandı. "Ünlü futbolcu."

Alfa birden yüksek sesle bağırdı: "Vay canına!"

Kucağındaki 1952 yılına ait kitabın sayfalarını karıştırıyor, ara sıra, çözülmüş davalara ilişkin birkaç cümle okuyordu. Ancak şimdi gözlerini sessizce bir sayfaya dikmişti.

"Vay canına!" dedi tekrar, bu kez bağırmadan.

"Ne oldu?" diye sordu Ruben.

"Nina," dedi Alfa. "Bunu kesinlikle görmelisin."

Nina ona baktı. "Haha, Alfi, çılgın bir dava mı buldun yoksa?" diye sordu.

Fakat Alfa cevap vermeden kalın kitabı ona doğru ittirdi. "Şu sayfayı bir oku."

Nina okudu.

1952 yılı, Haziran ayı: *Esrarengiz hastalığı olan çocuğun vakası.*

Breestraat'ta oturan beş çocuklu Zout ailesinin ortanca çocuğu Leo aşırı hastaydı. Altı yaşındaki çocuk yemek yemiyordu ve ateşi çok yüksekti. Ailesi onun için elinden geleni yapsa da hiçbir doktor hastalığını teşhis edemiyordu. Bunun üzerine, bakanlık ateşli hastalıklar konusunda uzman olan Dr. Wilterman'ı oraya gönderdi. Dr. Wilterman onda sıtma hastalığının belirtilerini gördü. Bu hastalık Hollanda'da pek görülmese de böyle bir vaka yaşanması imkânsız değildi. Gereken ilaçlar aileye verildi ve ardından küçük çocuk hızla sağlığına kavuştu. Dr. Wilterman'ın Antwerp'ten yaptığı yolculuğun ve ilaçların ücreti Çözüm Bakanlığı'nın genel fonundan karşılandı.

"Evet, evet. Tabii ya," diye fısıldadı Nina. Başını yavaşça salladı. "Bunun böyle gerçekleşmiş olması aşırı mantıklı. Ama, vay canına!"

"Evet, inanılmaz," dedi Alfa. Kızlar birbirine baktı.

"Peki adı Leo mu?" diye sordu Alfa.

Nina başıyla onayladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Ruben. "Anlamıyorum. Leo da kim? Neden sürekli 'Vay canına' diyorsunuz?" Nina'nın kucağındaki kitabı alıp okumaya başladı. "Burada yazan, hasta çocukla mı ilgili söylediklerinizi?" diye sordu.

"O Nina'nın dedesi," dedi Alfa. "Küçükken aşırı hastaymış ve tanımadıkları bir doktor evlerine uğradıktan sonra sağlığına kavuşmuş."

"Senin deden mi? Bu kitapta mı?" Ruben'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Babam hep bu yardım olmasaydı biz olmazdık der," dedi Nina. "Eğer dedem o ilaçları içmemiş olsaydı belki iyileşemeyecekti ve babam hiç doğmamış olacaktı ve bu durumda ben de olmayacaktım."

"Vay canına," dedi Ruben de.

"Leo Dedem bu hikâyeyi her doğum gününde tekrar tekrar anlatır," dedi Nina. "Büyüdüğünde bir keresinde o doktoru bulmayı denemiş. Ancak adam başka bir isim kullanmış anlaşılan. Doktor Verwaert, derdi dedem hep, a-e ile. Onu hiçbir zaman bulamadı."

"Demek bu yüzdenmiş," dedi Ruben.

"Evet, bu yüzden," dedi Nina ve gözlerini pencereye dikti. "Bayan Vis'in yanına gidelim mi?" diye sordu. "Çözüm Bakanlığı'nın artık neden var olmadığını öğrenmek istiyorum."

Uluslararası Topluluk

Bayan Vis bir önceki gün olduğu gibi yerinde oturuyordu. Büyük, kahverengi koltuğun üstünde bir kedi vardı. Yaşlı kadın çocukların içeriye girdiğini işitince gülümsedi.

"Merhaba Bayan Vis," dedi Nina.

"Biz yine geldik," dedi Alfa.

Ruben Bayan Vis'e doğru yürüdü ve bir süre onun elini tuttu. Kırışık, yaşlı bir elin üstünde bir çocuğun elini görmek Nina'nın hoşuna gitti. "Çay yapacağım," dedi Ruben.

"Biraz önce bir şey keşfettim," dedi Nina masaya otururken. İçi kıpır kıpırdı.

"Aa, gerçekten mi?" dedi Bayan Vis. "Neymiş bakalım?"

"Kitapta Leo Dedem'le ile ilgili bir bölüm var."

"Deden mi? 1952 yılında mı?" diye sordu yaşlı kadın.

Nina başıyla onayladı, ne yaptığını anlayınca yüksek sesle şöyle dedi: "Evet. Sizin için o bölümü okuyacağım." Kitabı masaya koyup 1952 yılının Haziran ayı kayıtlarının olduğu sayfaları açtı. Bayan Vis için *Esrarengiz hastalığı olan çocuğun vakası* yazan kısmı okudu. Okumayı bitirdiğinde, yaşlı kadının gülümsediğini gördü. "Bu olayı hatırlıyorum," dedi. "Gerçekten çok hasta bir oğlandı. Onun sağlığına kavuşmuş olması ve şimdi torununun beni ziyaret etmesi beni müthiş mutlu etti. Ne harika bir şey."

"Muhteşem," dedi Alfa. Hâlâ odanın ortasında duruyordu. "Bakanlık olmasaydı Nina şu an var olamazdı!"

"Şey," dedi Bayan Vis. "Bunu asla bilemezsin."

"Dedem bundan emin ama," dedi Nina. "O ilaçları içmemiş olsaydı büyük ihtimalle ölmüş olacağını düşünüyor."

"Aşırı hastaydı," dedi Bayan Vis. "Peki şimdi sağlığı nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Nina. "Yakınlarda bir köyde yaşıyor ve doğum günlerimde benim için elmalı turta yapıyor."

"Çok güzel," dedi Bayan Vis.

"Şimdi bize Uluslararası Topluluk'u anlatmak ister misiniz?" diye sordu Nina ve bir sandalyeye oturdu.

Bayan Vis daha az hevesli görünüyordu.

"Ya da anlatmayabilirsiniz," dedi Alfa.

"Sorun değil," dedi Bayan Vis. "Ancak bu aynı zamanda Gümüş Adamlar'la ilgili. Ve bakanlığın sonuyla. Benim için konuşması zor bir konu."

"O zaman gerek yok," dedi Ruben. Elinde tuttuğu çay tepsisiyle mutfaktan geliyordu. "Başka bir konu hakkında da konuşabiliriz."

"Olmaz," dedi Bayan Vis. "Her şeyi bilmeye hakkınız var. Oturun, çocuklar."

Ruben tepsiyi masaya bıraktı. Nina ve Alfa'ya çaylarını uzattıktan sonra Bayan Vis'in önüne bir fincan koydu.

Nina heyecanlandı. Bakanlık hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Bayan Vis ellerini kucağına koyup anlatmaya başladı. "Daha önce, dünyadaki bütün Çözüm Bakanlıklarının Uluslararası Topluluk'a bağlı olduğunu söylemiştim. İşte bu topluluğun merkezi İsviçre'nin Cenevre şehrindeydi. Oradan her şeyi çok sıkı denetliyorlardı. Gerçekten her şeyi. Kimse bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu, ama bizimle birlikte dinliyor, bakıyor ve sanki üzerinde çalıştığım davaların nasıl sona ereceğini benden önce biliyorlardı. Tabii bir de Gümüş Adamlar vardı." Ardından bir süre sessiz kaldı. "Yani bakanlığın düşmanları."

"Neden peki?" diye sordu Alfa.

"Gümüş Adamlar bakanlığın kapatılması için her şeyi yapıyorlardı," dedi Bayan Vis. "Çok uzun zaman önce, on dokuzuncu yüzyılda, İngiliz Çözüm Bakanlığı'nda Arthur Balthazar Silver adında bir adam çalışıyordu. Sorunlara çözüm bulma konusunda en iyilerden biriydi. Yetimler için aile, yalnız insanlar için arkadaş buluyor,

sel felaketi yaşanan köylerin sakinlerine sığınacak yer ayarlıyordu. Ancak yıllar içinde, bakanlığın yaptığının yanlış olduğuna inanmaya başladı. Ona göre insanların sorunlarını kendileri çözmesi gerekiyordu." Bayan Vis derin bir nefes aldı, ürperdi. Çocuklar ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"İyi misiniz, Bayan Vis?" diye sordu Ruben. "Çayınızı buraya bırakıyorum." Çay fincanını koltuğun geniş kolçağına koyup yaşlı kadının elini fincana yaklaştırdı.

Komşusu başıyla onayladı. "Arthur Balthazar Silver uzun bir süre İngiliz Çözüm Bakanlığı'nı faaliyetlerine son vermeye ikna etmeyi denedi. Ancak bakanlık işini yapmaya devam etti ve Uluslararası Topluluk onun gönderdiği mektupları yanıtsız bıraktı. Silver 1876 yılında görevinden istifa etti ve büyük hayal kırıklığı yaşayarak Amerika'ya gitti. Orada zengin bir adam oldu. Ama öyle biraz zengin değil. İnanılmaz, aşırı, Karun kadar zengin oldu. Bir petrol yatağı keşfetti ve zamanla petrol satmaya başladı. Ve kazandığı her kuruşu bakanlığı sabote etmek için kullandı."

"Sabo ne dediniz?" diye sordu Nina.

"Sabote etmek," dedi Ruben. "Bir kişinin çabasını engellemek."

"Doğru," dedi Bayan Vis. "Silver bunun için işe yeni insanlar aldı. The Silvermen, yani bizim Gümüş Adamlar dediğimiz kişiler bunlardı. Hep birlikte Çözüm Bakanlığı'nın işlerine engel olmaya çalıştılar. İlk olarak yalnızca Birleşik Krallık'ta, daha sonraysa bütün dünyada. Birbirlerini ceketlerinin yakasındaki küçük kılıç

figürlü gümüş broştan tanıyorlardı. Tıpkı bakanlık memurları gibi onlar da gizlilik içinde hareket ediyordu. Silver 1892 yılında hayatını kaybettiğinde Gümüş Adamlar dünyadaki faaliyetlerine devam ettiler. Neden biliyor musunuz?" diye sordu Bayan Vis.

Nina hayır anlamında başını salladı.

"Bakanlığa karşı oldukları için, değil mi?" diye sordu Ruben.

"Elbette," dedi Bayan Vis ve iç çekti. "Tabii aynı zamanda para için. Bay Silver vasiyetnamesinde sahibi olduğu bütün servetin son Çözüm Bakanlığı kapatılıncaya kadar çalışan Gümüş Adamlar arasında paylaştırılmasını istemişti."

"O kadar da çok para kazanmış olamaz ama, değil mi?" diye sordu Alfa. "Sonuçta bir süre sonra petrol sahası kurumuş olmalı."

"Aa, hayır!" dedi Bayan Vis. "Silver'ın bulduğu petrol yatağı büyüdü ve dünyanın en büyük petrol şirketlerinden biri olan Moon Oil oldu."

"Babam bazen oradan benzin alıyor," dedi Alfa ürkerek.

"Tabii," dedi Bayan Vis. "Ve ne zaman bunu yapsa Gümüş Adamlar'ın hesabına biraz daha para geçmiş oluyor."

"Uff ya," dedi Nina.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle. Bakanlıkta çalışırken onların her zaman pusuda beklediklerini biliyordum. Attığım yanlış bir adımda Gümüş Adamlar bunu hemen değerlendirebilirdi. Geceleyin

bakanlığın bir penceresini açık bıraktığınızda ya da otobüste bir rapor unuttuğunuzda, iyice kamufle olmadığınızda veya bir arkadaşınıza ne tür bir iş yaptığınızı anlattığınızda... İşte Gümüş Adamlar bütün bu anlarda sizi dinleyebilirdi. Sonunda Hollanda'daki Çözüm Bakanlığı'nın çalışmalarını sabote etmeyi başardılar."

"Ne kadar saçma," dedi Nina.

"Uluslararası Topluluk bize öfkelendi," dedi Bayan Vis, sesi biraz daha sertti. "Birbiri ardına, işimizi gizlilik içinde yapmadığımızı anlatan öfke dolu mektuplar aldık."

"Ne kötü," dedi Alfa. "Ama bunun Gümüş Adamlar'ın suçu olduğunu biliyorlardı, değil mi?"

Bayan Vis başını salladı. "Tam olarak değil. Ben mesleğime âşıktım ve her gün daha fazla çalışıyordum. Ancak bakanlıkta uzun süredir çalışanlar, şey, bunu size nasıl düzgünce ifade edebilirim, bilmiyorum. Onlar işleri berbat etti. Bunun olacağını tahmin ediyordum."

"İyi ama nasıl?" diye sordu Nina. Böylesi güzel bir işin berbat edilebilmesini bir türlü anlayamıyordu.

"Gizli kalması gereken şeyi kolayca dile getirdiler. En iyi sorun çözücülerimizden biri, katıldığı doğum günü kutlamalarında yaptığı şeylerden bahsetti. Ve arkadaşım Tirza bir cumartesi akşamı kafedeyken nerede çalıştığını ve ne iş yaptığını anlattı. Bu tür şeyler bakanlığı tehlikeye attı. Bir gazetede 'anonim kaynaktan' başlığıyla bir yazı yayımlandı. Bir grup insanın başkalarının sorunlarını çözdüğünü söyleyerek bunu ispatlayan örneklere yer verdi."

"Bu insanlar bunu neden yaptılar peki?" diye sordu Ruben. "Sır saklayabilirlerdi, değil mi?"

Bayan Vis omuz silkti. "Bilmiyorum, çocuklar. Belki de savaşın üzerinden yıllar geçtikten sonra güzel bir hikâye anlatmak istemişlerdi. Ancak Uluslararası Topluluk bize uymamız gereken kuralları defalarca gönderdi. Kural 1: Bakanlığın yaptığı her şey anonim ve gizli kalmalıdır."

"Diğer memurların bundan haberi yok muydu?" diye sordu Nina. "Sağlık Bakanlığı ya da Ulaştırma Bakanlığı'ndakilerin."

Bayan Vis başını salladı. "Etrafta dolaştığımızı görüyorlardı ancak Den Haag'daki bakanlıklarda çok sayıda insan çalışıyordu. On beş kişinin gizli bir işle uğraştığını kimse anlamazdı."

"Ne iş yaptığınızı başkalarına gizlice söylemediniz mi hiç?" diye sordu Nina.

"Hayır, söylemedim. Kuralların farkındaydım. Bir sırrı dile getirdiğinizde diğerleri bunu bir şekilde duyardı ve tabii herkes bir Gümüş Adam olabilirdi. Sonunda, yapılan on uyarı sonrasında, Uluslararası Topluluk 1953'te bakanlığımızı kapattı."

"Aman Tanrım," dedi Nina. Uluslararası Topluluk'a ilişkin güzel bir hikâye duyacağını düşünüyordu. Oysa şimdiye kadar yalnızca üzücü şeyler işitmişti.

"Bu Çözüm Bakanlığı'nın sonu mu oldu?" diye sordu Ruben.

Bayan Vis başıyla onayladı. "338 yılın ardından."

Nina'nın ağzı şaşkınlıktan açıldı. "O kadar uzun zamanın ardından hem de!"

Bayan Vis gülümsedi. "Evet, öyle."

Bir süre sessiz kaldılar.

Nina etrafına baktı. "Ve siz bütün kitapları yanınızda mı getirdiniz?" diye sordu.

"Evet. Bütün kurallara uyduğum için bunu yapmama izin verildi. Tirza'ya benden istediği birkaç kitabı verdim ve birbirimizi bir daha hiç görmedik. Çok üzücüydü ve ben de biraz öfkeliydim."

"Uff ya," dedi Nina bir kez daha. "Peki ya sonra? Yeni bir işe mi girdiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Bayan Vis, başını yavaşça sallayarak. "Güney Amerika'ya gittim. Kolombiya'daki bir hastanede çalıştım. Daha sonra Peru'da bir yetimhanede ve Paraguay'da bir ortaokulda. Hepsini elimden geldiğince hevesle yaptım. Ancak hiçbir şey sorunlara tüm bu çözümleri bulmakla kıyaslanamazdı."

Nina yaşlı kadına hayranlıkla baktı. Güney Amerika! Ne macera ama. "Neden Hollanda'ya döndünüz?" diye sordu. Sorusunu henüz tamamlamadan pişman olmuştu. Çünkü Bayan Vis gözlerini işaret etmişti..

"Korkunç bir böcek tarafından ısırıldım," dedi yaşlı kadın. "Gözlerim kaşınmaya başladı ve kızardılar. Sağ gözüm görmez olduğunda Hollanda'ya döndüm. Ancak doktorlar yapılacak bir şey olmadığını söyledi ve ardından sol gözüm de kör oldu."

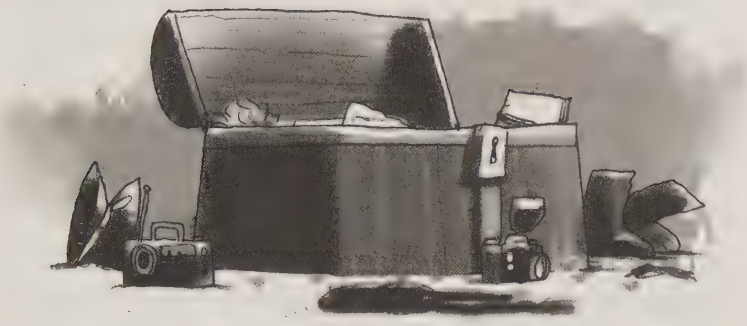
"Ne üzücü," dedi Alfa.

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Ama ne mutlu ki çok sayıda macera yaşayabildim. Ve tamamen kör olduğumda şehirdeki bir okulda öğretmen olarak çalışıp İngilizce ve

İspanyolca dersleri verdim. Tabii bu uzun bir süre önceydi," dedi ve derin bir iç çekti. "Bugün çenem iyice düştü benim! Ne yapın biliyor musunuz, tavan arasına çıkın şimdi. Orada, içinde Çözüm Bakanlığı'na ait eşyaların bulunduğu ahşap bir sandık var. Eminim çok hoşunuza gider. Bu arada ben de burada biraz dinleneyim."

Çocuklar yerlerinden zıplayıp kapıya doğru yürüdüler. "Anlattıklarınız için teşekkürler, Bayan Vis," dedi Alfa.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Örümcek ağlarına dikkat edin."

Sandık

Yukarıya çıkan merdivenin basamakları tıpkı giriş kapısının ardındaki koridor gibi karanlıktı. Nina attığı her adımda sıkıca tuttuğu tırabzanı zar zor görebiliyordu. Ruben ve Alfa onun arkasından geliyordu. Basamaklar Bayan Vis'in oturma odasının zemini gibi yumuşak ve kabarıktı. Yukarıdaki merdiven sahanlığına geldiklerinde etrafa baktılar. Koridorun sonundaki büyük pencereden sızan ışık içeriyi biraz aydınlatıyordu. Yüksek tavandaki beyaz boya dökülmüştü. Arka taraftaki bordo renkli dört kapıdan birinde, tavan arasına çıkılan merdiven olmalıydı.

"Daha önce buraya hiç gelmiş miydin, Ruben?" diye sordu Alfa.

"Bir kere. Şu arka taraftaki yatak odasına gitmiştim ve dolaptan onun kışlık mantosunu almıştım." Eliyle en arkadaki kapıyı işaret etti.

"Yatak odası mı?" dedi Nina ve merdivene baktı. "O zaman her akşam bu merdiveni çıkıp her sabah yeniden aşağıya iniyor."

"Güzel," dedi Alfa. "Peki tavan arası nerede?"

Nina bir kapıya doğru yürüyüp kapıyı yavaşça açtı. İçerisi mobilyalar ve kutularla doluydu. Duvara dayalı duran bir yatak ve bir masa vardı. Köşedeki sandalyede çok sayıda ceket ve eski kıyafet asılıydı. Diğer kapıyı denedi. Bu kez bir küvet ve duş kabiniyle karşılaştı. Nina kafasını biraz daha ileriye uzattı. Banyonun zemini açık pembe taşlarla döşeliydi ve çok eskiden kullanılan çiçek aromalı sabun kokuyordu. Küvet çok uzun süredir kullanılmamış gibi görünüyordu. İçeride bir çamaşır sepeti ve askılık vardı. Lavabonun kenarında bir diş fırçası ve diş macunu duruyordu. "Nina!" dedi Alfa ve kızı kolundan çekti. "Biz tavan arasını arıyoruz..." Nina kapıyı kapattı ve koridorun diğer tarafındakini açtı. Kapının arkasındaki elektrik düğmesine bastığında başının çok üzerinde bir ışık yandı. "İştee!" dedi.

Görünen o ki tavan arası merdiveni gri basamakları olan sıradan bir merdivendi. Nina beş saniye içinde yukarıya çıkmıştı. "Gelin!" diye seslendi diğerlerine. "Bir sandık göremiyorum ama bir sürü kutu var."

Alfa kıkırdayarak arkasından geldi. "Nin, sana yetişmek ne mümkün."

"Onu arayacağım," dedi Nina ve çizmelerini çıkardı.

Tavan arasının zemini tahtadandı. Tıpkı Ruben'in evinde olduğu gibi burası da tek bir oda şeklindeydi ve tavandaki çatı sivri uçluydu. Fakat burası boyanmamıştı, her şey açık kahverengi tahta rengindeydi ve her yeri büyük örümcek ağları sarmıştı. İçerisi toz ve eski kitap kokuyordu. İki sıra halinde dizili kapalı kutular, arka duvara doğru yaslanmıştı. İçi kalın siyah kitaplarla dolu iki kitaplık vardı. Yandaki duvarda bulunan kare şeklindeki pencereden içeriye az da olsa gündüz ışığı girerken pencerenin sokak tarafındaki ön kısmında ağır, yıpranmış beyaz perdeler asılıydı. Alan tavanın tam ortasından sarkan kablonun ucundaki bir ampulle aydınlanıyordu.

"Bayan Vis 'Örümcek ağlarına dikkat edin,' derken ne demek istemişti acaba?" diye sordu Alfa. Başını kaldırıp yukarı baktığında ağında sallanan iri bir örümceğin yana doğru büyük bir adım attığını gördü.

"Şey, burada çok sayıda örümcek ağı olduğunu söylemek istemişti sanırım!" dedi Ruben.

"Evet, ama belki zehirli örümcekleri kastetmişti. Tıpkı Güney Amerika'da onu kör eden gibi."

"O bir böcekti, Alf, örümcek değil," diye bir ses geldi üst üste yığılı kutuların birinden.

"Nina?" diye sordu Ruben. "Ne yapıyorsun sen?"

Nina biraz ilerleyince görüntüsü kutuların ardında

belirdi. "Bu tarafta sandık falan yok," dedi. Elleri toz içindeydi.

Ruben arkasını döndü ve tavan arasının diğer tarafındaki birkaç kutunun arkasına doğru dikkatlice emekledi. "Hayır," dedi birkaç saniye sonra. "Burada da yok."

Alfa bir kitaplığın arkasına zorla girip baktı ama söylenerek dışarı çıktı. "Her yer toz içinde!"

"Bir şey buldum!" diye seslendi Ruben bir süre sonra. Nina ve Alfa üst üste yığılı gazetelerin arkasından Ruben'in dışarıya uzanmış spor ayakkabısını gördüler. "Gelin!"

Dizlerinin üstünde, neredeyse tavanın arka duvarına karşı oturuyordu. Bir yanında kocaman gazete yığınları diğer tarafında büyük bir sandık vardı. Tahtadan, ağır şeyi hep birlikte tavan arasının ortasına, sallanan ampulün altına doğru çektiler.

"Ahh hayır, kilitli!" dedi Alfa.

Nina dizlerinin üstüne çöktü, sandığın ve kilidin üzerindeki tozlara üfledi. Yarısı Alfa'nın yüzüne geldi. "Hey!" dedi öksürürken Alfa. "Dikkat etsene! Bu belki zehirlidir."

"Özür dilerim," dedi Nina. "Ama iyi haber şu ki sandık kilitli değil." Kilidi ittirdiğinde demir parça yere düştü.

"Çok heyecanlı!" dedi Ruben.

Nina kapağı kaldırdı. Sandık gıcırdayarak açıldı.

"Şuna bak!" dedi Alfa. En üstte duran eski bir polis ceketini dikkatlice çıkardı.

"Ya buna ne demeli," dedi Nina. İki yandan örgülü, siyah bir peruk tutuyordu elinde.

"Haha." Ruben gülerek burnunun altına takma bir bıyık yerleştirdi. Bunu yapar yapmaz hemen hapşırdı. Takma bıyık tozdan griye dönmüştü çünkü.

"Kostüm sandığına benziyor bu!" dedi Alfa.

Sandığın içindeki eşyaları tek tek çıkarıp yere koydular: Küçük bir radyo, bir dolmakalem seti, çizmeler, üç şapka, küçük bir kutunun içinde saklı birkaç küpe, eski bir fotoğraf makinesi, iki telsiz. Sandığın dibinde siyah bir kurdeleyle bağlanmış deri bir dosya vardı. "Bu ne?" diye sordu Ruben bıyığının altından.

Nina kurdeleyi çözüp dosyayı açtı. "Bu bir mektup!" dedi.

Tamamen dolu bir dosya kâğıdını önüne, yere koydu. Kâğıdın üst kısmında kalın, kırmızı harflerle ULUSLARARASI TOPLULUK, altında da ÇÖZÜMLER yazıyordu. Onun altında da ufak bir taç resmi vardı. "Sesli oku!" dedi Alfa. Az evvel kasap önlüğünü deneyen Ruben kendini yere bırakıp Nina'ya merakla baktı. Nina boğazını temizleyip okumaya başladı.

Cenevre, 7 Mart 1953

"Çok uzun zaman önceymiş," dedi Nina. "Daha annemle babam doğmamışlar bile."

"Benim büyükbabamla büyükannem bile doğmamış henüz," dedi Alfa. Aklından hızla hesap yapmaya çalıştı. "Yani öyle sanıyorum."

"Oku hadi!" dedi Ruben.

Hollanda Çözüm Bakanlığı'nın değerli çalışanları,

Uluslararası Topluluk'un ve ona bağlı onlarca ulusal departmanın var olma amacı insanların sorunlarını gizlilik içinde çözmektir. Normalde dile getirmeye gerek olmadığını düşünsek de size bunu Cenevre'den defalarca hatırlatmak zorunda kaldık. Çözüm Bakanlığı'nın Hollanda şubesinde çalışanlar ilgilendikleri vakaların en az dördü hakkında otobüste ya da tramvayda konuştular. Bunlardan iki tanesi bir doğum gününde yoğun olarak dile getirildi ve geçen iki ayda yedi memurunuz bir kişiye nerede çalıştığını anlattı. Bu, diğer şeylerin yanı sıra, bir gazetede de yer aldı. Sırrımız şubenizde maalesef güvende değil ve bu bizi tehlikeye atıyor. İşbu sebeple Uluslararası Topluluk bu durumu sonlandırma kararı aldı. İşten çıkarıldınız ve Hollanda şubesi ikinci bir emre kadar kapatıldı. Ancak...

Nina derin bir nefes aldı.

"Ne sert bir mektup!" dedi Alfa. "Gerçekten kızmışlar!"

"Bekle, mektup devam ediyor," dedi Nina.

Ancak genç bir çalışanınız, Bayan Janneke Vis, bu korkunç kural ihlallerinin tamamen dışında görünüyor. Vis, eğer yeni bir grup kurmak isterseniz, size kapımız açık. Kuralları biliyorsunuz: Bize en az üç isim bildirin, kendi başınıza üç sorunu çözün ve ardından Uluslararası Topluluk Sekreterliği'nin sonsuz desteğiyle işinizi yapmaya

devam edebilirsiniz. Arşivi size emanet ediyoruz. Fakat isterseniz onu Cenevre'ye de gönderebilirsiniz.

Çok içten olmasa da, selamlar,

Çözümlerin Uluslararası Topluluğu

Not: İlişikte kuralları BİR KEZ DAHA bulabilirsiniz.

"Demek ki o bunu yapmamış," dedi Ruben.

"Arşivi Cenevre'ye göndermeyi mi diyorsun?" diye sordu Alfa.

"Onu da. Ama yeni bir bakanlık kurmamış, yoksa bize anlatırdı, değil mi?" Ruben üzerindeki kasap önlüğünü sağa doğru çekti. "Eğer üç yeni isim bildirip üç sorun çözseydi bunu yapabilirdi. Öyle yazıyor mektupta."

Nina başıyla onayladı. "Ama o Güney Amerika'ya gitti ve kör oldu." Mektubu ters çevirip yere koydu.

"Bak," dedi Alfa. "Kurallar."

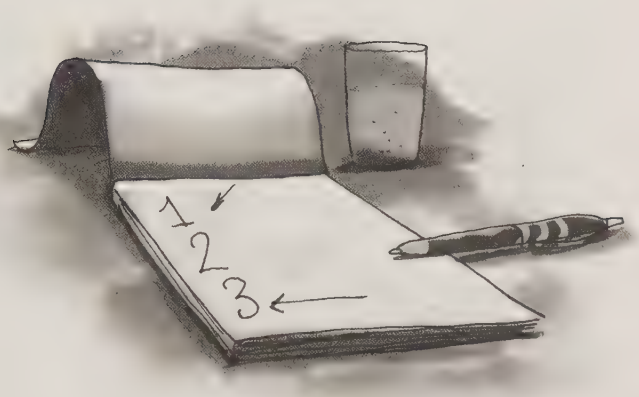
Kâğıdın arkasında büyük siyah harflerle, DÜNYANIN HER YERİNDEKİ ÇÖZÜM BAKANLIKLARININ UYMASI GEREKEN KURALLAR, yazıyordu.

1. **Yardım anonim yapılır.** (Bunu kimse bilmemeli.)
2. **Kendi kendinize yardım edemezsiniz.** (Bakanlık çalışanları diğer insanlara yardımcı olur.)
3. **Sorunları kendimiz buluruz.** (Gazeteye ilan vermeyiz. Ayrıca hiçbir zaman insanlarla konuşup onlara yardım edip edemeyeceğimizi sormayız.)

4. **Kimseyi rahatsız etmeyiz.** (Şayet yardım girişimimiz kişiyi zor durumda bırakacaksa bunu yapmayız.)
5. **Bakanlık herkese yardımcı olur.** (Yalnızca hoşlandığımız kişilere değil.)

"Sert tipler, şu Cenevre'deki yetkililer," dedi Alfa.

Gelgelelim o sırada Nina çok başka şeyler düşünüyordu.

Bir Ders Vermek

"Onu aşağıya indirelim mi?" diye sordu Alfa ve Bayan Vis'in oturma odasının ortasında durup bir ayağının üzerinden diğerine zıpladı.

"Hayır, sandık yukarıda kalsın," dedi yaşlı kadın. "Beni rahatsız etmeden istediğiniz zaman yukarı çıkabilirsiniz, Ruben'de evimin anahtarı var."

Kalın halıda, Ruben'in yanında oturan Nina endişeli görünüyordu. Onu rahatsız etmeden, bunu mu kastetmişti gerçekten? Ancak bu sözleri söylerken gülümsemişti Bayan Vis. Nina, Ruben ve Alfa sandığı bulduktan sonra hızlıca aşağıya inmişlerdi. Nina binlerce şey öğ-

renmek istese de yaşlı kadına hepsini bir kerede sormaya cesaret edemedi. Bir süre öksürdü. "Sandığın içindeki eşyaları ne için kullandınız?"

"Ahh, her şey için," dedi Bayan Vis.

"Gizlenmek için!" dedi Alfa.

"Elbette," dedi yaşlı kadın. "Küçük bir bıyık ya da şapka takmak bir süre dikkat çekmemek için bir hayli etkilidir. Şunu unutmayın: Yalnızca bir dakika konuştuğunuz bir kişiyi tarif etmeniz istendiğinde bıyığından, yara izinden ya da başında bir şey olup olmadığından bahsedersiniz. Dolayısıyla daha sonra şapkayı çıkardığınızda sizi kimse hatırlayamaz."

"Akıllıca," dedi Ruben.

Nina Bayan Vis'in bakanlık hakkında ilk kez konuştuğunda olduğu gibi heyecanlandığını gördü. "Şu dolmakalemler, Bayan Vis, normal kalemler mi?" diye sordu.

"Sıradan kalemler! Elbette değil, öyle olsaydı çok sıkıcı olurdu." Yaşlı kadın bu kez biraz gülmüştü de. "O kalemlerle görünmez metinler yazabiliyorduk. Çıplak gözle göremeyeceğiniz bir iz bırakıyorlar, kâğıdı ıslatırsanız ne olduğu ortaya çıkıyor."

"Tıpkı limon suyuyla olduğu gibi!" dedi Ruben.

"Limon suyu mu?" diye sordu Alfa.

Ruben hevesle başını salladı. "Limon suyuyla yazarsan bunu kimse okuyamaz. Ta ki kâğıdı ütüleyinceye kadar. O zaman harfler belirir."

"Peki ya mektup, onu buldunuz mu?" diye sordu yaşlı kadın.

Nina'nın yüzü kızardı. "Evet, bulduk." Bir süre sessiz kaldı. "Mektupta sizin bakanlığı yeniden kurabileceğiniz yazıyor," dedi.

Bayan Vis başıyla onayladı. Yüzü ciddiydi. "Evet evlat, bu doğru. Ancak her şey kapatıldığında, o an yapmak istediğim son şeydi bu. Ve sonra yeniden Hollanda'ya döndüğümde, şey, bana her şey çok eskide kalmış gibi geldi."

"Bakanlık diğer ülkelerde hâlâ faaliyette mi?" diye sordu Nina.

"Elbette," dedi Bayan Vis. "Artık haber bülteni almadığım için nerede olduklarını bilmiyorum ama benim zamanımda çok sayıda ülkede varlığını sürdürüyordu."

"O mektupta yazanlar hâlâ geçerli mi?" diye sordu Nina. Kalbi adeta boğazında atıyordu. "Yeni insanları işe almanız bugün de mümkün mü?"

"O kişilerin önce iyi bir iş yapmış olması gerekiyor," dedi Alfa. "Onları nereden bulacaksın?"

Bayan Vis gülümsedi. "Sanırım ben üç kişi tanıyorum. Komşuma yardım eden iki küçük kız. Ve bir de yıllarca benim için alışveriş yapan, kendisinden istemediğim halde bana bisküviler getiren komşumun oğlu. Üstelik bunları beni çok iyi tanımamasına rağmen yaptı." Nina'nın yüzü daha da kızardı. "Çocukların bunu yapması mümkün değil belki ve ben de bizim bunu yapabileceğimizi söylemiyorum ama..." Bunu az önce tavan arasındayken düşünmüştü. Uluslararası Topluluk'un kurallarını gördüğünde biz bunları yapabiliriz, diye düşünmüştü. O, Alfa ve Ruben. İnsanlara gizlice yardım edip bundan kimseye bahsetmezlerdi. Tıpkı bakanlığın

dedesi Leo'ya yaptığı gibi. Gelgelelim paraları yoktu. Ayrıca çözmeleri gereken sorunlar da.

"Elbette," dedi Bayan Vis. "Yeterince büyüksün. Yeniden başlamak harika bir macera olur. Ancak böyle bir macerayı kaldırabilir miyim emin değilim."

Nina yaşlı kadının zayıf ellerine, çıkık duran gözlerine baktı. "Anlıyorum," dedi sessizce.

Bir süre sessizlik oldu. Nina çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynattı ve bakanlık hakkında düşündü. Alfa saç örgüsünü çevirirken Ruben halının tüylerini yoldu.

Bayan Vis boğazını temizledi. "En azından alıştırma yapabiliriz," dedi.

Çocuklar birbirine neşeyle baktılar.

"Masaya oturun ve bir sorun düşünün," dedi yaşlı kadın. "Ruben, ayağa kalkmama yardım et."

Alfa ve Nina yerlerinden zıplayıp dikdörtgen şeklindeki tahta masaya doğru yürüdüler. Bayan Vis elleriyle Ruben'in bileklerinden tutup kendisini yukarı kaldırdı. Ufak, ağır adımlarla masaya doğru ilerledi, elleriyle yoklayarak sandalyeyi buldu ve onu geriye doğru çekti. "İşte böyle," dedi dikkatlice oturduğunda. "Kimde kâğıt-kalem var?"

Nina etrafına baktı, Alfa cebini karıştırdı ve bir sakız kâğıdı buldu. "Nina, mutfaktan yazı dosyamı getirir misin? Orta çekmecede," dedi Bayan Vis sessizlik olduğunda. Nina mutfağa gitti. İçeride her şey beyaz ve düzenliydi. Mutfak tezgâhın üzerinde bir çay bardağı vardı ve küçük bir tepsinin içinde yarım elma duruyordu. Or-

tadaki çekmecede büyük bir yazı dosyasıyla mavi tükenmez kalem buldu. Yeniden odaya dönüp iç çekerek yerine oturdu. "Buyurun, artık toplantı başlayabilir!" dedi.

"Kesinlikle," dedi Bayan Vis. "Her macera sıkıcı bir toplantıyla başlar." Ellerini masanın üstüne koydu. "Bunun bir bakanlık olduğunu düşünün şimdi. Siz de memurlarsınız. Resmi olarak yeniden göreve başlamak için üç ayrı sorunu çözmeliyiz."

Nina kâğıda kocaman 1, 2 ve 3 yazdı.

"Sorunları nasıl bulacağız?" diye sordu Ruben.

"Yıkılmak istenen duvarı biliyoruz," dedi Alfa.

Nina kalemin arkasını ısırdı. "Aslında büyük bir sorunumuz var: Sophia. Herkesi rahatsız eden sinir bozucu kız. Tavşanları kaçırıyor, insanların evine çöp döküyor, bir şekilde Alfa'nın duvarının yıkılmasına neden oluyor ve Ruben'le dalga geçiyor. Bu sorunu çözemez miyiz? Onun bir başka yere taşınmasını sağlayamaz mıyız?" diye sordu.

"Bunu elbette yapamayız," dedi Bayan Vis sertçe.

"Ona bir ders verebiliriz," dedi Ruben.

Ama Bayan Vis başını iki yana salladı. "Kural 4, Ruben Tannema. Kimseyi rahatsız etmeyiz. Çözüm Bakanlığı'nda çalışanlar yalnızca yardım ederler. Yardımcı olmak olumlu bir şey. Küçük bir kıza ders vermek ise olumsuz. Onu bir sorun olarak görüp çözmek de."

Nina kızardı. "Ben yalnızca demek istemiştim ki birinin tek başına bu kadar çok kişiyi mutsuz etmesi oldukça kötü bir şey."

"Onun bu kadar kötü olmasının bir sebebi var mı, Ru-

ben?" diye sordu Bayan Vis. "Korkunç bir aile ya da buna benzer bir şey?"

Ruben omuz silkti. "Bana kalırsa ailesi gayet normal insanlar. Gerçi onları yalnızca iki kere gördüm. Sophia bizim sınıfa geçen sene geldi ve kendisini o zamandan beri tanıyorum."

"Bir şey yapabiliriz bence," dedi Alfa düşünceli düşünceli. Yine saç örgüsünü çevirdi.

"Anlat bakalım," dedi Bayan Vis.

"Şey, Sophia'nın rahatsız ettiği anonim kişilere yine anonim kalarak yardım edebiliriz. Böylece hem ona kötülük yapmamış oluruz hem de çözüme kavuşturabileceğimiz sorunlar bulmuş oluruz."

Nina alkışladı. "Ne kadar akıllıca!"

Bayan Vis başıyla onayladı.

"Evet!" diye haykırdı Ruben. "O zaman kanaldaki yüzer evde yaşayan adamın çöplerini toplarız. Ayrıca kendisiyle dalga geçildiği için hiç durmadan ağlayan 4. sınıftaki Noria'yı mutlu ederiz. Salıncakların iplerini onarır, öğretmenin tavşanını buluruz."

"Bir de orman yolundan geçerken raptiyeler yüzünden zarar gören bisikletlerin tekerlerini onarırız," dedi Nina.

Bayan Vis yavaşça başını salladı. "Çok iyi fikir, ama bir seçim yapmalısınız. Her şeyi yapmak isterseniz aylarca uğraşırsınız. Üstelik önce araştırma yapmalısınız. Kanala ne kadar çöp atılıyor? Rahatsız ettikleri adam kim? Noria neden bu kadar çok ağlıyor? Bunun nedeni Sophia mı?"

Nina hızla not aldı. 1. maddenin karşısında şunlar yazıyordu: Alfa'nın duvarını kurtarmak. Çünkü bu konuda daha çok bilgiye sahiptiler.

2. Yaşlı adam, yüzer ev – araştır.

3. Noria – araştır.

"Şimdi bir plan yapmalıyız," dedi Nina ve atkuyruğunu keyifle çekti. Ama kimse bir şey söylemedi. Bir sorun bulmak kolay değildi belki ama bir çözüm üretmek çok daha karmaşıktı.

"Alfa'nın evinin oradaki duvarla ilgili bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu Nina Bayan Vis'e. "Bu biraz kendine yardım etmek sayılabilir. Kural, şey..."

"İki," dedi yaşlı kadın. "İkinci kural. Ancak bu o kadar büyük bir sorun değil. Alfa orada oturduğu, hatta oyun oynadığı için problemden haberdar olsa da duvarın yıkılmasına üzülen onlarca çocuktan yalnızca biri. İkinci kuralsa genellikle yaptığın iyilik sayesinde daha iyi bir eve sahip olmana ya da para kazanmana izin vermiyor."

"Bu mümkün olduğuna göre," dedi Alfa. "Ne yapacağız?"

"Bakanlığın daha önce ne yaptığını biliyoruz," dedi Ruben ve cep telefonunu eline aldı. Yüksek sesle okudu: "Oyun alanı hakkını araştırmak ve o apartmanda ünlü bir futbolcunun oturup oturmadığına bakmak."

"Bu tekrar işe yaramaz," dedi Alfa. "Orada kesinlikle ünlü bir futbolcu oturmuyor."

"Bunu nereden bilebilirsin ki!" dedi Ruben. Parlayan,

büyük gözleriyle yine tam da dokuz yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. "Orada yalnızca hafta sonları kalıyorsun, her zaman değil. Belki Hollanda milli takımı hafta boyunca orada kalıyordur!"

"Ruben, komşularımın zilini çalıp orada ünlü bir futbolcunun oturup oturmadığını sormamın ne kadar tuhaf olacağının farkında mısın?" diye sordu Alfa.

"Katınızda oturan komşulara değil belki ama," dedi Ruben, sesi homurdanırcasına çıkmıştı. "Diğer kattakilere sorabilirsin. Sonuçta büyük bir apartman."

Bayan Vis öksürdü. "Belki uzlaşmaya varmak mümkündür," dedi.

"Neye varmak?" diye sordu Nina.

"Bir ara çözüme yani," dedi Ruben çabucak.

"Kesinlikle," dedi Bayan Vis. "On dairenin zilini çalın. Böylece Ruben orada ünlü bir futbolcunun yaşamadığını anlayıp rahatlasın. Daha sonra belediyeyi arayıp oyun alanı için yasal hak durumunu sorun."

"Size duvarı gösteririm," dedi Alfa. "Tabii etrafı saçmasapan bir çitle çevrili."

"Sonra da kanala gideriz," dedi Nina. Gözleri parıldadı. Macera dolu bir listeydi bu.

"Sizin okula gitmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu Bayan Vis. "Hafta sonu bitmek üzere."

"Hmm," dedi Alfa.

"Aa evet," dedi Ruben.

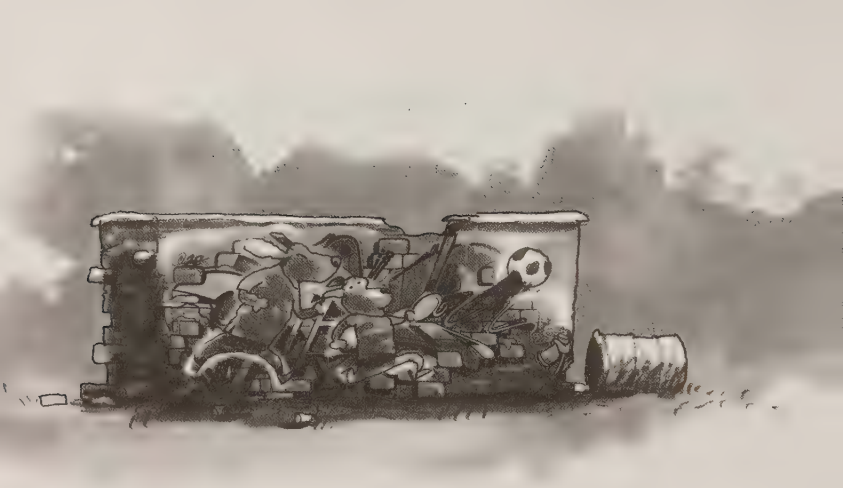
"Okuldan sonra epeyce zamanımız olacak," dedi Nina.

"Okuldayken Noria hakkında araştırma yapabilirim," dedi Ruben.

"Bir daha Sophia'yı bisikletle takip etmemelisin, Ruben," diye uyardı Nina. "Seni gördüğünü bir düşünsene!"

Ruben başıyla onayladı. "Bir daha yapmayacağım."

"Şimdilik," dedi Bayan Vis. "Her şey yolunda görünüyor. Ama saat altı buçuğa geliyor. Artık evinize gitmezseniz aileniz benden şikâyetçi olabilir. O yüzden Yeni Çözüm Bakanlığı'nın ilk deneme toplantısını burada kapatıyorum."

Duvar

Nina ve Alfa bisikletlerini aşırı büyük apartmanın bisiklet park yerine koydu. Okuldan çıkar çıkmaz Lindenbuurt'e gelmişlerdi. Nina'nın aklından yine bir sürü şey geçiyordu. Çözüm Bakanlığı'nı yeniden kurmak kim bilir ne kadar heyecan verici olacaktı! Ruben'i beklerken apartman sakinlerinin isimlerinin bulunduğu panoya bakıp orada ünlü bir futbolcunun oturup oturmadığını kontrol ettiler.

"J. Van Swieten?" diye sordu Alfa.

"Hayır," dedi Nina. "James Dabrezil? Tanıdık geliyor."

"Çünkü o benim babam!" dedi Alfa gülerek. "Burası

3-11, yani bizim daire. Ayrıca babam futboldan hiç anlamaz."

"Aa evet... Leroy Van der Walden peki?"

Alfa omuz silkti. "Hollanda milli takımında değil."

"Doğan Ailesi? Rick de Nieuwe? Hamma Souhlaz?"

Nina başını salladı. "Burada ünlü bir futbolcunun oturması tesadüf olurdu zaten."

"Uzlaşma," derken iç çekti Alfa. "On zili çaldıktan sonra buradan gideceğiz. Hey baksana, şu Ruben değil mi? Geç kaldı."

Ruben uzaktan bisikletle geliyordu ve peşinde bir grup kız vardı. Kızlardan biri çantasını tutuyordu.

"Aa, olamaz! Bunlar güler yüzlü canavarlar!" diye sızlandı Nina.

"Hu hu!" diye bağırdı Sophia. Ruben onun birkaç metre önündeydi.

"Bakanlık hakkında bir şey söylemiş olamaz, değil mi?" dedi Alfa. "Öyleyse her şeyi unutabiliriz."

"Bunu asla yapmaz," dedi Nina.

"Ya ona işkence yaptılarsa," dedi Alfa ve ciddi bir bakış attı. "Veya kız kardeşini kaçırdılarsa ya da öyle bir şey. Belki bizi de kaçırırlar. Dört kız bunu yapabilir mi? Silahları var mıdır?" diye sordu.

"Alfa!" diye tısladı Nina. "Bu film değil, gerçek. Ve yeterince saçma."

"Yeterince saçma olan neymiş?" diye sordu Sophia ve bisikletinden indi.

"Hiç," dedi Nina. "Hiçbir şey."

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Sophia. "Yapacak

hiçbir şey yok burada, değil mi?" Ruben'in yanına gidip kolunu onun omzuna koydu. Ruben her an ağlayacak gibiydi.

"Burada ne yaptığımız seni ilgilendirmez," dedi Alfa. "Asıl sizin ne işiniz var burada?"

"Rubicik'le bisiklet sürdük," dedi Sophia. "Apartmanlarla dolu korkunç bir semt burası. Negatif auralı küçük bir çocuk tek başına bisiklet sürerken başına her şey gelebilir!"

"Ne kadar iyi birisin sen," dedi Nina. "Şimdi, yürü hadi."

"Bu fakir apartmanlarda mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Sophia gülerek.

"Evet," dedi Nina. "Lambası, suyu ve ısıtıcısı olmayan bir apartman dairesinde oturuyoruz. Yemek alacak paramız yoksa fare yakalıyoruz. Çok iğrenç. Şimdi, yürü git işine."

Sophia olduğu yerde durmaya devam etti. Arkasında üç arkadaşı, yanındaysa yüzü kızarmış Ruben vardı. Kolu hâlâ onun omzundaydı. "Rubi disiplin cezası aldı," dedi. "Onu bekledik." Nina Ruben'e soru dolu bakışlarla baktı. Ceza mı?

Ruben gözlerini devirdi. "Hiçbir şey olmadı. Öğretmen düşündü ki..."

"Rubi onun dizüstü bilgisayarını çaldı," diye cümlesini tamamladı Sophia.

Ruben başını salladı. "Teneffüste biri öğretmenin bilgisayarını çantasından çıkarıp daha sonra tekrar yerine koymuş. Öğretmen bunu fark ettiğinde çok öfkelendi."

Derin iç çekti. "Ve Sophia beni suçlamanın iyi bir fikir olacağını düşündü." Ruben omzunu Sophia'nın kolundan kurtardı.

"Evet, sen teneffüste çoğunlukla sınıftasın," dedi Sophia. Kıvırcık saç tellerinden birini çevirdi. "Çünkü kimse seninle oynamak istemiyor. Dolayısıyla bilgisayarı kolaylıkla alabilirsin. Gel hadi, gidiyoruz."

"Ben dışarıdaydım," dedi Ruben. "Ve bunu öğretmene biraz önce söylemiştim. O bilgisayarla ne yapacağım ki?"

"Tuhaf, çirkin şeyler," dedi Jasmin yüksek çıkan rahatsız edici sesiyle. Omzunda duran Ruben'in çantasını yere bıraktı. Ruben eğilip onu hızla aldı ve arkadaşlarının yanına geçti.

"Tuhaf hikâye," dedi Nina. "Öğretmen bilgisayarının alındığını nasıl anladı peki?"

"Çantası açıktı ve dizüstü bilgisayarı içinde ters duruyordu," dedi Sophia ve yeniden bisikletine bindi.

"Ha ha, demek ki bunu Ruben'in yapmadığını gayet iyi biliyordun," dedi Alfa. "O çok daha akıllı davranırdı." Ruben'e bakıp güldü.

Ruben başıyla onayladı. "Gerçekten öyle."

"Gel, içeriye giriyoruz," dedi Nina.

"Duvarın olduğu yere uğramayacak mıydık?" diye sordu Alfa.

Nina ona baktı. "Şimdi olmaz!" dedi.

"Duvar mı?" dedi Sophia. "Yoksa ölümle burun buruna geldiğim şu berbat yerden mi bahsediyorsunuz?" dedi gülerek. "Neyse ki annem o berbat şeyin yıkılması için girişimde bulundu."

"Ne yaptığının farkında değilsin sen," dedi Alfa öfkeyle. "Biz onun üstünde oturuyoruz ya da duvara karşı futbol oynuyoruz, ayrıca küçük çocuklar da etrafında oynayıp sohbet ediyorlar."

"Ahh, fakir apartman sakinleri için bir nevi cennetmiş demek" dedi Sophia. "Yazık." Ardından o ve arkadaşları bisikletlerine binip uzaklaştılar.

Nina, Alfa ve Ruben otoparka doğru yürüdüler. Ruben saçları ıslakmış ve kurulamak istermişçesine başını sağa sola salladı. "Böööööööh," dedi. "İnanılmaz derecede aptallar."

Nina omuz silkti ve "Gittiler," dedi.

"Ama artık ne yaptığımızı öğrendiler," dedi Alfa. "Belki de polise giderler."

"Hahaha," diye güldü Nina. "Gizli bir şey yapmıyoruz ki. Ayrıca sen burada yaşıyorsun, o yüzden burada olmamız tuhaf değil."

Duvarın etrafına örülen telin yanına geldiler. Duvar iki metre yüksekliğinde ve dört metre uzunluğundaydı. Biri, üzerine iki köpeğin birbirine top attığı bir grafiti çizmişti. Köpeklerin ardında mavi alevler uzanıyordu. Duvarın köşesinde, cesaret edenlerin üzerine çıkmak için kullanabileceği çıkıntılar vardı. Altında ise üzerine boş teneke kutuları atılmış bir miktar çim yeşermişti. Birkaç metre ötede, üç tahterevalli sararmış çimin üzerinde duruyordu. Nina duvarı daha iyi görebilmek için yüzünü tel örgüye bastırdı. "Bu çizim bana bir şey anımsatıyor. Sanki onu daha önce görmüş gibiyim."

"Güzel bir resim," dedi Ruben ve öksürdü. "Şimdi apartmana dönüp kapı zillerini çalalım mı?" diye sordu.

"On kapı zili," dedi Nina.

Ruben başıyla onayladı. "Bu dünyaca ünlü bir futbolcu bulmak ve gerçek bir vakayı çözmek için yeterli. İddiaya var mısınız?"

Roving Tom

"Merhaba bayım, bu dairede ünlü bir futbolcunun yaşıyor olma ihtimali var mı acaba? Tercihen futbol oynamayı otoparkın yanındaki duvara top atarak öğrenen biri?" diye sordu Ruben.

Nina Ruben'i itti. "Her şeyi açıklamamalısın!" dedi.

"Neden?" diye sordu Ruben. "Yalnızca soruyorum."

12/7'deki dairenin kapı aralığında duran adam başını iki yana salladı ve kapıyı kapattı.

On ikinci kattaki yedi dairenin zilini çalmışlardı, bu katı Ruben seçmişti. Gelgelelim hiç kimse duvara karşı

top oynayarak ünlü olan bir futbolcu tanımıyordu. Sekizinci kapıyı kucağında bir bebekle genç bir kadın açtı. O dairede henüz birkaç aydır oturduğunu söyledi. "Bu soruyu on numarada oturan Bay Paltoen'a sorun. O her şeyi bilir," dedi.

Çocuklar dokuz numarayı atlayıp on numaraya doğru yürüdü. "Bu sondan bir önceki," dedi Alfa. "Aşırı utanıyorum."

Ruben zili çaldı. Yaşlı, koyu tenli bir adam kapıyı açtı ve "Evet?" dedi.

"Bay Paltoen siz misiniz?" diye sordu Ruben.

Adam başıyla onaylayıp Alfa'yı işaret etti. "Ve sen de Alfa'sın, bazen üçüncü katta, babanda kalıyorsun."

"Gerçekten her şeyi biliyorsunuz!" dedi Alfa.

"Yıkılacak olan şu duvar için geldiniz, baban bana anlattı. Onun geçenlerde belediyeye telefon ettiğini biliyor muydun?" diye sordu yaşlı adam.

Alfa başını iki yana salladı.

"Duvarın kesinlikle tehlikeli olmadığını ve civarda çocukların oyun oynayacağı başka hiçbir yer olmadığını anlattı onlara."

"Evet!" dedi Nina. "Yasal olarak oyun alanı hakkımız var!"

"Peki belediye çalışanının ne dediğini biliyor musunuz?" diye devam etti Bay Paltoen.

Çocuklar başlarını salladı.

"Burada zaten bir oyun alanı olduğu için duvarın yıkılıp yerine daha geniş bir otopark yapılmasında bir sakınca olmadığını söyledi."

"Ne?" dedi Alfa. "Hangi oyun alanı?"

"Aynen öyle," dedi Bay Paltoen. "O adamın neyi kastettiğini biliyor musun?"

Yine başlarını salladılar.

Bay Paltoen derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Şu üç tahterevalli!"

"Olamaz!" dedi Alfa, gözleri kocaman açılmıştı. "İyi ama orası bir oyun alanı değil ki!"

Arkalarını dönüp tırabzanın üzerinden park alanına ve ufak sarı toprağın üstündeki eğik tahterevallilere baktılar.

"Orada oynamamız imkânsız, değil mi?" dedi Alfa öfkeyle.

"Topla bir şut çeksek hepsi yere düşer," dedi Nina. "Ya şu çim! Bildiğin pislik."

"Bayım, burada ünlü bir futbolcunun oturuyor olma ihtimali var mı?" diye sordu Ruben. "Duvara karşı top oynamış biri?"

Bay Paltoen başını iki yana salladı. "Hayır, bildiğim kadarıyla Lindenbuurt'ten çıkan tek bir ünlü futbolcu yok," dedi.

Alfa iç çekti. "Elbette yok, bunu söylemedim mi ben," diye fısıldadı sinirlenerek.

"Ama böylesi daha iyidir belki." Bay Paltoen geriye doğru bir adım attı ve kapıyı hafifçe kapattı. "Aksi takdirde topla Roving Tom'u vurabilirlerdi çünkü!"

Alfa adama baktı. "Roving Tom? Ülkenin En İyi Şarkıcısı yarışmasının kazananı Roving Tom mu?" diye sordu.

"*Morning Love* şarkısını söyleyen mi?" diye sordu Nina.

Bay Paltoen başıyla onayladı. "Evet, o. Tommie de Rover, dördüncü katta yaşıyordu. O genç adam hep kucağında gitarıyla duvara oturur, ayaklarını sallardı. Çevredeki çocuklara konser verirdi. Üç yıl öncesine kadar. Sonra ünlü oldu ve bir daha etrafta görünmedi. Onu sadece radyoda duyuyorum artık, günde bir kez."

"Şimdi o duvarı nereden hatırladığımı biliyorum!" diye bağırdı Nina. "O duvar Roving Tom'un internet sitesinde yer alıyor!"

Bay Paltoen kapıyı kapatır kapatmaz hemen asansöre koştular.

"Biliyordum!" dedi Ruben.

"O bir futbolcu değil," dedi Alfa.

"Hayır," dedi Ruben. "Ama ünlü biri!"

"Onu daha önce burada hiç gördün mü?" diye sordu Nina Alfa'ya.

Alfa başını salladı. "Hayır, ben burada son iki buçuk senedir yaşıyorum."

Nina'nın evine sürdüler bisikletlerini. Bu defa Ruben'e gitmediler. Çünkü Nina'nın dizüstü bilgisayarında şarkıcının albümü vardı. Nina sesini iyice açıp şarkıyı Roving Tom'la birlikte söylemeye başladı. *Morning lóóóve, you are my good morning lóóóve.* Annesiyle babası henüz eve dönmemişti. Nina laptopu yatağın üstüne koydu. "Ona e-posta yollamalıyız, değil mi?" diye sordu.

Alfa ve Ruben onu onayladı.

"Hem de en kısa zamanda," dedi Alfa. "Yoksa bütün yazı bir tahterevallinin tepesinde geçireceğim."

Kimden: Ninadepiena@mail.com

Kime: info@rovingtom.nl

Konu: Apartmanın yakınındaki duvarı yıkmak istiyorlar. Yardım Edin!

Değerli Roving Tom,

Biz Linde Apartmanı'nın yanındaki duvarı kurtarmaya çalışan üç çocuğuz. Belediye orayı yıkıp yerine daha büyük bir otopark yapmak istiyor.

Nina bilgisayardan kaldırdığı başını iki yana salladı. "Hata yapıyoruz," dedi.

"Ne hatası?" diye sordu Alfa ürkerek.

"1. Kural: Anonimlik."

Alfa başıyla onayladı. "O zaman üç çocuk olduğumuzu yazmazsın."

"Ve yeni bir e-posta adresi almamız gerekiyor," dedi Ruben. Bilgisayarı kendine doğru çevirdi. "cozumbakanligi@hotmail ya da onun gibi bir şey?" diyerek eliyle alnına vurdu. "Hayır, elbette olmaz. Bakanlık olmamalı, başka bir şey. Anonim olmalı."

Alfa odaya göz gezdirdi. "Elbisedolabi@hotmail? Maviperde@yahoo?"

"Ya da 'Lindelaandakiduvarikurtarmak'," dedi Ruben. "Bu daha profesyonel duruyor."

Nina tereddüt etti. "Ama o zaman onu bir sonraki vakada kullanamayız. Her seferinde yeni bir e-posta adresi almak zorunda kalırız," dedi.

"Bir yetişkin ismine sahip olmalıyız, kendimizin düşündüğü, büyük bir insan ismi," dedi Alfa. "Fred gibi. Bence çok olgun bir isim."

"Ya da Nico," dedi Nina. "Amcamın ismi bu."

Ruben bir şey yazdı ve dizüstü bilgisayarı Nina'ya geri verdi. "İşte, bir adresimiz var artık."

Nina keyifle onu onayladı ve e-postayı tamamladı.

Kimden: Frednico@gmail.com

Kime: info@rovingtom.nl

Konu: Apartmanın yakınındaki duvarı yıkmak istiyorlar. Yardım Edin!

Değerli Roving Tom,

Bir zamanlar üzerinde gitar çaldığınız ve internet sitenizde resmi olan Lindelaan'daki duvarı yıkıyorlar. Belediye otopark için (daha fazla) alan açmak istiyor. Oysa çocukların, tıpkı sizin geçmişte yaptığınız gibi, orada oynamak ve zaman geçirmek için bu duvara ihtiyacı var. Şu an etrafı tel örgüyle çevrili, o yüzden acele etmemiz gerekiyor. O duvarı kurtarmak için bir şey yapabilir misiniz?

Selamlar,

Frednico, yalnızca duvarı kurtarmak isteyen biri.

"İşte bu kadar," dedi Nina. "Bunu okumasını umalım. Haftada binlerce e-posta alıyordur ne de olsa."

Tekneler İçin Bir Çöp Noktası

Ertesi sabah, Nina ve Alfa okulda herkese duvardan, Roving Tom'dan ve Lindelaan'da zillerini çaldıkları dairelerden bahsetmek istiyordu ama bu mümkün değildi tabii. O yüzden, öğretmen kesirli sayılardan ya da havadan bahsederken sık sık birbirlerine gizlice baktılar. "Birkaç saat sonra yine Bayan Vis'e gidebiliriz," demeye çalıştı Nina gözleriyle. Ve bir de: "Heyecan verici! Belki Roving Tom bize e-posta atmıştır!" Alfa bunu anlamış olmalıydı ki ona gülümsemiş ve cevap olarak sessizce *Morning looooove* şarkısını söylemişti.

Öğleden sonra, okulun ardından Bayan Vis'in evinin salonunda oturuyorlardı. Yaşlı kadın Linde Apartmanı'ndaki araştırmalarından bir hayli etkilenmişti.

"Bir tane bile futbolcu yok, ama bir pop yıldızı var! Bu kimin aklına gelirdi!" dedi. Kadının çökük yanakları kırmızıydı ve ellerini mutlulukla ovuşturdu. "Peki ondan haber alabildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nina. "Ama son iki saattir e-postaları kontrol etmedim."

"O zaman hemen şimdi yapmalısın," dedi Bayan Vis gülümseyerek. "Fakat önce, bende okumanız gereken bir mektup var." Koltuğundaki yastığın altından uzunca bir zarf çıkarıp uzattı. Nina zarfı aldı. "Üstünde adres yok," dedi ve arkasını çevirdi. "Gönderenin ismi de yazmıyor. Yalnızca köşede birkaç sayı ve harf var."

Nina zarfın üst kısmını dikkatlice yırttı ve üstünde birkaç satır yazı olan kâğıdı çıkardı.

Değerli Bayan J. Vis,

Sorunuzu aldık ve size yanıtımız şudur: Evet, bu çocuklar için de geçerli. Kurallara uymaları kaydıyla elbette.

İyi dileklerimizle,
Uluslararası Çözüm Topluluğu

"İşte, cevap bu," dedi Bayan Vis keyifle. "Üç meseleyi çözdüğünüz takdirde bakanlığı resmen kurabiliriz. Üstelik bu kez iyi dileklerini de göndermişler."

"Vay canına," dedi Nina.

"Gerçek bir Çözüm Bakanlığı olabiliriz!" diye haykırdı Alfa.

"Onlarla iletişime geçmiş miydiniz?" diye sordu Ruben.

Bayan Vis başını salladı. "Telefon ettim."

"Ne harika," dedi Nina. Aslında zıp zıp zıplamak istiyordu ama önce mektubu güzelce katladı ve zarfın içine koydu. Daha sonra ayağa kalkıp zıplamaya başladı.

"Nasıl olur da bu kadar kısa süre içinde İsviçre'den bir cevap gelebilir?" diye sordu Ruben zarfa bakarak.

"Evet," dedi Bayan Vis. "Uluslararası Topluluk bunun için var." İki kez ellerini çırptı. "Pekâlâ çocuklar. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Ben dizüstü bilgisayarı almaya gidiyorum," dedi Ruben ve zıpladı.

"Dizüstü bilgisayarın neye benzediğini biliyor musunuz, Bayan Vis?" diye sordu Alfa.

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Elbette. Bütün yenilikleri radyodan ya da televizyondan dinliyorum. Ama o taşınabilir bilgisayarı hiç görmedim."

"Öyle mi," dedi Alfa. "Üzüldüm. Neyse ki gerçekten güzel değil. Bir gökkuşağı ya da su kabarcıkları gibi değil asla."

"Kör olmak zor mu?" diye sordu Alfa otururken.

"Bazen," dedi Bayan Vis. "Kitap okumayı çok severdim, bakanlığın kitaplarını karıştırmayı ve vakaları gözden geçirmeyi de. Bunu özlüyorum. Ayrıca insanların nasıl göründüğünü bilmiyorum. Örneğin siz, birbirinize benziyor musunuz?" diye sordu.

Nina ve Alfa birbirine baktı. "Pek sayılmaz," dedi Alfa gülerek. "Nina'nın koyu sarı bir atkuyruğu, benimse beyaz boncuklarla tutturulmuş saç örgülerim var. Nina beyaz, bense koyu tenliyim. Nina benden daha uzun."

Bayan Vis başıyla onayladı. "Anladım. Ya Roving Tom?"

"O inanılmaz yakışıklı," dedi Nina hemen. "Çok uzun, kahverengi dalgalı saçları ve harika bir gülümsemesi var."

"Ha ha," diye güldü Alfa. "Bunu bilmiyordum."

"Neyi?" diye sordu Nina.

"Roving Tom'a âşık olduğunu!"

Nina dirseğiyle Alfa'yı sert bir şekilde dürttü. Tanıdık olmayan bir kıkırdama duyup başını kaldırdı. Bayan Vis koltuğunda kıs kıs gülüyordu. "Ha ha, Nina Roving Tom'a âşık." O an Nina da gülmeye başladı.

Birkaç dakika sonra, Ruben dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. Nina kendilerinin uydurduğu e-posta adresini açtı.

Kimden: info@rovingtom.nl

Kime: frednico@gmail.com

Konu: RE: Apartmanın yakınındaki duvarı yıkmak istiyorlar. Yardım Edin!

Saygıdeğer Fred ve/veya Nico,

Gönderdiğimiz e-postayı Tommie'nin özel e-posta adresine gönderdik. Sizinle bağlantıya geçecek.

Sevgiler,

Menajer Kobuz Mendez.

"Yaşasın!" dedi Alfa.

"Harika," dedi Nina. "Şimdi ne yapacağız ?"

"Bekleyeceğiz," dedi Ruben.

"Bir sonraki meseleyi çözelim," dedi Nina. "İki tane daha var! Sophia'nın güvertesine sürekli çöp attığı, kanaldaki yüzer eve gidebiliriz. Hadi, saat dört olmuş ve orası buraya epey yakın!" Nina ayağa fırladı. "Yarın okul çıkışında yine buraya geliriz. Sizin için uygun mu, Bayan Vis?"

Bayan Vis başıyla onayladı. "Bu harika olur. O zaman Yeni Çözüm Bakanlığı'nın ikinci başlangıç toplantısını kapatıyorum."

"Demek onları yüzer evin güvertesine çöp atarken gördün ve orada bir adam yaşıyor, öyle mi?" diye sordu Nina Ruben'e bisikletini kanalın yanındaki ağaca yaslarken. Güneş parlıyor, rüzgâr suyu dalgalandırıyordu.

"Sophia'yı bisikletle takip ettiğimde onu ve arkadaşlarını çöp torbalarını çöplerin atıldığı yerden alıp oraya taşırlarken gördüm." Ruben önce ağaçların kenarında duran birkaç küçük konteyneri sonra da yüzer evi işaret etti. "Ayrıca torbaları oraya atmadan önce yırttılar. Bunu ikinci kez yaptıklarını gördüğümde, onları kovalamak için dışarıya yaşlı bir adam çıktı. Ona kahkahalar atarak güldüler."

"Böööghh," dedi Alfa. "O torbaların içinde bir fare olduğunu düşünsenize. Ya da tehlikeli bir atığın."

Nina etrafına baktı. Kanal boyunca ev şeklinde tasarlanmış on beş tekne vardı. Bazıları epeyce büyük ve yeniydi, diğerleri ise zamanında gerçekten de yelkenli

olarak kullanılmıştı. Bazı teknelerin güvertesinde kuruması için asılmış çamaşırlar veya çocuk oyuncakları vardı. Birçoğunun kıyı tarafında bir bahçesi bulunurken domates fideleri dik durması için ince, uzun çubuklarla desteklenmişti. "Şu tekne çöplerin atıldığı noktaya en yakın olanı," dedi Nina.

Ruben başıyla onayladı. "Kesinlikle. Kolaylarına geldiği için her seferinde aynı tekneyi seçiyorlar."

"Gel," dedi Nina. "Kapısını çalalım."

"Teknenin mi?" dedi Alfa geriye kaçarak. "Belki çöpte bir ceset vardır! Ya da belki adam bir çocuk hırsızıdır ve bizi yakalar yakalamaz tekneyle uzaklaşabilir."

Nina iç çekti. "Biz üç kişiyiz. Ayrıca içeriye girmeyeceğiz, tamam mı? Yalnızca iskelede duracağız."

Ruben başıyla onayladı. "Bu bir araştırma. Orada kimin yaşadığını öğrenmek istiyoruz. Sophia hakkında ne bildiğini, ne sıklıkla rahatsız edildiğini ve..." Ancak Nina çoktan teknenin küçük, mavi kapısına ulaşıp eliyle kapıyı tıklatmıştı.

Ruben ve Alfa onun arkasından koştu.

Kapının hemen yanındaki tahta tabelada *R. BARREMANS* yazıyordu. Az önce geçen kum dolu büyük geminin neden olduğu dalgaların çarptığı tahta iskelede beklediler. Bir süre sonra içeriden gelen *tak, tak, tak* sesini duydular. Alfa Nina'nın elini tutup iyice sıktı. "Gördün mü!" dedi.

"Bir ceset böyle ses çıkarmaz!" diye tısladı Nina. "Ayrıca çocuk hırsızı da."

Kapı açıldı ve hemen ardında kısa boylu, mavi şapkalı, yaşlı bir adam göründü. Alfa hırıldadı. Adam sessizce çocuklara baktı tek tek. Gözleri öfke doluydu. Nina kalbinin hızla çarptığını hissetti, belki de durduk yere kapıyı çalmamalıydı...

"Onlar siz değilsiniz," dedi adam. Yüzü yeniden düzeldi.

"Kim değiliz, bayım?" diye sordu Nina.

"Şu baş belası çocuklar. Onlar daha kısa boylu. Hepsi kız.Daha açık tenliler. Siz başka çocuklarsınız. Ne istiyorsunuz? Hiç mektup yollamadığım için çocuk pulları satın almıyorum ama dost canlısı olduğu için postacıyla sohbetim var yine de," dedi ve bir an gülümsedi.

"Şey," dedi Nina. O an postacının siyah sakalı olup olmadığını, baş belası çocukların ne sıklıkla geldiklerini öğrenmek istedi. Ancak bir planı olmadığının farkına vardı. O adamdan ne öğrenmek istediğine ve bunun için ne sorması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Şey," dedi bir kez daha. Durduk yere Sophia ve onun çetesi hakkında bir şey soramazdı, değil mi? Aksi takdirde artık anonim olmazlardı. Atkuyruğunu çekti. Şimdi bir şey söylemeden çekip gidemezdi de. Gözlerini çiçek desenli çizmelerine dikti.

"O zaman geldiğimiz gibi gidiyoruz," dedi Ruben. Nina şaşırarak yan tarafa baktı. "Biz gerçekten de çocuk pulları satıyoruz. Eğer hiç kart atmıyorsanız işinize yaramazlar."

"Hoşça kalın!" dedi Alfa.

"Belki işinize yarayacak bir şey satacak olursak yine geri geliriz," dedi Nina.

"Tamam," dedi adam, "can sıkıcı bir şey yapmayacaksınız." Ardından mavi kapıyı kapattı.

Üçü yürüyerek bisikletlerinin yanına döndü.

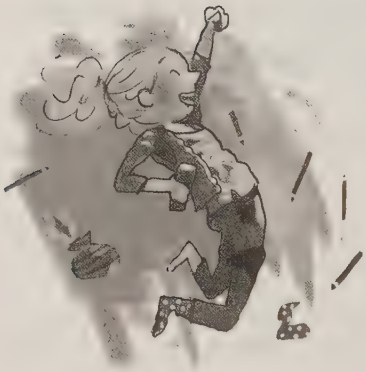
"Kısa sürdü," dedi Nina.

"Önemi yok, değil mi?" dedi Ruben. "Orada kimin yaşadığını biliyoruz artık. R. Barremans."

"Ama bir planımız yok," dedi Alfa.

"Ben de şimdi bunu düşündüm," dedi Nina. "Ama şimdi aklıma bir şey geliyor. En azından babama o adamı tanıyıp tanımadığını sorabilirim. Postacıyla konuştuğunu kendi söyledi. Belki de bahsettiği babamdır ya da bir iş arkadaşı."

Bisikletleri ağaca yaslı halde duruyordu. Gelgelelim hepsinin arka lastiği patlaktı. Üstlerindeyse beyaz raptiyeler vardı.

Barremans

"Baba," dedi Nina o akşam. Az önce elma şuruplu dört krep yemişti. Bacaklarını odadaki tekli koltuğun bir kenarından uzatıp sallarken başı da koltuğun diğer kenarının üstündeydi. Kırmızı çizmeleri koltuğun yan kısmına çapıyordu.

Annesiyle babası masada oturmuş kitap okuyordu. Babası başını kaldırdı. Nina onları baş aşağı gördüğü için bir hayli komik bir görüntüydü bu. "Evet, tatlım," dedi babası.

"Kanaldaki yüzer evlere de posta dağıtıyor musun?"

"Evet," dedi babası. "Neden sordun?"

"Orada yaşayan birinin postacının iyi biri olduğunu söylediğini duydum da... Yaşlı bir adam, Barremans."

"Kısa boylu, tahta bacaklı, şapkalı mı?" diye sordu babası.

Nina bir süre düşündü. Tahta bacak mı? Demek o yüzden kapıya yürürken o sesleri duymuşlardı! Başıyla onayladı. Koltuk kenarında asılı durmak ne kadar zor bir şeydi.

"Oradayken bazen kısaca sohbet ediyoruz," dedi babası. "Ama zavallı adama hiç mektup gelmiyor."

"Bacağı gerçekten tahtadan mı?" diye sordu Nina. "Çok eski zamandan kalma bir şeymiş gibi."

"Zaten biraz eski kafalı biri," dedi babası gülerek. "Ama tatlı bir adam. Hüzünlü de."

Nina bacaklarını koltuğun kenarından kaldırıp oturuşunu düzeltti. "Hüzünlü mü?" diye sordu.

Babası başını yavaşça sallayıp onayladı. "Bisikletle oradan her geçişimde onu teknenin güvertesinde görüyorum. Bir süre konuşuyoruz," dedi.

"Neden üzgün o zaman?" diye sordu Nina. "Teknesi mi batıyor?"

Babası başını sallarken dışarıya baktı. "İnsanlar yaşlandığında bazen kimsesi kalmaz. Bence korkunç bir şey bu. O adam biraz sohbet edebilmek için her gün beni, yani postacının gelmesini bekliyor. Üstelik ona hiç mektup gelmediği halde!"

"Bu üzücü," dedi Nina.

"Çocuğu yok mu?" diye sordu Nina'nın annesi kitabından başını kaldırıp.

"Amerika'da bir oğlu var," dedi babası. "Ama onunla bir bağı yok. Kendisi denizci olduğundan evden uzaktaymış hep. Karada yaşayan bir karısı varmış ve tabii bir de çocuğu, ama onu neredeyse hiç görmemiş. Şimdiyse bunun için çok geç."

"Yani bu onun kendi suçu mu?" dedi Nina.

"İnsanlar hata yapar, tatlım," dedi babası. "Ancak yetmiş yaşına geldiğinde kimsenin seni ziyarete gelmemesi bence çok üzücü."

Bir de on yaşındaki bir grup canavar tarafından rahatsız ediliyorsan, diye düşündü Nina. "Ya arkadaşları? Hiç arkadaşı yok mu?" Şimdi Barremans'la ilgili her şeyi bilmek istiyordu. "Ya da bir köpeği?" diye sordu.

"Bir ayağı yok," dedi babası. "Bu yüzden yürümekte zorlanıyor. Teknesi merkeze uzak olduğundan kâğıt oynamak için bir kahveye gitmesi mümkün değil. Ayrıca köpek de gezdiremez."

"Ne olmuş peki?" diye sordu Nina. "Ayağına yani."

"Papua Yeni Gine'deyken üzerine bir sürü sandık düşmüş ve ardından bacağı kesilmiş." Nina'nın babası bir süre sessiz kalıp sakalını hafifçe kaşıdı. "Bana arkadaşlarından, dünyanın dört bir yanındaki denizcilerden de bahsetti tabii. Ama işte, hepsi uzakta yaşayan yaşlı adamlar."

Nina oturduğu koltuktan zıpladı. "Teşekkürler, baba. Anlattıklarına bakılırsa zavallı bir adama benziyor." Dizüstü bilgisayarını alıp açtı. Az önce duyduklarını hızla yazmak istiyordu.

Babası güldü. "Nin, canın sıkıldığı için durduk yere

tuhaf, yaşlı bir adamın zilini çalmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nina da güldü. Babası çok akıllıydı. "Hayır, baba. Hiçbir zaman tek başıma ve üstelik canım sıkıldığı için böyle bir şey yapmam. Bir haftadan beri canımın hiç sıkılmadığını fark etmedin mi?" dedi.

Babası başıyla onayladı. "Bu dikkatimizi çekti, evet."

"Meşgulsün, üstelik evin de altını üstüne getirmiyorsun," dedi annesi. "Bir de arabamın radyosunun yeniden çalışmasına yardımcı olursan tam anlamıyla mutlu olacağım."

"Tamam, anne," dedi Nina. Düşüncelere dalarken e-posta adresine tıkladı. Barremans'a yardım etmek için ne yapabilirlerdi? Yeni bir e-posta gelmişti. Gönderen kişinin ismini görünce bir çığlık attı.

Kimden: tderover@freemail.nl

Kime: frednico@gmail.com

Konu: RE: re: Apartmanın yakınındaki duvarı yıkmak istiyorlar. Yardım Edin!

Merhaba,

E-postan için teşekkürler dostum, konu hakkında bilgim yoktu. O duvarı kurtarmalıyız tabii! Çocukluğumun yarısı onun üstünde ya da yanında geçti. Yarın akşam saat 19:00'da eski yerimde tüm semte bir konser verelim diyorum. Ben basını çağırır ve haberi Twitter'dan paylaşırım.

Selamlar,

Tommie.

"Aaaaahhhh!" diye bağırdı Nina zıplayarak. Roving Tom! Roving Tom cevap yazmış. Duvarda sahne alacak! Hem de yarın! Diğerleri de bunu bilmeli.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi.

"Evet!" diye bağırdı Nina neşeyle. Ev telefonunu kapar kapmaz hızla üst kata koştu. Odasına girdi, çizmelerini fırlattı ve yatağının üzerinde on kez zıpladı. Daha sonra Alfa'ya telefon etti.

"Selam Nin!" dedi Alfa.

"Roving Tom duvara geliyor!" diye haberi verdi Nina heyecanla.

"Neee? Ayy! Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?" diye sordu Alfa.

"Bir e-posta gönderdi. Burada, yarın akşam saat yedide duvarın orada bir konser verecek. Bu onun gerçek e-posta adresi!"

"İnanılmaz! Ruben biliyor mu? Peki ya Bayan Vis?" diye sordu Alfa.

"Şimdi Ruben'i arayacağım! Yarın görüşürüz!" dedi Nina.

Ruben de tıpkı Nina ve Alfa gibi çığlık attı ve akşam saatleri olsa da hemen şimdi Bayan Vis'e uğrayacağına söz verdi.

"Yarın onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!" dedi Ruben. Ve sonra, "Aah hayır, olamaz. Ona haber verenin biz olduğumuzu söyleyemeyiz."

"Hmm, doğru, bu mümkün değil," dedi Nina. "Ama yarın akşam çok güzel bir konser dinleyeceğiz."

Tom ve Duvar

"Morning love, good morning lóóóve." Nina bisikletiyle Rubenlere giderken Roving Tom'un son hit şarkısını bağıra bağıra söylüyordu. *"You are my good morning love!"*

Yanında, ona yetişmek için çabalayan babası vardı. "Hey Nin, şu adamın başka şarkılarını da biliyor musun, sürekli aynı şarkıyı duyuyorum."

Nina bir süre şarkı söylemedi. "Şey, *tadadadada* gibi bir şey *beng beng, nanana only for me, nanana."*

"Sözlerini bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok! Müziği harika, ama sözlerine hiç dikkat etmiyorum."

"Tamam, o zaman şu *'Morning love'* şarkısını tekrar söyle o zaman."

"Morning lóóóve!"

Ruben bisikletiyle dışarıda hazır bekliyordu. Nina'yla babasının geldiğini görünce onlara el salladı.

Nina'nın babası güldü. "Ne kadar ufak bir oğlan," dedi sessizce. "Annen ve ben âşık olduğun kişiyi şu büyük çocuklardan biri sanıyorduk. Sürekli ona gidiyorsun ve şimdi seninle birlikte en sevdiğin şarkıcının konserine gidiyor. Bu yakın arkadaşların yapacağı bir şey."

Nina güldü. "Baba! Hayır! O daha dokuz yaşında. Ama çok iyi biri."

"Ruben, bu isimle ilgili sanki son zamanlarda..." dedi babası. "Bu isme nerede rastlamıştım?"

Nina'nın aklına o mektup gelince kızardı. "Hmm, bilmiyorum," dedi ve boğazını temizledi.

Saat altı buçukta, Linde Apartmanı'nın otoparkı insanlarla doluydu. Çocuklar, yetişkinler, iki kamera. Alfa apartmanın girişinde diğerlerini bekliyordu. "Gelin, ön tarafa gidelim," dedi.

Duvarı çevreleyen tel örgünün yanında bir yer bulup Roving Tom'un gelmesini beklediler. Nina babasının onlara bakmadığı anlarda Alfa ve Ruben'e Barremans hakkında öğrendiklerini anlattı. "Tahta bacak!" diye fısıldadı. "Denizci!" ve "Amerika'da bir oğlu var."

Park alanı giderek kalabalıklaşıyordu. Bir sürü insan evlerinin balkonlarına çıkmıştı, hatta orada yaşamayanlar bile.

"Bak!" dedi Ruben ve Nina'yı dürttü, ikinci kattaki balkonu işaret ediyordu. Orada siyah şapkalı bir adamın yanında kahverengi kıvırcık saçlı bir kız duruyordu.

"Sophia," diye iç çekti Nina. "Elbette. Bir park alanı dolusu insanı nasıl sinir edebilirim diye geldi herhalde."

Alfa ürkmüş görünüyordu. "Nasıl bir plan yaptı acaba? Kötü videolar mı çekecek?"

Nina başını salladı. "Yok canım, daha neler."

"O zaman ne?" diye sordu Alfa telaşla.

Nina kolunu onun omzuna koydu. "Hiç durmadan kötülük yapan on yaşındaki küçük bir kızın bile bir alan dolusu eğlenen insana karşı bir şey yapabileceğini düşünmüyorum. Bisikletinin tekerleğini tamir ettin mi?" diye sordu.

Alfa başıyla onayladı. "Annem nasıl yapılacağını öğretti. Bayağı eğlenceliydi."

Birkaç genç "Roving Tom! Roving Tom!" diye bağırmaya başlayınca herkes yavaş yavaş onlara katılıp alkışlamaya başladı. Nina, Alfa ve Ruben de eşlik etti. "Roving Tom! Roving Tom!" Heyecanla etrafa baktılar. Gerçekten gelecek miydi Tom?

Saat tam yedide, deri ceketli bir adam elinde amplifikatör ve sırt çantasıyla park yerini geçerek yaklaştı. Herkes kenara çekildi. Genç adam amplifikatörü tel örgünün yanına koyup üzerine bir mikrofon taktı.

"Baylar, bayanlar, hoş geldiniz!" dedi.

"Vuhuuuuu," diye bir ses yükseldi park alanından.

"Yoksa burada birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Eveeeeeet!" diye haykırdı kalabalık.

"Sabırsızlanıyor musunuz?" dedi bu defa.

"Eveeeeeet!" diye yanıtladı herkes bir ağızdan.

"O zaman işte karşısınızda... Roving Tom!"

Kalabalığın arasından bir yol açıldı ve Roving Tom elinde gitarıyla apartmandan duvara doğru yürüdü. Nina'nın yanından geçti. Onun siyah, hoş, kısa kesilmiş sakallarını gördü Nina. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, ayrıca soluk renkli bir pantolon ve siyah spor ayakkabısı giymişti. Tel örgünün önüne geldiğinde mikrofonu eline aldı.

"Herkese merhaba!" diye seslendi.

"Merhaba!" diye bağırdı bütün otopark.

"Uzun yıllar önce, henüz küçük Tommie iken babam bana bir gitar almıştı." Elindeki gitarı havaya kaldırdı. "İşte o gitar bu. Evde dört erkek kardeş olduğumuzdan çok fazla yerimiz yoktu ve ben sık sık dışarı çıkardım. Peki dışarıda ne vardı? Hiçbir şey. Yalnızca bir duvar. İşte bu duvar!" dedi.

"Vuuuuuuu!" diye bir ses yükseldi kalabalıktan.

"Zaten yeterli değilken bir de şimdi onu yıkmak istiyorlar. Lindelaan'da yaşayan çocukların ve gençlerin başka bir yerde futbol oynaması, duvara resim çizmesi, sohbet etmesi ya da gitar çalması gerekiyor."

Nina diğerleri gibi alkışladı. "Tam söylemesi gerekenleri dile getiriyor, değil mi?" diye fısıldadı Alfa'nın kulağına. Alfa onu neşeyle onayladı.

Tom sözünü henüz bitirmemişti. "Duvar için bir ayrılık şarkısı söylemeyi istiyorum, ancak önünde bir çit var. Duvarın etrafındaki bu çit buraya uygun mu sizce?" diye sordu.

"Hayııır!" diye haykırdı kalabalık.

Amplifikatörü taşıyan çocuk çantasından bir bahçıvan makası çıkardı ve Roving Tom tel örgüden bir parça kesti. "Hesabı bana gönderebilirsin, belediye!" diye bağırdı. Sırtında taşıdığı gitarıyla duvarın yanındaki harika tuğlalara basarak üç adımda duvara tırmandı. Dikkatlice ortasına doğru yürüdü ve oturup gitarı kucağına koydu. Siyah spor ayakkabıları bir ileri bir geri sallanıyordu. Nina iç çekti. Amplifikatörü taşıyan çocuk duvara doğru yürüdü ve mikrofonu mümkün olduğunca yukarıda tuttu. Roving Tom öksürdükten sonra gitar çalmaya başladı. *"Morning love, good morning lóóóve."* İlk kelimelerin ardından otoparktaki herkes şarkıyı onunla birlikte söylemeye başladı. O an Nina'nın tüyleri diken diken oldu. Roving Tom albümündeki bütün şarkıları orada seslendirirken zaman zaman kameralara baktı ve kalabalığa el salladı. Albümünü çalmayı bitirdiğinde duvarın üstünde ayağa kalktı. "Gerçekten, dünyada yeteri kadar otopark var, tıpkı burada olduğu gibi. Aslında belediye buraya bir halk merkezi inşa etmeli ya da bir futbol sahası. Bunu yapmıyorsanız bu duvarı olduğu haliyle bırakın lütfen! Teşekkürler Fred ve Nico, eminim kalabalığın arasındasınız, bana e-posta atıp burada neler olduğunu haber verdiniz. Benden bu kadar, *be safe!"*

Yarım saat sonra, otopark neredeyse boşalmıştı. Çocuklar bisikletlerinin yanındaydı.

"Bu harikaydı," dedi Alfa. Babasında kaldığından eve gitmek için yalnızca asansöre binmesi yeterliydi.

"Gerçekten çok iyiydi," dedi Nina.

"Ooo," diye mırıldandı Ruben.

Bay Paltoen onlara doğru sırıtarak geldi.

"Güzel bir gösteriydi!" dedi.

"Kesinlikle öyleydi," dedi Nina'nın babası. "Tom'u hiç tanımıyordum ama etkilendim. Söylediklerini belediye mutlaka duyacaktır. Kameralar olduğu için bu kaçınılmaz."

"Buradaki çocuklar adına bunu umuyorum," dedi Bay Paltoen.

"Şey, görüşürüz!" dedi Nina.

"Bunu siz mi ayarladınız?" diye sordu Bay Paltoen ve otoparkı işaret etti.

Nina kızardı. "Biz mi? Hayır. Ha ha. Hayır! Neden ki?"

Ruben başını iki yana salladı. Alfa da aynısını yaparken saçındaki beyaz boncuklar yanaklarına çarptı.

"Bunu arkadaşınızla da konuştum. Bu apartmanda yaşayan ünlü birini arıyordunuz ve tüm bunlar gerçekleşti. Tesadüfün böylesi."

"Arkadaşımız mı?" Nina derin bir nefes aldı. "Nasıl görünüyordu?"

"Tatlı bir kız," dedi Bay Paltoen. "Kahverengi kıvırcık saçları ve kırmızı ceketi vardı."

Ruben Nina'ya baktı. "Biz ünlü bir futbolcu arıyorduk," dedi Nina. "Okul ödevi için," dedi Alfa.

Nina'nın babası her zamanki kahkahasını attı. "Bu gerçekten büyük bir şey olurdu! Kızımın bu işle ilgisi olsaydı ben mutlaka duyardım! Hayır hayır, Tom iki adamın ismini verdi. Fred ve Nico, bunu onlar ayarlamışlar."

"Aa, evet," dedi Bay Paltoen. "Bunu üç çocuğun başarması bana da biraz zor göründü zaten."

"Kesinlikle," dedi Nina. "Hah! Bunu biz asla yapamazdık!"

Ve bisikletlerine binip hızla eve döndüler.

Korsan Henk

Nina'nın yeniden sakinleşebilmesi için birkaç gün geçmesi gerekti. Sınıftayken oturduğu sandalyede sallanıp durduğu için öğretmeni onu yedi kez uyarmak zorunda kaldı. Evde merdivenleri her seferinde iki ayağıyla zıplayarak çıktı, uyumadan önce yatağının üstüne çıkıp on beş kez zıpladı. Yan evde yaşayan adam bu sesin nereden geldiğini sorduğunda annesiyle babası kızlarının yeni arkadaşlar edindiğini ve idolünün canlı konserini izlediğini söylediler.

Ancak bu tek sebep değildi tabii. Çözüm Bakanlığı'nın yeniden kurulmasını beklemek ona zor geliyordu.

Barremans'a yardım etmek için aklına yüzlerce fikir gelse de öncelikle Alfa ve Ruben gibi okula gitmesi gerekiyordu. Etrafında dönerek zıpladı. Annesi "Aklın bir karış havada!" dedi ama o gururluydu. Bir oyun alanını kurtarmışlardı! Şu andan itibaren duvara topla şut çeken herkes bunu bir ihtimal yeniden kurulacak Çözüm Bakanlığı sayesinde yapmış olacaktı. Ha!

Roving Tom oyun duvarını kurtarıyor

Üstünde yıllarca oturduğu duvara tırmandı ve şarkısını söyledi: "Morning love"

Popüler şarkıcı Roving Tom'un dün Lindelaan'daki duvarda sahne alması sonuç verdi. Konser haberinin sosyal medyada duyurulmasının ardından hayranları ve semt sakinleri Hollanda'nın En İyi Şarkıcısı yarışmasını kazanan sanatçıyı hit şarkısını söylerken görmek için otoparkta toplandı. Roving Tom, Tommie de Rover, verdiği konserle, çocukken sürekli etrafında oynadığı duvarı belediyenin yıkmasına engel olmaya çalıştı. Bir belediye sözcüsü haber merkezimize telefon ederek o duvarın semt halkı için ne anlama geldiğini yeterince anlayamadıklarını söyleyerek yıkım kararından vazgeçtiklerini iletti.

Pazar sabahı, Bayan Vis'in evinde nihayet tekrar bir araya geldiklerinde Ruben çıktısını aldığı kâğıdı gururla masaya koydu. Elma suyu içtiler, Ruben'in annesinin verdiği *waffle*ları yediler. Nina kendi not defterini gazete yazısının yanına koydu. *1. Alfa'nın duvarını kurtarmak* yazan yere kıvrımlı bir çizgi çekti.

"Bu işi çok iyi yaptığınızı düşünüyorum," dedi Bayan Vis ve keyifle *waffle*'ını ısırdı. "Gerçek birer bakanlık memuru gibi."

İyice gururlanan Nina, "Şimdi sıra diğer çözümde!" dedi. Masanın altında ayaklarını o kadar hızlı sallıyordu ki sonunda ayakları kendi sandalyesinin altına çarptı.

"Bay Barremans'ın sorunu nedir?" diye sordu Bayan Vis. "Ona hangi konuda yardım edebiliriz?"

"Sophia'yı uzaklaştırarak!" dedi Ruben. Bir an tereddüt etti ve şöyle söyledi: " Bundan sonra Sophia'nın onu rahatsız etmesini engellemeliyiz demek istiyorum."

"Teknesine bir alarm sistemi koyabiliriz," dedi Alfa. "Böylece biri çöpleri sürüklediğinde büyük lambalar yanar ve köpekler havlar."

"Ayrıca onun daha az yalnız kalmasını sağlamalıyız," dedi Nina.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Şimdilik yalnızca buna odaklanalım," dedi.

Nina derin bir nefes aldı. Son günlerde bu konuya dair çok şey düşünmüştü. "Teknesinin önündeki alanda bir kutlama düzenleyebiliriz ve böylece yeni arkadaşlar edinir. Veya onu sınıfa davet ederiz ve bize deniz hakkında bildiklerini anlatır. Ya da kentteki diğer yalnız

denizcilerle tanışıp arkadaş olmasını sağlarız."

"Eskiden arkadaşları varmış, değil mi?" diye sordu Ruben.

"Babama kalırsa evet, öyle," dedi Nina. "Çok eskiden."

"Birinin izini bulup teknesine getirsek nasıl olur? Televizyonda yaptıkları gibi," dedi Alfa. "Belirli bir mesafede karşılaşıp tahta bacaklarıyla birbirlerine doğru koşarlar." Kollarını iyice açıp henüz ağlamış gibi yaptı. "Barremans! Korsan Henk!"

Ruben kıs kıs güldü. "Onu nasıl bulacağız?" diye sordu.

"www.denizkorsanihenk.nl" dedi Nina. "Denizde tanıştığı tüm eski arkadaşları için."

"Hahaha," diye güldü Alfa.

"Barremans'ın interneti var mı?" diye sordu Bayan Vis.

Nina omuz silkti. "Sanmıyorum. Babam arkadaşları çok uzakta yaşadığı için artık onlarla iletişiminin kalmadığını söyledi."

"Amcamın yeni bir bilgisayarı var," dedi Alfa. "Annemle konuştuğunda onunla hep övünür. Süper hızlı ve benzeri şeyler söyler. Onun eski bilgisayarını Barremans'a verirsek Barremans eski arkadaşlarını bulabilir."

"Ve Amerika'daki oğlunu!" dedi Nina. "Çekilişten bir bilgisayar kazanmasını sağlayabiliriz, tıpkı eskiden bakanlığın yaptığı gibi. Öyle değil mi, Bayan Vis?" diye sordu.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Çekilişe katılmamış olsalar bile sözde bir şey kazanmalarını sağlıyorduk. İnsanlar buna her seferinde inanıyordu." Dikkatlice arka-

sını döndü ve sol elini kitaplığa uzattı. Bir süre kitaplara dokundu ve birini iki elini kullanarak çıkarıp masaya koydu. "1947-2, tabii yanlış almadıysam."

Nina okuyabilmek için kapağın üzerine doğru eğildi. ÇB 1947-2 yazıyordu. "Doğru!" dedi şaşırarak.

Bayan Vis gülümsedi. "Bu kitabın ortalarında çekilişle ilgili hoş bir vaka var. İki erkek kardeşle ilgili."

Ruben kitabı alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Buldum," dedi. "1947 yılı, Nisan ayı: *Kerkelaar kardeşler nasıl bir köpek kazandı?*

Bakanlığa Kerkelaar kardeşlerin yalnız oldukları bilgisi geldi. İki yaşlı erkek kardeş çok az dışarıya çıkıyor ve bu durum her ikisinin de sağlığını kötüleştiriyordu. Soruşturma sonrası kardeşlerin eskiden bir köpeklerinin olduğunu öğrendik. Ancak bakım masraflarıyla başa çıkamadıklarını duyduk. Kentin hayvan barınağına baktığımızda Bob isminde yaşlı bir çoban köpeği bulduk. Kerkelaar kardeşlere, katıldıkları "İşte bir hayvan!" çekilişini kazandıklarını bildirdik ve bir saat sonra evlerine uğradığımızda onlara Bob'u kazandıklarını söyledik. Kazandıkları yalnızca köpek değildi. Onunla beraber beş yıl boyunca ücretsiz mama, bir sepet, bir tasma ve köpeğin oynaması için iki de top kazanmışlardı.

"Çok güzel," dedi Alfa. "Köpek için de öyle."

"Benim anlamadığım şey," dedi Ruben kitabı yavaşça kapatırken, "bakanlıkta çalışan kişilerin kardeşlerin evine gidip nasıl anonim kalabildikleri."

"Biz bunu nasıl yapabiliriz?" diye onun sözlerini tamamladı Nina. "Barremans bizi bir kere gördü, ona durduk yere dizüstü bilgisayar kazandınız diyemeyiz. Üstelik Sophia etraftayken asla."

"Ahh," dedi Bayan Vis. "Sandık bu yüzden orada."

"Evet!" dedi Alfa. "Kılık değiştireceğiz!"

"Kılık değiştireceksiniz," dedi Bayan Vis. "Ancak üçünüz birden değil. Bu, dikkat çeker. Daha önce üçünüz birlikte orada bulundunuz çünkü."

"Ben evde kalırım o zaman," dedi Ruben. "Böylece Bay Barremans'ın bilgisayarını ve internetini kuracak kişiyi bulmaya çalışırım."

"Bunun için para gerekmiyor mu?" diye sordu Alfa.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Elbette, kurulumu yapan kişinin ücretini ödemeliyiz. Ayrıca internet aboneliğinin de. Normalde bunlar için bir hesap var. Resmi bir Çözüm Bakanlığı bu tür işler için Cenevre'deki Uluslararası Topluluk'tan maddi yardım alır."

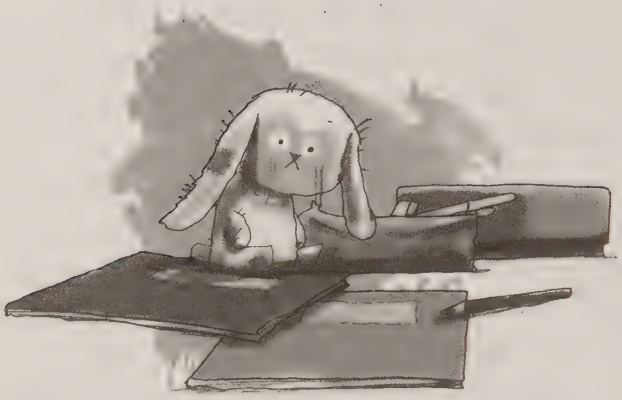
"Köpek Bob için mama ve sepet almak gibi mi?" diye sordu Alfa.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Tam da dediğin gibi."

"Ama biz bu yardımı alamayız," dedi Nina ve düşünceli bir edayla önüne baktı. "Bende beş avro var."

"Bunu ben öderim," dedi Bayan Vis. "Eğer Uluslararası Topluluk'a bağlanmayı yeniden başarırsak paramı onlardan geri alabilirim."

Nina'nın gözleri parladı. Kulağa iyi geliyordu: Uluslararası Topluluk'a bağlanmış olmak.

Noria'nın Tavşanı

"Bizim eve gelin, bende bir şey var." Alfa telefonda yazan mesajı Nina'ya gösterdi. Pazartesi öğleden sonraydı ve okulun önünde sohbet ediyorlardı.

"Mesaj Ruben'den," dedi Alfa. "Yapacak bir işin var mı?" diye sordu.

"Annem için bir şey almalıyım, hani şu bozduğum araba radyosu var ya."

"Nerede?"

"Yakında," dedi Nina. "Bir tamircide. Ona bir saate kadar orada olacağımızı yaz istersen."

Nina ve Alfa tamirciye geldiklerinde bisikletlerini üstünde OTO TAMİRCİSİ DE WINTER yazan duvara yasladılar. Birisi bu yazının yanına bir de VE KAHVE yazmıştı. "Oto tamircisi ve kahve mi?" dedi Alfa şaşırarak ve karanlık işyerine baktı. Yağ ve katran kokuyordu, çalan radyo son ses açıktı.

"Elbette," dedi baştan aşağı mavi kıyafetler içindeki uzun boylu, genç bir adam. "Çok güzel kahve yaparım. İster misiniz?" diye sordu.

"Şey, hayır, teşekkürler," dedi Alfa. "Kahve sevmem."

"Çünkü daha çocuksun," dedi uzun boylu genç. "Zamanla fikrin değişir. Benim adım Ali." Yağlı, kirli eliyle ona el salladı. "Bu dükkânın sahibiyim."

Alfa gülümsedi. "Benim adım Alfa," dedi.

"Merhaba Ali," dedi Nina. Birkaç demir direğin üstünde duran tekerleksiz küçük bir arabanın gerisinden ortaya çıktı. "Annemin radyosunu tamir ettin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Ali. "Başaramadım." Demir masanın en üst çekmecesini açıp karıştırdı ve içinden bir araba radyosu çıkardı.

"Başaramadın mı?" diye sordu Nina.

"Araba tamirinde iyiyim," dedi Ali. "Çekiç çakmakta, kaynak yapmakta ve bilemekte de."

"Ayrıca kahve yapmakta," dedi Alfa.

Ali başıyla onayladı. "Çok iyiyim. Ama radyoda teknik bir aksaklık var. Kablolarla ilgili. Bunu ben yapamam. Bir araba radyosunu bir başka arabadan çıkarıp annenin arabasına takabilirim, ama bu pahalı olur." Tamir edil-

memiş radyoyu Nina'ya verdi. "Annene üzgün olduğumu söyle," dedi.

"Tamam," diyen Nina radyoyu çantasına koydu ve yeniden bisikletine bindi. "Görüşürüz!" diye seslendi.

"Güle güle!" dedi Ali.

Alfa el salladı. Nina'ya döndü. "Şimdi Ruben'e mi gidiyoruz?"

Nina başıyla onayladı.

Ruben odasındaki yeşil halıya bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözlerini önünde duran açık mor çantaya dikmişti. Nina ve Alfa merdivenlerden yukarıya çıktığında başını kaldırdı.

"Orada ne var?" diye sordu Nina.

"Bir çanta," dedi Ruben. "Noria'nın çantası."

"Noria mı? Sophia ve çetesi tarafından rahatsız edilen kız değil mi o?" diyen Nina Ruben'in karşısına otururken onun gibi bağdaş kurdu.

Alfa ayakta kaldı. "Çantasını mı çaldın? Rahatsız edilen bir kızın?" diye sordu.

Ruben bir anlığına ağlayacakmış gibi baktı. Başını iki yana salladı. "Onu çalmadım. Çalıların arasında duruyordu, onu yanımda getirdim sadece."

"Çalıların neresinde?" diye sordu Alfa.

Ruben iç çekti ve gözlüğünü düzeltti. "Okul sonrasında Sophia ve cadı tayfası bir kez daha Noria'nın peşine düştüler. Bisikletle son hızla arkasından gidip çantasını elinden aldılar. Daha sonra benim onu aldığım çitin üzerine attılar."

"Tesadüf eseri oradaydın yani?" dedi Alfa.

Ruben kızardı.

Nina başını salladı. "Yine Sophia'yı takip ettin, değil mi?"

"Evet," dedi Ruben sessizce. "Üzgünüm."

"Seni gördüklerini bir düşünsene!" dedi Nina. "O zaman nereye gitsek karşımıza çıkarlar. Onun zarar verdiği insanlara yardım ettiğimizi anladığını bir düşün istersen!"

"Ya da seni bir kilere kapatıp haftalar boyunca orada tuttuklarını hayal et!" dedi Alfa.

"Üzgünüm dedim ya size," diye çıkıştı Ruben.

"Tamam," dedi Nina. "Madem çanta burada, içinde ne olduğuna bakmama izin ver."

"Hayır!" diye bağırdı Alfa. "Belki de bomba vardır."

"Yedi yaşındaki bir kızın çantasında mı?" diyen Nina kaşlarını kaldırdı ve çantanın fermuarını açtı. İçinden iki büyük defter, bir kalem kutusu, boş bir beslenme çantası ve sevimli, pelüş bir tavşan çıkardı.

"Ahh minik," dedi Alfa. "Onu bana ver." Hayvanın dört bir tarafına baktı. "Tamamen zarar görmüş."

Ruben defterlerden birini açtı. "Bak, içinde adresi yazıyor. Noria Abdul, Plesmandreef 4. Onu geri götürebiliriz. Böylece evine gitmek için bir sebebimiz olur ve oradayken ona nasıl yardım edebileceğimizi görürüz. Tıpkı Bay Barremans'ta olduğu gibi. Bu plana uyuyor sonuçta!"

Nina başıyla onayladı. "Çok iyi. Ama hâlâ Sophia'yı takip etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

On beş dakika sonra, Noria'nın evinin önündeydiler. Beyaz perdeli pencereleriyle sıralı evlerden biriydi. "Evde midir acaba?" diye sordu Alfa.

Nina omuz silkti. "Bunu anlamanın tek bir yolu var," dedi ve zile bastı.

Ruben çantayı önünde tutuyordu, böylece neden geldikleri hemen anlaşılacaktı.

Bir süre sessizlik oldu, ardından ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Uzun boylu bir adam onlara arkadaşça baktı.

"Şey," dedi Ruben. "Ben *uu...*"

Ancak daha başka bir şey söylemeden adam konuştu: "Noria'nın çantası! Ne kadar mutlu olacak. İçeri girin!" "T" harfini bastırarak söylerken, "r" leri "y" gibi çıkıyordu. Adam çantayı Ruben'den alırken kapıyı onları içeriye davet edercesine iyice açtı.

Çocuklar bir anlığına birbirine baktı. Nina içeriye doğru bir adım attı. "Merhaba, ben Nina," diyerek elini uzattı.

"Benim adım Zalmai," dedi adam. "Noria'nın babasıyım."

Alfa ve Ruben de adamla tokalaştı. Ardından adamın peşinden koridorda ilerleyip salona geçtiler. İçerisi boş ve beyazdı, duvarda birkaç portre ve bir dağ resmi asılıydı. Odanın köşesinde alçak, camdan bir masayla bej rengi bir koltuk vardı ve üstünde siyah, iki uzun saç örgüsü olan küçük bir kız oturuyordu. Başı öndeydi ve kollarıyla kendine doğru çektiği dizlerini kavramıştı. Çocuklar içeriye girince başını korkarak kaldırıp baktı.

"Çantan. Bir tanem. Çantanı getirmişler," dedi Zalmai ve onu koltuğa, kızının yanına koydu.

Noria bir şey söylemeden çantasını alıp hemen açtı. Endişeli bir edayla defterlerini, kalem kutusunu ve beslenme çantasını çıkardı. Yüzünde birden bir gülümseme belirdi. "Tavşan!" Pelüş oyuncağı çantasından alıp burnuna götürdü. "Neyse ki içinden tavşanı almamışlar," dedi.

"Bunu yaparlar mı? Bir pelüş oyuncağı çalarlar mı?" diye sordu Nina. Cevabı aslında kendi biliyordu. "Onlar gerçekten böyle..." Dilinin ucuna kadar gelen kötü sözleri söylemek istese de Noria henüz çok küçüktü. "Şey, böyle baş belaları..."

"Kesinlikle öyle," dedi Noria'nın babası. "Oturun çocuklar, çay ister misiniz?"

Ruben koltukta Noria'nın yanına otururken Alfa da kendini onun yanına bıraktı. "Zahmet olmazsa," dedi Nina ve yere, koltuğun karşısındaki masanın yanına çöktü.

"Beni de rahatsız ediyorlar," dedi Ruben.

"Biliyorum," dedi Noria. "Okulun bahçesinde sık sık görüyorum ama bir şey söyleyemiyorum. Üzgünüm."

"Hayır, üzülmemelisin!" diyerek güldü Ruben. "Sen benden çok daha küçüksün, bana yardım edemezsin," dedi ve Nina'yla Alfa'ya baktı. "Ben kendimi bir şekilde kurtarabiliyorum."

Zalmai tekrar içeriye girdi. Elindeki tepside çay ve ortasında bir parça cevizin olduğu kurabiyeler vardı. "Afgan kurabiyeleri," dedi. "Kendim yaptım." Yere, Nina'nın

yanına oturdu. "Demek siz o kızları, nasıl denir, kızımı kovalayan kişileri tanıyorsunuz."

Ruben başıyla onayladı. "Benim de peşimden geliyorlar. Sık sık kapımın önünde durup ne yaptığımı takip ediyorlar."

"Hepsi geçen yıl başladı," dedi Zalmai. "O kız okula geldiğinde. Noria'nın konuşamadığını, onun aptal olduğunu söylüyor."

"Ahh!" diye bağırdı Alfa. "Buna sakın inanma, Noria!"

Küçük kız bir an Alfa'ya baktı ve kabul edercesine başını salladı.

"Bu seni çok üzmüş olmalı, değil mi?" diye sordu Nina. Onun bebek yüzüne, uzun saç örgülerine baktı ve Noria'ya sarılmak istedi.

Noria tavşanını koklayıp sustu.

"Tavşanı Afganistan'dan gelirken yanımızda getirdik," dedi Zalmai. "Bebekliğinden beri yanında. Noria'nın annesi üç yıl önce öldü. Buraya geldiğimizde aşırı hastaydı. Tavşanın onun gibi koktuğunu söylüyor."

Nina tavşanı sımsıkı tutan Noria'ya baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Derin bir nefes alıp verdi. Sonra bir kez daha. "Sizin adınıza üzüldüm."

Zalmai ona arkadaşça bakıyordu. "Evet. Çok üzücü. Ayrıca Noria'yla dalga geçilmesi hiç iyi değil. Ne kadar çok kız onun konuşamadığı söylerse o kadar az konuşuyor. Üstelik hiç dışarı çıkmıyor. Bunu biliyor muydunuz?"

Çocuklar başlarını hayır anlamında salladı.

"Okula gidiyor ve sonrasında hemen eve geliyor. Es-

kiden de dışarıda çok kalmazdı, evet, ama Sophia geldiğinden beri buradan hiç çıkmıyor, bu koltukta oturuyor. Ya da yatağında kitap okuyor. Dışarıda oyun oynamıyor, gerçekten hiç çıkmıyor. Sık sık deniyorum, diyorum ki Noria, hava güneşli, birlikte parka gidelim. Ya da gel bahçede oturalım. Ama bunu yapmak istemiyor."

Bir süre sessizlik oldu. Nina etrafına baktığında koltuğun üzerinde asılı duran, sakallı bir adamın fotoğrafını gördü. "Deden mi?" diye sordu.

Noria başıyla onayladı. "Ama o Kabil'de yaşıyor."

"Orası Afganistan'da," dedi Ruben. "Ülkenin başkenti."

"Herkes Kabil'de yaşıyor," dedi Noria ve duvardaki başka fotoğrafları gösterdi. "Teyzem, amcam, kuzenlerim, anneannem. Şu son fotoğraftaki ise annem." Nina bir an tereddüt etti ama Noria'nın annesinin resmine yakından bakmak için ayağa kalktı. "Ne kadar tatlı bir gülümsemesi var."

Noria başıyla onayladı.

Onun yanındaki küçük bir fotoğrafta, Zalmai üstünde küçük alet ve tamir takımlarının bulunduğu uzun bir masada oturmuş gülümsüyordu.

"Bu sizin işiniz miydi?" diye sordu Nina.

Zalmai başıyla onayladı. "Kabil'deki elektrik şirketinde çalışıyordum. Şimdi serbest çalışıyorum."

"Bu ne demek?" diye sordu Alfa.

"Kimsenin yardımına ihtiyacı yok demek," dedi Ruben.

Zalmai gülümsedi. "Evet, öyle de denilebilir. Ama bu daha çok işimi tek başıma yapıyor olduğum anlamına

geliyor, bir patronum yok yani. Dışarıdan iş alıyorum, bazen çok sayıda bazen az .”

“Patronun olmadan tek başına ne yapıyorsun?” diye sordu Alfa.

“Ben elektrik teknisyeniyim ve kurulum yapıyorum. Bilgisayarlar ve benzeri işler.”

“Bizim böyle birine ihtiyacımız var!” dedi Ruben hemen. “Bağlantıya ihtiyacı olan Barrem...” Eliyle ağzını kapattı. “Demek istedim ki, yani...”

Nina ürkmüş bir ifadeyle Ruben’e baktı. Neredeyse birine yardım etmek istediklerini ağzından kaçıracaktı! Hızlıca çantasının fermuarını açtı. “Demek istedi ki bu araba radyosu bozuldu ve belki siz onu tamir edebilirsiniz!”

Ruben Nina’ya rahatlamış bir edayla baktı.

Zalmai radyoyu Nina’dan aldı ve “Sorun nedir?” diye sordu.

“Artık çalışmıyor,” dedi Nina. “Hiç.”

“Onu açabilir miyim?” diye sordu Noria’nın babası.

Nina başıyla onayladı. “Elbette.”

Dolaba doğru yürürdü ve kutudan bir tornavida aldı. Radyonun arka kısmını söktü. “Sanki biri radyoya sertçe basmış gibi düğmeleri sıkışmış,” dedi alete iyice yakından baktığında.

“Şey, evet, buna benzer bir şey oldu,” dedi Nina. “Kazayla.”

Zalmai birkaç dakika kablolarla ve tuşlarla uğraştı ve radyonun vidalarını yeniden taktı.

"Sanırım artık yeniden çalışabilir."

"Ali'nin yanında çalışmalısınız siz!" dedi Alfa. "Çok iyi kahve yapıyor!"

"Ali mi?" Zalmai onu anlamamış gibi baktı ve "Kahve mi?" diye sordu.

"Biraz önce oto tamircisi De Winter'daydık," diye açıkladı Alfa. "Sahibi Ali radyoyu tamir edemedi. Elektrik işlerinden hiç anlamadığını söyledi."

"Hmm," dedi Zalmai. "İlginç."

"Artık gidelim," dedi Nina. Tavşanını hâlâ elinde sıkıca tutan Noria'ya gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Noria.

"Hiç önemli değil," dedi Ruben.

"Görüşürüz sevgili Noria," dedi Alfa.

"Radyoyu tamir ettiğiniz için teşekkürler beyefendi," dedi Nina.

Smile![1]

"Yarın öğleden sonra," dedi Alfa ve aşırı neşeli bir ifadeyle baktı. "Amcam bilgisayarı getirecek. Onun dolapta öylece durduğunu söyledi."

Alfa, Nina ve Ruben, Ruben'in odasında oturuyorlardı. Okul çıkışı dosdoğru oraya gitmişlerdi ve Bayan Vis'te yapacakları toplantıdan önce hâlâ biraz zamanları vardı.

"Başardın mı? Çok iyi!" dedi Nina. "Karşılığında bir şey istemedi mi?"

---

[1] İngilizcede "gülümse" anlamına gelmektedir. (Y.N.)

Alfa başıyla onayladı. "Sadece yarım saat boyunca yeni bilgisayarının ne kadar iyi olduğunu dinlemek zorunda kaldım. Çok hızlı açılıyormuş, asla takılmıyormuş, yüz milyon gigabaytmış."

"Bu mümkün değil," dedi Ruben. Yüzü biraz soluk görünüyordu.

Alfa ona gülümseyerek baktı. "Bunu ben de biliyorum, yalnızca şakaydı."

"Peki amcan onu öylece vermeyi sorun etmedi mi?" diye sordu Nina.

"Nedenini biliyor. Bakanlığı değil elbette ama onu bir başkasına vermek istediğimi. Yoksul bir çocuğa vereceğimi söyledim. Güzel düşünmüşüm, değil mi?" dedi.

Nina başıyla onayladı. "Harika." Bir an Noria'yı düşündü. Yoksul değildi belki ama bir çocuktu. Bay Baremans'a yardım etmeyi çok istiyordu ve ardından Noria'nın sorunlarını çözmeyi isterdi. Onun yine dışarıda oynamasını nasıl sağlayabilirlerdi acaba?

"Amcam yeni bilgisayarına o kadar âşık ki eskisi umurunda değil zaten," dedi Alfa ve telefonunu çıkardı. "Bak, telefonu kapattıktan sonra bana fotoğraflarını gönderdi." Beyaz, parlak dizüstü bilgisayarın üç fotoğrafını gösterdi. "Yeni bilgisayarının gerçekten harika olduğunu söyledim ona."

"Ruben, neyin var?" diye sordu Nina. "Ücretsiz bilgisayar bulduğumuz için sevinmedin mi yoksa?"

"Elbette sevindim," dedi Ruben. "Ama bir sorunumuz var. Bakın." Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Nina ve Alfa peşinden gelip sorunu hemen gördüler. Sophia, Jasmin

ve siyah, uzun paltolu bir adam sokağın karşısında duruyordu. "Sophia," diye tısladı Alfa. "Demek bu yüzden bu kadar sessizdin, Ruben. Onun burada ne işi var?"

"O adam babası mı?" diye sordu Nina. "Onu neden yanında getirdi acaba?"

Ruben omuz silkti.

"Yeni bir ceketi var," dedi Alfa. "Başına parlak bir güneş gözlüğü takmış ve yeni çizmeler giymiş, onları görmelisin, yepyeni, kahverengi."

"Onun yanına gidiyorum," dedi Nina.

"Hayır!" dedi Ruben ve elleriyle yüzünü kapattı. "Hayır!"

Ancak bu kez Nina onu dinlemedi. "Gidip burada ne işi olduğunu soracağım," dedi, ceketini aldı ve merdivene çıkan kapıyı açtı.

"Ben de geliyorum," dedi Alfa.

"Ben gelmiyorum," dedi Ruben. "Yanınızdayken bana hep kötü şeyler söylüyor. Ben Bayan Vis'e gidiyorum zaten."

Nina sokağın karşısına geçer geçmez siyah paltolu adam oradan uzaklaştı. Sophia şarkı söylemeye başladı. "Ruben'in sevgilisi, *lalala.* Ruben'in büyük aşkı ve arkadaşı tuhaf saçlı kız."

"Ne berbat bir şarkı bu," dedi Nina. "Kafiyesi bile uymuyor."

"Ben de şarkıcı değilim zaten," dedi Sophia. "Arkadaşınız Roving Tom'un aksine."

Nina yutkundu. Arkadaşları mı? Sophia neyi fark et-

mişti? Saç örgülerinden birini endişeli endişeli çeviren Alfa'ya baktı.

Nina gözlerini Sophia'ya dikti. "Burada ne işin var? Okuldan sonra zaman geçirmek için tuhaf bir yer. O adam kimdi?" diye sordu.

"Onu tanımıyorum," dedi Sophia. "Asıl sizin burada ne işiniz var?"

Alfa başını salladı. "Evet, o adamı tanıyorsun. Roving Tom'un konserinde de senin yanındaydı," dedi.

Nina arkadaşına baktı. "Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun!"

Alfa özür dilemeye çalışırcasına omuz silkti. "Onu ancak uzaklaşırken tanıyabildim." Ama Nina onu dinlemeyip hızla koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Sophia arkasından. "Onu takip etmemelisin, öyle söylüyor hep"

Nina hızla koşarak sokağı geçti. Köşeyi döndüğünde, biraz ileride siyah paltolu adamın diğer köşede kaybolduğunu gördü. Bir anlığına tereddüt etti, arkasını döndü ve tam tersi istikamete doğru koştu. Hayatında ilk kez çizmelerinden şikâyetçiydi. Kaldırım taşlarına çarpıp ses çıkarırken onu yavaşlatıyorlardı. Şimdi ayağında spor ayakkabıları olmalıydı! Köşeyi dönüp biraz daha hızlı koşmaya devam etti. Kaldırımdaki bir basamağın üzerinden atladığında sol ayağındaki çizmenin çıktığını hissetti. Kırmızı çizmesinin ve sarı çorabının tekiyle park halindeki iki arabanın arasından slalom yaparak geçti. Bir köşeyi daha ardında bıraktığında siyah paltolu adamın uzaktaki dönemeçte yeniden belirdiğini gördü.

Bir arabanın ardına saklanıp bekledi. Arabanın arka camından nefes nefese durup baktığında adamın gitgide ona doğru yaklaştığını gördü. Adamdan birkaç metre uzaktayken arabanın arkasından ileriye zıpladı Nina.

Nina, "Sophia'yla ne yapıyordun?" diye sordu adama. Kalın kaşları ve büyük bir burnu vardı. Adam Nina'ya şaşkın şaşkın baktı ve *"Excuse me?*[1]" dedi. Başını sallayarak keyifle gülümsedi. Nina ancak o zaman yakasındaki pırıltılı şeyi gördü. Bir kılıç şeklinde, parlak, gümüşten bir broştu. "Bir Gümüş Adam," diye fısıldadı ürkerek. Adam arkasını dönüp büyük adımlarla oradan uzaklaştı.

Nina yürüyerek geri dönerken aklından geçen düşünceleri kovmaya çalıştı. Çizmesini bulup eline aldı. Aslında Sophia'ya kiminle uğraştığını bilip bilmediğini sormak istiyordu ama bu mümkün değildi. Ona Gümüş Adamlar'dan bahsederse bakanlığı da açık etmek zorunda kalırdı. O yüzden birkaç nefes alıp verdi ve sokağa elinden geldiğince umursamaz bir tavırla girdi. Alfa hâlâ Sophia'nın karşısındaydı. Onu görünce rahatladı. Nina arkadaşının yanına gitti. "Yirmi numarada oturan yaşlı cadıyla ne tür planlar yaptığınızı takip ediyoruz," dediğini duydu Sophia'nın. "Şu, Ruben'in az önce içine girip gözden kaybolduğu ev."

"Smile," dedi Jasmin ve cep telefonuyla Nina'nın bir fotoğrafını çekti. "Koşmaktan kıpkırmızı olmuşsun,"

[1] "Excuse me?" İngilizcede "Affedersiniz?" anlamına gelmektedir. (Y.N.)

dedi. "Bu gerçekten çok acayip. Üstelik bir elinde çizme var. Gayet iyi."

"Telefonun nasıl da parıldıyor," dedi Nina güçlükle. "İncecik, ekranı parlak, harika çiçekli bir kabı var. Oldukça da pahalı görünüyor." Sophia'nın gülümseyişine benzer bir şekilde Sophia'ya gülümsedi. Hiçbir anlamı olmayan büyük, tatlı bir gülücüktü. Daha sonra durup Jasmin'e sertçe baktı. "Yoksa birinden para mı aldın?" diye sordu.

Yüzü kızaran Jasmin telefonu hemen ceketinin cebine soktu. "Seni ilgilendirmez," diye mırıldandı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Nina. "Gel, Alf, içeriye girelim."

"Öncelikle bu şapşalların burada ne işleri olduğunu bilmek istiyorum," dedi Alfa. "Burada takılacak güzel bir yer bulduklarını söylüyorlar."

Nina derin bir iç çekti. "O şapşalların burada ne işleri olduğunu ben çok iyi biliyorum. İnan bana, gidelim hadi," dedi, arkasını döndü ve ardına bakmadan Bayan Vis'in evine doğru yürüdü.

Bayan Vis'in evindeki masanın etrafına oturduklarında herkes etkilenmiş görünüyordu.

"Emin misin?" diye sordu Ruben.

Nina başıyla onayladı. "Evet, buradaydı," dedi Ruben'in gömleğinin yakasını işaret ederek.

"İnanılmaz," dedi Bayan Vis. "Bizim için İngiltere'den buraya bir Gümüş Adam yollamışlar. İnanılmaz bir şey bu!"

"Sophia onunla birlikte mi çalışıyor yani?" diye sordu Alfa.

"Evet," dedi Nina. "Jasmin de ve hatta diğer kızlar da. Onlara para verdiğine eminim. Sophia'nın kıyafetlerini gördünüz mü? Başındaki güneş gözlüğünü? Peki ya Jasmin'in cep telefonunu?"

"Bunu sıklıkla yaparlardı," dedi Bayan Vis. "Pis işlerini para karşılığı başkalarına yaptırırlardı."

"Yeterince paraları var çünkü," dedi Alfa.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Yıllar sonra kapımın önünde yine bir Gümüş Adam bulmak da varmış demek," dedi.

"Sophia'nın bakanlık hakkında bilgisi var diyebilir miyiz?" diye sordu Nina.

Bayan Vis başını sertçe salladı. "Hayır, neyse ki bu mümkün değil. Gümüş Adamlar da tıpkı bizim gibi işlerini gizlice yürütürler. Diğerlerinin Bay Silver'ın petrol mirasının peşine düşmesini istemezler. Bilgi alırlar ve işimizin gizliliğini ortaya çıkarmaları için başkalarına yardım ederler."

"Neden haber bültenlerine gitmiyorlar?" diye sordu Alfa. "O zaman anonim kalamayız ve bir bakanlık kuramayız."

"Bunu daha önce birçok kez denediler," dedi Bayan Vis. "Ama kimse gizli bir bakanlığın var olduğuna inanmadı. Bunun için çok sayıda gerçek kanıt sunmaları gerekiyor. Eğer biz hata yapmazsak, onlara sahip olamazlar."

Nina gözlerini iyice kıstı. "Bu yüzden mi Sophia'nın

neyle ilgili olduğunu bilmeden bizi ifşa etmesini sağlıyorlar?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Bayan Vis. "Hollanda'da yeni bir bakanlığın kurulmasını engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Yıllar sonra, sorunların yeniden çözülmeye başlaması canlarını sıkmış olmalı." Bayan Vis'in yüzünde hafif, gururlu bir gülümseme belirdi.

"Şimdi her şeyi bırakıyor muyuz yani?" diye sordu Alfa.

"Hayır, hayır!" dedi Nina. "Yalnızca inanılmaz dikkatli olmalıyız."

"Kesinlikle," dedi Bayan Vis. "Bir Gümüş Adam'ın bizi korkutmasına izin vermeyelim."

Alfa, Bayan Vis'e amcasının bilgisayarıyla ilgili konuyu anlattığında yaşlı kadın bir hayli etkilendi.

"Ne tür bir bilgisayar bu?" diye sordu.

"Sıradan, siyah bir dizüstü bilgisayar," dedi Alfa. "İnternet kullanmak, yazı yazmak veya fotoğraf kaydetmek için yeterli. Amcam onu sadece yeni çıkan oyunlar için kullanamayacağını söyledi. Bu çok kötü değil, değil mi?"

"Üstelik www.denizkorsanihenk.nl'de eğlenirken," dedi Nina.

"Bu web tabanlı, o yüzden de mümkün," dedi Ruben. Diğerlerine baktı. "Aa, hayır, siz şaka yapıyorsunuz. Affedersiniz, aklım Gümüş Adam'da kaldı benim. Ve Sophia'da."

"Onu bırak artık," dedi Bayan Vis. "Hayatın boyunca

Sophia gibi insanlarla sürekli karşılaşacaksın. Kendini buna çok kaptırmamalısın."

Ruben iç çekti. "Hayatım boyunca mı?"

"Belki Sophia kadar kötü olmayabilirler ama aptal olacakları kesin," dedi Bayan Vis. "Neyse ki çok sayıda iyi insanla da karşılaşacaksın."

"Dün çok iyi insanlarla tanıştık," dedi Ruben ve sırtını dikleştirip arkasına yaslandı. "Noria ve babasıyla."

"Noria mı?" diye sordu Bayan Vis. "Sophia'nın rahatsız ettiği şu küçük kız mı?"

"Çantasını bulduk," dedi Nina. "Ve onu geri götürdük, içeriye davet edilince de hakkında birçok şey öğrendik."

"Ne iyi," dedi Bayan Vis. "Tam planladığınız gibi. Önce Barremans, daha sonra Noria. Çok iyisiniz!"

Nina, Alfa ve Ruben'in yüzleri kızardı.

"Noria'nın babası bilgisayar kurulumu yapıyor," dedi Ruben. "Öyle birine Barremans için ihtiyacımız var."

"Bu yararlı olur," dedi Bayan Vis. "Ya küçük kız, onun sorunlarını çözebilecek miyiz?"

"Hayır," dedi Nina hemen. Ruben ve Alfa şaşırarak ona baktı. "Evet, pek çözebiliriz gibi görünmüyor. Öyle değil mi?" diye sordu arkadaşlarına.

Alfa anladı. "Hayır, tam olarak değil," diye yanıtladı.

"Noria'nın annesi ölmüş," dedi Nina. "Bu yüzden Noria hiç dışarıya çıkmıyor ve oyun oynamıyor. Yalnızca annesinin kokusunu aldığı oyuncağıyla koltukta oturuyor."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Vis.

"Bunu çözemeyiz," dedi Nina.

Alfa saç örgülerinden biriyle oynadı. "Annesini geri getiremeyiz ama Noria'yı biraz olsun neşelendirebiliriz belki," dedi.

"İyi ama nasıl?" diye sordu Ruben.

"Ona arkadaş bulabilir miyiz?" diye sordu Alfa. "Ya da aile. Manevi bir büyükanne. Bayan Vis! Küçük bir Afgan kızla oynamak ister misiniz?"

Bayan Vis gülümsedi ve başını yavaşça iki yana salladı.

"Mümkün değil. Ben bakanlığın bir parçasıyım, yerime kimse geçemez," diye yanıtladı Bayan Vis.

"Bir tane daha torununun olmasını isteyecek bir arkadaşınız yok mu?" diye sordu Alfa.

"Barremans!" diye bağırdı Nina ve "Ahh!" dedi. Neşeyle yerinden sıçrarken dizini masaya çarpmıştı. "Barremans," diye tekrarladı sakince ve eliyle dizini ovdu. "Onun da etrafında çok az insan var. Noria onun manevi torunu olursa ikisi de mutlu olur."

"Evet, ama bunu kısa sürede gerçekleştiremeyiz," dedi Alfa. "Belki de Barremans çocuklardan hiç hoşlanmıyordur."

"Zalmai de yanında olur," dedi Nina. "Barremans'la yaşamak zorunda değil sonuçta. Onu ziyaret eder ve bu, ikisini de mutlu eder."

"Eskiden bakanlıkta buna hedefi tam on ikiden vurmak derdik," dedi Bayan Vis düşünceli bir edayla. "Bir taşla iki kuş varmak. Ancak hedefi tam on ikiden vurmak zordur. Kesin olmayan faktörler vardır hep ve onların üstesinden nasıl geleceğinizi tam kestiremezsiniz."

"En azından deneyebiliriz," dedi Ruben. "Barremans'ın internetini bağlaması için Noria'nın babasını görevlendirir ve Noria'nın onunla beraber gitmesini sağlayacak bir neden buluruz."

"Ama Noria dışarıya çıkmak istemiyor," dedi Alfa. "Sorun da bu ya... O yüzden durduk yere neden babasıyla birlikte gitsin ki? Ayrıca onun okulu var."

Bayan Vis başıyla onayladı. "Kızın babası her halükârda Barremans'ın internetini ayarlamalı. Böylece bu vakayı sonlandırmış oluruz. Daha sonra küçük Noria'nın sorununa odaklanırız."

"Ruben, Noria'nın babasının telefon numarasını bulabilir misin?" diye sordu Nina.

Ruben başıyla onayladı. "Evet, bulurum."

"O zaman yarın okuldan sonra çekilişten dizüstü bilgisayar kazanması için Barremans'a gidiyoruz," dedi Nina ellerini ovuşturarak. Gümüş Adamı bir süreliğine de olsa unuttu.

Kazandınız!

Alfa'nın başında bir Meksika şapkası vardı ve uçları kıvrık ince bir bıyık takmıştı. Nina kendisine çok büyük gelen doktor önlüğünü giyerken ayağına aşırı yüksek topuklu ayakkabılar geçirmişti. Çarşamba öğleden sonraydı. Bayan Vis'in tavan arasındaydılar yine.

"Hazırız!" dedi Nina ve kıs kıs güldü.

"Çok tuhaf kostümler giymemelisiniz," demişti Bayan Vis. O zaman tam tersi, dikkat çekerlerdi. Onlara normalde giymedikleri kıyafetler giyip yüzlerinde ufak değişikler yapmalarını söylemişti. Bu sayede kendilerini farklı hissedip başka biri gibi davranabilirlerdi. An-

cak karar vermeden önce, Nina ve Alfa sandıktaki tüm kıyafetleri denemek istemişlerdi. Maskeleri, şapkaları ve ceketleri. Bu sırada Ruben yerde oturmuş dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Noria'nın babasının telefon numarasını kendi internet sitesi olduğu için kolayca bulmuştu. *Zalmai Abdul, birçok şeyin kurulumunu yapar.*

"Onu arayabileceğimi zannetmiyorum," dedi. "Ya beni tanırsa?"

"Şu şey onun için değil mi!" dedi Nina.

Ruben'in yanında, bir zamanlar bakanlığın kullandığı siyah, küçük bir cihaz duruyordu. Bu aleti eski model telefonların alt kısmına yerleştirip konuştuğunuzda sesiniz değişiyordu. Bayan Vis'in salonunda o cihazı kullanabilecekleri gri, içine parmağınızı sokup numaraları döndürerek çevirebileceğiniz bir telefon vardı.

"Deneyelim mi?" diye sordu Ruben.

Alfa cebinden cep telefonunu çıkardı ve "Beni ara," dedi.

Ruben ses değiştiriciyi aldı ve aşağı kata indi.

Alfa Meksika şapkasını çıkardıktan sonra dolabın kapağındaki yuvarlak aynada kendine baktı. "Saçlarımı açmalıyım," dedi. "Bunu hiç yapmadığımdan farklı görünürüm"

O gün öğleden sonra Bay Barremans'a gideceklerdi. Dizüstü bilgisayar ve sözde çekiliş biletiyle.

Nina doktor önlüğünü ve yüksek topuklu ayakkabıları çıkardı. "Bunu giyeceğim," dedi. Çiçek desenli, sarı bir elbise tutuyordu önünde. "Dört yaşımdan beri hiç elbise giymedim. Ayrıca ne terlik kullandım ne de saçı-

mı ördüm." Bakanlığın kıyafetleri cırt cırtlı ve lastikli olduğundan hemen herkesin üzerine göre ayarlanabiliyordu.

"Ben bunu giyeceğim." Alfa siyah bir kazakla siyah bir kot pantolon almıştı. "Çünkü normalde hep renkli kıyafetler giyerim."

Alfa'nın telefonu çaldı. Ekranındaki numara gizliydi. "Alo?" dedi ve Nina'nın dinleyebilmesi için hoparlörü açtı.

"İyi günler," dedi çatlak çıkan bir erkek sesi. "Pazartesi öğleden sonra bir bilgisayarın kurulumunu yapabilir misiniz?"

"Şey," dedi Alfa. Onun Ruben olduğunu biliyordu, ama sesi o kadar değişik çıkıyordu ki bir an için tereddüt etti. "Bu bilgisayar dizüstü model," dedi ses. "Yarın onu internete bağlamalısınız."

"Tamam," dedi Alfa.

"Ayrıca bilgisayarın sahibine internet üzerinden arkadaşlarına nasıl ulaşabileceğini gösterebilir misiniz? Kendisi yaşlı ve bunun nasıl yapılacağını bilmiyor. Görüşmek üzere."

"İşte bu!" dedi Alfa Nina'ya. "Gerçekten de tanıyamadım." Saç örgülerini çözmeye başladı. "Şimdi sıra bizde," dedi.

Alfa ve Nina bir saat sonra aşağıya inip koridordaki aynada kendilerine baktıklarında iki farklı kız gördüler. Neredeyse genç kız olmuşlardı. Alfa siyah kıyafetler giymiş, saçına bukleler yapmış ve gümüş rengi bir gözlük

takmıştı. Nina çiçek desenli sarı bir elbise giymiş, saçını iki örgü yapmıştı. Göz kalemiyle kaşlarını koyulaştırdığından yüzü tamamen değişmişti.

"Başka isimler kullanmalıyız," dedi Alfa. "Benim adım Daphne olsun."

"Tamam," dedi Nina. "O zaman benim adım da Ramona."

"Hazır mısınız?" diye seslendi Bayan Vis salondan.

"Evet!" diye cevap verdi Alfa ve Nina aynı anda.

"Bekleyin," dedi Ruben. Salona doğru koştu ve pencerenin önündeki perdeyi biraz araladı. "Görüyor musunuz, orada duruyorlar."

"Sophia mı?" diye sordu Nina odaya girerken.

Ruben başıyla onayladı.

"Arka taraftan çıkmanız daha iyi olur," dedi Bayan Vis. "Sizi takip etmemeleri gerekir."

"Ama bisikletlerimiz Ruben'in evinin önünde," dedi Alfa.

"Yürüyoruz o zaman," dedi Nina ve içinde bilgisayarın bulunduğu çantayı omzuna astı. "Baş belaları. Onlarla ödeşmeyeceğimizi mi zannediyorlar yoksa?"

Bayan Vis başını salladı. "Biliyorsun, Bay Barremans'ı şaşırtarak bunu yapabilirsiniz."

"Tamam," dedi Nina iç çekerek.

"Hadi ama Ramona," dedi Alfa. "Şu halimize bir baksana, harika olduk!"

Nina arkadaşına baktı. Film yıldızı gibi görünüyordu. Gülümsedi. "İşte şimdi başlıyoruz Daphne, Barremans operasyonu!"

Bayan Vis'in bahçesi yabani çiçeklerle, büyük ısırganlarla kaplıydı ve içinden küçük, çakıllı bir yol geçiyordu. Arka tarafta koyu kahverengi ahşap bir kulübe bulunurken onun hemen yanındaki tahtadan çitin kapısı sokağa açılıyordu. Bayan Vis'in evi kanala on beş dakika yürüme mesafesindeydi: oraya ulaşmak için semtten çıktıktan sonra park boyunca yürümek gerekiyordu. Hava güneşliydi, ama rüzgâr estiği için Nina sarı renkli yazlık elbiseyle biraz üşüyordu.

"Hayır, kimse yok," dedi Alfa. Her dakika omzunun üzerinden arkasına bakıp kontrol ediyordu. Bir kere ağacın arkasına saklanıp Nina'yı kendisine doğru çekmişti; yoldan geçen araba çok fazla ses çıkarmıştı çünkü. Ancak direksiyonda bir Gümüş Adam değil, yaşlı bir kadın vardı. Kanal boyunca dizili ağaçlar beyaz çiçek açmıştı. Görüntüsü insana mutluluk veriyordu. "Ben de bir yüzer evde yaşamak istiyorum," diye iç çekti Alfa. "Ama geceleyin rıhtımdan kopup uzaklaşma ihtimali var tabii. Uyandığında bir bakmışsın denizin ortasındasın ve içecek temiz suyun yok."

Nina gülümseyerek arkadaşına baktı. "Evet, bu olabilir gerçekten de."

Bay Barremans'ın yüzer evine geldiklerinde Nina'nın kalbi küt küt atıyordu. Alfa ise kapıdan iki metre uzakta, kaskatı olmuş bir haldeydi. "Belki evde değildir," dedi. "Ya da belki bilgisayardan nefret ediyordur. Veya bir bilgisayarı vardır zaten. Bunu daha önce neden düşünmedik ki?"

"Hadi," dedi Nina. "Çok yaklaştık. Bilgisayarı varsa bunu söyler, biz de başka bir plan yaparız." Esen rüzgâr suyu dalgalandırıyordu. Barremans'ın teknesi hafifçe sallandı. Nina büyük bir adım atıp mavi kapının zilini çaldı. Uzunca bir süre sessizlik oldu, ardından tahta bacağın çıkardığı *tak, tak* sesi duyuldu. Kilit kurcalandıktan sonra kapı hafifçe aralandı.

"Evet?" dedi Bay Barremans. Kafasında mavi şapkası vardı yine. Şapkanın yan tarafından beyaz saçları görünüyordu.

Nina bir an yutkundu. Onu tanımış mıydı? "Biz şey, semt çekilişinden geliyoruz, adlarımız Ramona ve Daphne, bayım." Sesi normalde olduğundan daha düzgün ve biraz alçak çıkıyordu.

"Semt çekilişi mi?" dedi Bay Barremans kaşlarını düşünceli bir edayla yukarı kaldırırken. "Çekilişe katılmayı hiç düşünmüyorum." Üzerinde durdukları iskelenin altında su, tahtalara çarpıyordu.

"Civarda yaşayan herkes otomatik olarak çekilişe katılıyor," dedi Alfa ve evde kendisinin hazırladığı çekiliş biletini uzattı. 139 numara. "Bir bilgisayar kazanabilirsiniz, bir dizüstü bilgisayar," dedi. Nina omzunda sallanan bilgisayar çantasına hafifçe vurdu. "Bunu," diye işaret etti.

Barremans çekiliş biletini almadan Alfa'ya, dizüstü bilgisayara ve daha sonra tekrar ona baktı. Alfa elinden geldiğince sakin olmayı denedi. "O, şey, siyah bir dizüstü bilgisayar. Çok iyi çalışıyor ama oyun oynamak için uygun değil."

"Bilgisayarı ne yapacağım ki?" diye sordu Barremans.

"Bilgisayarla birlikte biri gelip internet bağlayacak. Bu da ödülün içinde," dedi Nina. "Eğer kazanırsanız, demek istedim."

"Bunun için para ödemeyecek miyim?" diye sordu yaşlı adam.

"Hayır, hiçbir ücret ödemeyeceksiniz," dedi Alfa.

"Aa, öyle mi, peki o zaman," dedi Bay Barremans omuz silkerek ve bileti aldı. "139 numara, meraklandım şimdi. Sonuçlar ne zaman açıklanacak?"

"Şey, yakında," dedi Nina. "Çok kısa bir süre sonra."

"İyi, görelim bakalım. Güle güle çocuklar!" dedi Bay Barremans ve kapıyı kapattı.

Nina ve Alfa kanal boyunca hiç konuşmadan yürüdü. Yanlarından, içi renkli konteynerlerle dolu büyük bir gemi geçti.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Alfa. Gemiye bakarken gözlüğünü düzeltti.

"Biraz bekleyelim mi?" dedi Nina. "Yoksa biraz tuhaf olur."

Kanalın kıyısındaki bir banka oturup Ruben'e telefon ettiler. Ona Bay Barremans'ın çekiliş biletini aldığını, dolayısıyla Noria'nın babasının işe dahil olabileceğini söylediler. Ruben on dakika sonra onları geri aradı. Ses değiştiriciyi kullanarak Zalmai'ye telefon etmişti ve cuma günü saat ikide interneti bağlamaya gelecekti.

"Ona bunun yurtdışında yaşayan akrabalarıyla arkadaşlarını internet üzerinden bulmak isteyen yaşlı bir

adam için olduğunu söyledim," dedi Ruben. "Noria'nın babası ona yardım edebileceğini çünkü kendisinin de ülke dışında çok sayıda arkadaşı olduğunu söyledi."

"Harika," dedi Nina.

"Cuma günü onlar buluşurken ben de orada olmak istiyorum," dedi Ruben. "Ama bu mümkün değil."

"Maalesef," dedi Nina. Telefonu kapatıp Alfa'ya geri verdi.

"Ne maalesef?" diye sordu Alfa.

"Bay Barremans'la Noria'nın babasının buluşmasında bizim onların yanında olamamamız."

"Çok yazık gerçekten," dedi Alfa. "Ama dalgıç kıyafetlerimizle suya dalıp tuvaletten içeriye girer ve bir dolaba saklanabiliriz belki."

"Haklısın," dedi Nina. "Çok kolaymış."

Sırtlarına güneş vuruyordu. Yirmi dakika boyunca gelip geçen teknelere bakarak zaman geçirdiler. Onlara göre artık Bay Barremans'ın yanına gitme zamanı gelmişti. Bu defa bilgisayarı Alfa taşıyordu. Amcasının bilgisayarı olduğu için onu Barremans'a kendisi verebilirdi.

Nina yüzer evin kapısını çalmayı zile basmaktan daha samimi buldu. *Tak, tak, tak* diye yükselen sesler gitgide yaklaştığında derin bir nefes aldı. Adamın ayağına düşen yük sandıkları aklına geldi.

"Aa, yine buradasınız," dedi Bay Barremans kapıyı biraz araladığında. "Bir şey kazanmadım herhalde, değil mi?" diye sordu.

Nina ve Alfa birbirine baktı.

"Tam tersi," dedi Alfa. "Kazanan biletin numarası 139!" Bay Barremans'ın nasıl yanıt vereceğini görmek için bir süre bekledi, ama adam hâlâ merakla bakıyordu.

"Bu sizsiniz, bayım!" dedi Nina yüksek sesle. "Bilgisayarı siz kazandınız!"

"İkinci el yalnız," dediğinde Bay Barremans Alfa'yı dinlemiyordu artık.

"Aaaa, ne güzel!" diye bağırdı gözlerini iyice açarak. "Ne güzel! Bugüne kadar hiçbir şey kazanmamıştım!" Şapkasını çıkardı ve eliyle başını ovuşturdu. "Ne güzel bir sürpriz."

Alfa bilgisayarı omzundan indirip ona verdi.

"Rica ederim!" dedi.

"Cuma günü saat ikide interneti bağlamak için biri gelecek," dedi Nina.

"Aman Tanrım," dedi Barremans. "Bu gerekli mi emin değilim."

"Belki öyledir," dedi Nina. "Yani umarım."

Bay Barremans dizüstü bilgisayarı yere koydu ve elini uzatıp önce Alfa'yla ardından Nina'yla tokalaştı. "Teşekkür ederim, kızlar." Ardından kapıyı neşeyle kapattı.

Bir İnternet Sitesinde

Perşembe ve ardından cuma günü gelip çattı. Hafta sonu, Nina, Alfa ve Ruben Bay Barremans'ın internetinin bağlanıp bağlanmadığını hâlâ bilmiyorlardı. Ona soramazlardı. Noria'ya babasıyla birlikte yüzer evde yaşayan yaşlı bir adama gidip gitmediğini de soramazlardı.

"Bakanlıkta çalışmak için çok sabırlı olmak gerekiyormuş meğer," dedi Nina Alfa'ya, cumartesi sabahı Alfa'nın annesi için market alışverişi yaparlarken.

"Yarın yine uğrayacağız," dedi Alfa ve raftan bir paket lor peyniri aldı. Bir süre arkasına dönüp baktı. Zaman zaman omzunun üzerinden arkaya bakıp gözleriyle

Sophia'nın Gümüş Adam'ını aramayı alışkanlık haline getirmişti.

Pazar günü öğleden sonra, kostümlerini tekrar giyeceklerdi ve Daphne ve Ramona kılığında Bay Barremans'a gidip dizüstü bilgisayardan memnun kalıp kalmadığını soracaklardı. Her şeyin yolunda olduğuna emin olduklarındaysa Noria için bir plan yapacaklardı.

"Her şey ne kadar da sıradan," diye şikâyet etti Nina alışveriş arabasını bedeniyle iterken.

"Olanları hep düşünmemeye çalışıyorum," dedi Alfa ve arabaya küçük bir makarna paketi koydu. "Ben de," dedi Nina. "Ne Barremans'ı, ne Noria'yı, ne Gümüş Adamları ne de Çözüm Bakanlığı'nı resmi olarak yeniden kurabilme ihtimalini..."

Alfa'nın telefonu çaldı. Açarken bisikleti yalpaladı ve alışveriş poşetleri yerlerinden çıkacak gibi oldu. "Ha?" dedi. "Sakin ol, bekle biraz." Nina'ya bisikletinden inmesini işaret edip birlikte yolun kenarına gittiler. "Tam olarak ne dedi? Hmm. Evet. Hmm. Aman Tanrım." Alfa endişeli görünüyordu, Nina telefonu elinden almamak için kendini zor tuttu. "Alf, ne oluyor? Sorun ne?" diye sordu Nina. Alfa telefonu kapattı ve aldığı derin nefesi verdi. "Arayan Ruben'di," dedi. "Sophia'yla ilgili bir sorun var. Onda bizim fotoğraflarımız varmış ve herkese göstereceğini söylüyormuş."

"Ne fotoğrafı?" diye sordu Nina.

"En azından bunu," dedi Alfa, telefonunu Nina'ya verdi ve Ruben'in az önce gönderdiği fotoğrafı gösterdi.

Fotoğrafta Alfa, Ruben ve kendisi Bay Barremans'ın kapısının önünde duruyorlardı.

"Kahretsin," dedi Nina.

"Ruben Lindelaan'daki duvarın orada. Sophia'yla buluşacaklarmış. Gel hadi, acele etmeliyiz."

"Tamam," dedi Nina. Telefonu Alfa'ya vermeden önce gözüne bir mesaj takıldı. "Hıı, bu da ne?"

"Bilmiyorum," dedi Alfa. "Dün geldi. Gönderen kişiyi tanımıyorum."

"2421CH97," diye okudu Nina. "Ne yazıyor?"

"Hiçbir şey," dedi Alfa. "Mantıklı bir şey değil. 2 yazıyor sadece."

"Ben bu numarayı ve harfleri daha önce bir yerde gördüm. Bekle biraz." Nina onları yazabilmek için cebinde bir kalem aradı.

"Nin! Şimdi sırası değil!" diye çıkıştı Alfa. "O kızlar Ruben'i bir yere kapatabilirler, arkadaşımız tehlikede! Belki de onu Gümüş Adamlar yakalar!"

Nina başıyla onayladı ve bisikletine bindi. Mümkün olabildiğince hızlı pedal çevirdiler.

Henüz oraya ulaşmamışlardı ki Sophia'yı gördüler. Tel örgülerin kaldırıldığı duvarın üstüne çıkmıştı, kahverengi kıvırcık saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Yeni ceketi üzerindeydi. Ayrıca bu kez yepyeni spor ayakkabıları vardı ayağında. Nina bisikletini yere atıp duvarın kenarında, Jasmin'in yanında duran Ruben'e doğru koştu.

"İyi misin?" diye sordu Nina.

Ruben başıyla onayladı. "Sadece söyledikleri keyfimi kaçırdı."

"Sanırım dengemi kaybediyorum!" diye seslendi Sophia aşağıya doğru. "Biri iki kere buradan düşerse duvarı yıkarlar mı?" dedi ve kendini zorlayarak güldü.

"Saçmalama," dedi Nina. "İlk seferinde sana bir şey olmamıştı. O yüzden bir kez daha başına gelirse kimse inanmaz."

Sophia güldü. "Bana hep inanırlar! Ama bu kadar çirkin bir duvar umurumda değil, benim daha büyük planlarım var," dedi.

"Senin adına sevindim," dedi Nina. "Ama biz gidiyoruz. Gel hadi, Ruben."

"Bekle biraz," dedi Sophia hemen. "Size bir sürprizimiz var. Jasmin?"

Jasmin yeni telefonunu onlara doğru uzattı. Ekranda üçünün Barremans'ın teknesinin önünde çekilmiş bir fotoğraf vardı.

"Güzel değil mi?" dedi.

"Harika," dedi Nina.

Duvardan aşağıya inerken, "Bu fotoğrafın bizde olması sizce tuhaf değil mi?" diye sordu.

"Sizin orada olduğunuzu biliyorduk," dedi Nina. "Tekerleklerimizi patlattınız çünkü."

"Ya bu?" dedi Jasmin ve ekrandaki fotoğrafı kaydırıp Nina'nın Ruben'in evinin önünde olduğu başka bir fotoğrafı gösterdi. "Ve bu," dedi Jasmin fotoğrafı değiştirirken. Roving Tom'un verdiği konserde Alfa ve Ruben'in yan yana duran bir fotoğrafı göründü ekranda. Ayrıca

Barremans'ın kapı aralığında bir fotoğrafı, Nina'nın Bayan Vis'in evine girerkenki fotoğrafı ve Ruben'in sınıftayken bir fotoğrafı.

Nina başını salladı öfkeyle. "Neden bu kadar çok fotoğrafımızı çektin?" diye sordu.

Sophia cevap vermedi ancak duvarın bittiği yerden aşağıya atlayıp Jasmin'in yanına yürüdü. Keyifle ekrana baktı. "En güzelini sona sakladık!" dedi.

Jasmin'in telefon ekranında, pencere önünde duran yaşlı bir adamın resmi belirdi.

"Dede!" diye bağırdı Nina ürkerek. "Dedemin fotoğrafını mı çektiniz! Delirdiniz mi siz?" Sesi hafiften titriyordu.

Sophia yalnızca güldü. "Tatlı, yaşlı beyefendi. Evi de güzelmiş ayrıca."

"Nina'nın dedesinin evine mi gittin sen?" dedi Alfa. Başını sertçe sallarken saç örgüleri bir sağa bir sola uçtu.

"Ona geçmişle ilgili bazı sorular sorduk. Ne kötü, bir keresinde çok hastalanmış. Henüz küçük bir çocukken," dedi Sophia ve Nina'ya baktı. "Neyse ki sonra sağlığına kavuşmuş."

Nina derin bir nefes alıp verdi.

"Onun hakkında ne bili..." diye başladı Ruben. Yüzü kıpkırmızıydı ve sıktığı yumruklarıyla Nina'nın yanında duruyordu. Nina onu kolundan tutup uzaklaştırdı. "Şişşt," dedi.

"Şişşt ne?" diye sordu Nina hemen. "Bilmememiz gereken şey ne? Anlat hadi!"

Nina rahatladığını hissetti. Hiçbir şey bilmiyorlardı!

Gümüş Adamlar, Sophia ve arkadaşlarını Nina'nın dedesine yollamışlardı, evet, ama kızlar onca zaman ne olup bittiğinden habersizdiler. Ellerinde yalnızca fotoğraflar vardı.

"Tamam, Sophia," dedi Nina. "Demek ki biri sana yaşlı bir adamı rahatsız etmen için para vermiş. Bu zaten senin hobin." Gözlerini ünlü bir futbolcu bulmak istediklerinde zillerini çaldıkları dairelere dikti bir süre. Bay Paltoen'ın yaşlı bir kadınla sohbet ettiğini gördü. Bir an el sallamak istedi ama vazgeçti.

"Bunu bize neden gösteriyorsun?" diye sordu Ruben Nina'nın arkasından. "Bu yalnızca bizi takip ettiğini gösterir."

"Aynı zamanda bir şeyler planladığınızı kanıtlıyor," dedi Sophia. Kafasında duran güneş gözlüğünü gözlerine indirdi. "Teknedeki adamın, dedenin, otoparktaki bir duvarın ve yaşlı, kör bir kadının birbirleriyle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Ancak sahip olduğum bütün bilgi ve fotoğraflarla çok güzel bir internet sitesi yapabileceğimi biliyorum."

Jasmin kıs kıs güldü.

"Sanki sen bir internet sitesi yapabilirsin de," dedi Ruben.

"Ben değil, ama arkadaşımız Hadda'nın erkek kardeşi internet sitesi hazırlama konusunda çok iyi," dedi Sophia. "Yarın sevimli, küçük kız kardeşi için zamanı varmış. Ne tesadüf ki bende okuldaki herkesin e-posta adresi var."

"Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu Ruben.

Sophia gülümsedi. "Öğretmenin bilgisayarındaydı. Onları kopyalamam yeterli oldu."

"O sendin!" diye bağırdı Ruben. "Ve suçu bana attın!"

"Saldırı en iyi savunma taktiğidir," dedi Sophia. Şimdi Ruben'in hemen önündeydi, üzerine doğru eğilip tısladı: "Bana ne işler çevirdiğinizi anlat, Ruben Tannema!"

Ruben başını salladı.

"Anlat!" diye bağırdı Sophia. Ağzından saçtığı tükürükler Ruben'in yanaklarına geldi.

"Hayır," dedi Ruben. "Asla!"

Sophia geriye doğru bir adım attı. Gergin görünüyordu.

"İyi. O zaman biz de güzel bir internet sitesi yapmaya gidiyoruz," dedi.

"İsmini önceden hazırladık," dedi Jasmin keyifle telefonunu cebine koyarken.

Sophia bisikletini alırken arkadaşı onu takip etti. Uzaklaşırlarken Sophia arkasını döndü ve şöyle dedi: "www.rubininsirlari.nl, herkesin Rubi'nin sırlarından haberdar olacağı bir site."

Yarım saat sonra Nina, Alfa ve Ruben Bayan Vis'in yemek masasında oturmuş onlarla mücadele etmeye hazırlanıyorlardı.

"O telefonu alacağım ondan!" dedi Alfa.

"Sophia'nın ne kadar ahmak olduğunu anlatan bir internet sitesi yapacağım," dedi Ruben. "Fotoğraflarını paylaşıp rahatsız ettiği çocuklarla röportaj yapacağım."

"Onunla konuşacağım," dedi Nina. Ama hemen başını iki yana salladı. "Hayır, bu işe yaramaz."

"Bunun ne kadar önemli olduğunu ona açıklayamazsın," dedi Bayan Vis. "Ayrıca ona bunu neden anlatamayacağını da söyleyemezsin. Bu her şeyi daha çok zorlaştırır. Bakanlık hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bu böyle kalmalı."

"Bizim insanlara yardım ettiğimizi de bilmiyor," dedi Alfa. "Hem o ne biliyor ki? Yalnızca Barremans'a uğradığımızı. Bu bir şey ifade etmiyor."

Nina başını salladı. "İnsanlarla buluştuğumuzu biliyor. Duvarla bir ilgimiz olduğunun farkında. Bayan Vis'in, hatta Leo Dedemin de."

"Ama hâlâ anonimiz," dedi Alfa. "Dolayısıyla devam edebiliriz."

Bu kez Ruben başını salladı. "Bu mümkün değil."

"Neden olmasın?" diye sordu Alfa.

"Sophia elindeki bilgiyi ve fotoğrafları söylediği gibi internete koyarsa kolayca tanınırız. Roving Tom ve Barremans'la bir ilgimiz olduğunu anlarlar. Üstelik orada isimlerimiz de görünecek. Uluslararası Topluluk gizli bir bakanlığı yeniden kurmaya çalışırken isimlerimizin internette yayınlanmasından, tuhaf insanlara uğradığımızı anlatan muğlak bir hikâyenin sitede yer almasından hiç hoşlanmaz."

"Kesinlikle," dedi Bayan Vis. "Bir önceki sefer bakanlık çalışanlarının ağızlarını kapalı tutmayı başaramamasından sonra üstelik."

"Hmm," dedi Alfa. "Bu doğru."

Nina dik oturdu. "Uluslararası Topluluk çok şey biliyor ve her şeyi yapabilir, değil mi?" diye sordu.

"Her şeyi değil," dedi Bayan Vis. "Ama çok şey yapabilir."

"Sophia'yı durdurmak için bize yardım edemezler mi peki?"

Nina oturduğu koltuktan zıpladı ve bu kez bir yerini çarpmadı.

"Yapmaları gereken tek şey internet sitesinin yayınlamasını engellemek. Kendileri hakkında yazılan her şeyi ortadan kaldırıyorlar, değil mi? O fotoğraflar yayınlanmazsa Jasmin'in telefonunda kalır ve bu bizi o kadar rahatsız etmez."

"Hayır," dedi Bayan Vis başını sallayarak. "Bu gerçekten mümkün değil."

"Aa," dedi Nina ve tekrar yerine oturdu. "İyi ama neden?" diye sordu.

"Uluslararası Topluluk yalnızca kendilerine bağlı ve resmen faaliyette olan bakanlıklara yardım edebilir," dedi Bayan Vis. "Bu konuda oldukça katılar."

"Ve biz resmen bakanlık değiliz, çünkü sadece iki meseleyi çözdük," dedi Nina.

"Dediğin gibi," dedi Bayan Vis. "Ayrıca, ikinci vaka hakkında emin değiliz. Kızlar, bu vakayı sonlandıracak mısınız?" diye sordu.

"Bay Barremans!" dedi Nina. Bir anlığına unutmuştu bunu.

"Yarın uğrayacağız."

"Daha çok fotoğrafımız olmayacak mı o zaman?" diye sordu Alfa.

"Hayır," dedi Nina kendinden emin. "Bay Barremans'a

biz gitmeyeceğiz. Ona Daphne ve Ramona uğrayacak!"

Alfa güldü. "Bu doğru."

"Noria'ya artık yardım etmeyecek miyiz?" diye sordu Ruben.

"Şimdi biraz bekleyelim," dedi Bayan Vis. "O kızların her şeyi internet sitesinde yayınlayacaklarına dair blöf yaptıklarını umalım. Tamamen emin oluncaya kadar da bir başka sorunu çözmeyelim."

Oğlaklar

Ertesi gün öğleden sonra, Alfa'yla Nina bir kez daha Daphne ve Ramona kılığına bürünüp kanal boyunca yürüdü. Sophia, Hadda ve Jasmin sokağın karşısındaki büyük kestane ağacının altında beklediği için dışarıya Bayan Vis'in arka bahçesinden çıktılar yine.

"Artık hiç faydası yok," dedi Alfa ve arkasına baktı.

"Ama planımızın işe yarayıp yaramadığını bilmek istiyorum," dedi Nina. O da etrafına baktı. Sokak boştu, takip edilmiyorlardı. "Ayrıca onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve internette oğlunu bulup bulmadığını."

Alfa başıyla onayladı. "Ben de, elbette. Ama artık bakanlığı kuramayacağımızı bildiğim için biraz tuhaf hissediyorum."

Nina yutkundu. O da benzer şeyler düşünüyordu.

Bay Barremans kapıyı açtığında kızları hemen tanıdı. "Bilgisayarcı kızlar!" dedi neşeyle. Alfa ve Nina birbirine baktı. Bu iyiye işaretti. "Yaşlı bir adamı aşırı mutlu ettiniz!" dedi Bay Barremans.

Nina güldü. "Tam olarak yapmak istediğimiz şey de buydu."

Alfa ürkekçe baksa da Bay Barremans bir şey fark etmedi. "Bilgisayarınız çalışıyor mu?" diye sordu.

Barremans başıyla onayladı. "Arkadaş canlısı bir adam interneti bağladı."

"Yalnız mı geldi?" diye sordu Nina.

"Onun yanında, küçük kız filan var mıydı?"

"Hayır," dedi Barremans. "Yoktu. İşini inanılmaz hızlı bitirdi ve bana nasıl yüzüleceğini gösterdi."

"Yüzmek mi?" diye sordu Alfa.

"Denize açılmak mıydı yoksa?" dedi Barremans. "Sörf müydü?"

Alfa başıyla onayladı. "Son söylediğiniz."

"Sormamın mahsuru yoksa, nerede sörf yapıyorsunuz?" diye sordu Nina.

"Daha önce gittiğim yerlerdeki gemilerin fotoğraflarına bakıyorum. Ayrıca daha önce denizde birlikte olduğum insanlardan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyorum. Çok hoş."

"Ya sizin oğ..." Nina sustu. Ona oğlunu arayıp arama-

dığını soracaktı, ama Daphne ve Ramona'nın oğlu hakkında bir şey bilmediğini son anda hatırladı. "Yani şey sizin... Oğlaklarınız?"

Barremans şaşırarak baktı. "Oğlaklarım mı?" diye sordu.

"Yani oğlak burcu olmalısınız!" dedi Nina. "Çok şanslısınız da..."

"Ah!" dedi Barremans. "Burçlara da bakılıyor mu? Ne hoşmuş. Tüm bu yenilikleri yavaş yavaş öğreniyorum. Kurulumu yapan iyi niyetli adam internetle ilgili bir sorum olduğunda kendisini arayabileceğimi söyledi. Bu yüzden bir dahaki sefere kendisine sorarım belki."

"Bunu yapın tabii," dedi Nina.

"O zaman güle güle kızlar," dedi Bay Barremans.

"Hoşça kalın," dedi Alfa ve Nina aynı anda.

"Ne iyi olmuş," dedi Alfa, Bayan Vis'in evine doğru yürürlerken. "Sörf yapıyor!"

"Çok iyi," dedi Nina. Sophia oralarda mı diye kanalın kıyısını inceledi, neyse ki kimse yoktu. "Noria'nın babasıyla gitmemesi kötü olmuş. Ama bu mantıklı yine de."

"Hedefi on ikiden vurmak isterken böyle şeyler olur, demişti Bayan Vis zaten," dedi Alfa. "Olayların nasıl gelişeceğini bilemezsin."

"Ama ona bir daha yardım edemeyiz," dedi Nina. "Bu bizim tek şansımızdı, tabii Sophia internet sitesini gerçekten yaparsa..." Yine aklından birçok şey geçiyordu. "O baş belasının bunu da mahvediyor olması inanılmaz, değil mi? Bütün bir bakanlığı engellemek!"

Sessizce durdu ve ellerini beline koydu. "Buna bir son vereceğim."

"Nasıl peki?" diye sordu Alfa.

"Ona gideceğim." Nina başparmağına tükürdü ve kaşlarındaki makyajı sildi.

Saçındaki örgüleri çözer çözmez yine Nina gibi göründü hemen, ama bu kez Nina'nın elbiseli ve çizmesiz haliydi.

"Ya sonra?" diye sordu Alfa.

"Bilmiyorum," dedi Nina gitgide daha hızlı yürürken. "Benimle geliyor musun?" diye sordu.

Alfa başıyla onayladı, gözlüğünü çıkardı ve saçını tek atkuyruğu yaptı. O da artık kendisi gibi görünüyordu.

"Sonunda onu pataklayacak mıyız?"

Nina güldü. "Sanmıyorum. Belki şu tuhaf gözlüğünü alırız."

Alfa telefonunu çıkarıp Ruben'e mesaj gönderdi. *Biz Sophia'ya engel olmaya gidiyoruz. Hemen şimdi!*

Bayan Vis'in evine kadar koştular, arka bahçeden son hızla geçip içeriye girdiler.

"Ona engel olmaya gidiyoruz!" dedi Alfa masada oturmuş elmasını yiyen Bayan Vis'e.

"Gerçekten mi? Nasıl?" diye sordu yaşlı kadın merakla.

"Henüz bilmiyoruz!" dedi Alfa kollarını havada iki yana açarak. "Ama Nina bunu yapacak."

Nina ve Alfa tavan arasına koşup çabucak kendi kıyafetlerini giydiler. Daha sonra yine hızla aşağıya inip doğruca ön kapıya gittiler.

"O fotoğrafları internette yayınlayamaz," dedi Nina ve kapıyı iterek açtı. Evden dışarıya çıktıklarında Ruben kendi evinden geliyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu ve kavgaya hazır bir halde kollarını sıvadı.

"Bilmiyorum," dedi Nina. "Bir şeyler!"

"Dikkatli olun!" dedi Bayan Vis. Ama onu artık duymaları mümkün değildi.

Sophia hâlâ sokağın karşısındaki büyük kestane ağacının altındaydı. Bisikletinin gidonuna yaslanmış, Jasmin'in telefonunun küçük ekranına bakıyordu. Yanı başındaki Jasmin ise rahatsız edici sesler çıkararak sakız çiğniyordu. Hadda da oradaydı. Üç çocuğun geldiğini görünce Sophia'yı dürttü.

"Nina Zout," dedi Sophia. "Adını az önce güzel bir internet sitesinde gördüm! Ayrıca senin de, Alfa Myou Dabrezil." Bir ileri bir geri zıpladı. "Hep orada kalacak güzel bir isim."

"Kısa bir süre sonra herkes güvenilmez tipler olduğunuzu öğrenecek," dedi Jasmin. "Yaşlı insanların evine zorla girmek istediğinizi ya da her ne yapıyorsanız onu."

"Kimsenin evine izinsiz girmiyoruz!" diye çıkıştı Alfa.

"Ne dediğinin farkında değilsin sen," dedi Ruben.

"Hayır, elbette," dedi Sophia ve dosdoğru Ruben'e baktı. "Çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz. Yalnızca tahmin ediyorum. Senin yaydığın negatif enerjiyle çok korkunç şeyler yaptığını tahmin ediyorum."

"Kapa çeneni, zehirli yılan!" dedi Nina. Sophia'nın yanına iyice yaklaştı. Ondan bir kafa boyu daha uzundu.

"Ruben'in yaşlı insanların evine zorla girdiğine sen de inanmıyorsun. Bunun bir saçmalık olduğunun farkındasın. Yaptığın tek şey diğer çocuklarla dalga geçmek. Kendinden bıkıp usanmadın mı?" diye sordu.

Sophia Nina'ya kısa bir an ciddiyetle baktı ve başını hafifçe havaya kaldırdı. "Hayır. Ben güzel ve özelim, bunu herkes biliyor."

"Sen ne güzelsin, ne de özel," dedi Nina. O anda, nefesini hissedebilecek kadar yakındı Sophia'ya. "Kötü ve sahtekârsın." Geriye doğru bir adım attı. "Şu yeni güneş gözlüklerin hiç de havalı değil, yalnızca çocukça duruyor yüzünde. Bir film yıldızını taklit etmek isteyen ufak bir kız gibisin."

Sophia gözlüğünü kafasından aldı ve ceketinin cebine koydu. Jasmin'in elinden telefonunu aldı ve onu öfkeyle uzattı. "İşte, bak, internet sitesi. Neredeyse bitti."

"Aşırı güzel oldu," dedi Jasmin.

Küçük ekranda gerçek bir site görünce Nina ürktü. Bayan Vis'in evinin bir fotoğrafı vardı ve altında şöyle yazıyordu:

Her şey burada, Havenstraat-oost adresinde gerçekleşiyor. Ruben Tannema ve arkadaşları kirli planlarını hayata geçirmek için korkunç, kör bir kadının evinde bir araya geliyorlar. Daha fazlası için buraya tıklayın.

Nina'nın sol kolunun üzerinden bakan Ruben elini uzattı ve bağlantıya tıkladı. Roving Tom'un performansı esnasında çekilen bir fotoğrafını gördü.

Ruben burada ne yapıyor? Linde Apartmanı'nda oturan arkadaş canlısı birinin söylediğine göre o ve arkadaş-

ları Nina Zout'la Alfa Myou Dabrezil, masum apartman sakinlerini rahatsız ediyorlarmış. Bunun Roving Tom'un konseriyle ne ilgisi var derseniz bilmiyoruz. Ama şüpheli bir durum.

"Bunu yapamazsın!" dedi Alfa. "Gizlice çektiğin fotoğrafları ve isimlerimizi kullanıyorsun. Bu bir kanuna aykırı olmalı."

"Bir kanun mu?" Sophia güldü. "Her polis memuru benim yanımda yer alır."

"Elbette hayır," dedi Nina. "Sen bizi takip ediyorsun, bunun cezası var."

Sophia ona bakıp abartılı biçimde güldü. "Ben iyi niyetle yapıyorum, sizin kirli planlarınızı ortaya çıkarıyorum. İnsanlar bana hep inanır. Ailem, öğretmenim. Çünkü çok hoş bir kızım."

Nina göz devirdi. "Bu internet sitesi için şu siyah paltolu İngiliz'den kaç para aldın?" diye sordu. "Şu saçma güneş gözlüğünü satın almaya yetecek kadar mı? Ya da daha çok ayakkabıya?" diye sordu.

Sophia onu duymamış gibi yaptı ve "Biraz sonra internette güzel fotoğraflar yayınlayacağız ve bu akşam okuldaki herkese e-posta atacağız," dedi.

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin," dedi Nina. Ama biliyordu, o bunu yapacaktı.

www.rubininsirlari.nl

"Güneş gözlüğünü bile alamadık," dedi Alfa.

"Jasmin'in telefonunu da," dedi Nina.

"Bunun hiçbir faydası olmazdı zaten," dedi Ruben. "O site yalnızca onun telefonunda durmuyor."

"Her şeyin böyle sonlanmasını bir türlü aklım almıyor," dedi Nina ve çayını karıştırdı öfkeli öfkeli. "Birinci kural biz henüz bakanlığı kuramadan bozuldu."

Sophia'yla tartıştıktan sonra Bayan Vis'in evine dönmüşlerdi. Yaşlı kadın üçünü sakinleştirmek için onlara bisküvi ve çay ikram etmişti. Şimdi büyük masanın etrafında bezgin bezgin oturuyorlardı.

"İki vakayı çözdük ve şimdi her şey aptal bir site yüzünden sona eriyor," dedi Alfa ve derin bir iç çekti.

Bayan Vis solgun görünüyordu. "Her şey gerçekten çok güzel olabilirdi."

Bir süre sessizlik oldu.

"Kitaplardan birinin içinde öğrenebileceğimiz bir vaka yok mu?" diye sordu Alfa. "Çözüm Bakanlığı buna benzer bir durumla karşılaşmıştır mutlaka, değil mi?"

"Mümkün değil," dedi Ruben. "O zamanlar internet sitesi yoktu. İnternet ancak 1993'te halkın kullanımına açıldı."

"Hayır, ama belki gazetede filan vardır," dedi Alfa. "Radyo ya da ne bileyim..."

Bayan Vis başıyla onayladı. "Evet, zaman zaman gazetecilere bahane uydurmak zorunda kalırdık ve bu çoğunlukla işe yarardı."

"Çoğunlukla mı?" diye sordu Nina.

"Bir keresinde ülkenin en büyük gazetelerinden birinde bir yazı çıkmıştı. Baş sayfada. Var olmayan ancak iki çocuğa burs veren bir fonla ilgiliydi. Bu fonun gizli bir bakanlığa ait olduğu yazıyordu ve öyleydi de."

"Bunu Gümüş Adamlar mı yapmıştı?" diye sordu Alfa.

"Hem evet hem hayır," dedi Bayan Vis. "Gümüş Adamlar gazetecilere vakayla ilgili sorun olan yerleri işaret etmişlerdi. Bu sorunların varlığı bizim suçumuzdu."

"Bunu nasıl çözdünüz? O zaman biz de aynısını yapabiliriz!" dedi Alfa ve sandalyesinde sallandı.

"Yazının gazetede yayımlandığı gün Cenevre'deki Uluslararası Topluluk'tan bir mektup aldık."

"Oo," dedi Alfa.

"Bakanlığın kapatılmasıyla ilgiliydi," dedi Nina.

Bayan Vis başıyla onayladı.

"Uluslararası Topluluk neden gazetede yazı çıkmasına engel olmadı?" diye sordu Ruben.

"Sanırım," dedi Bayan Vis, "bizi daha önce on kez uyardıkları için. Daha fazla dayanamadılar."

"Demek ki öfkelendiklerinde yardım etmiyorlar, ayrıca resmi olarak bakanlık değilsen yine yardımcı olmuyorlar," dedi Alfa. "Ne asabi bir toplulukmuş."

Bayan Vis güldü.

"Benim bir fikrim daha var," dedi Nina. "İnternet bağlayabilen biri bir internet sitesini de bloke edebilir, değil mi?" diye sordu.

Alfa başıyla onayladı. "Noria'nın babası!"

"Bu çok farklı bir şey," dedi Ruben. "Kurulum ve programlama. Bir başkasının sitesini devre dışı bırakmak..." Gözlerini iyice kıstı. "Belki CMS'ye girişi sağlayabilirsin ama daha sonra bütün kullanıcı bilgilerine ihtiyacın var."

Nina ona baktı. "Hmm. Söylediklerinin hepsini anlamıyorum ama bunu bir deneyelim derim. Elimizdeki tek seçenek bu. Yoksa bu akşam bütün okul siteyi görecek. Numarası hâlâ sende var mı?" diye sordu.

Ruben cep telefonunu aldı ama Nina fikir değiştirdi. "Boş ver. Ben oraya gidiyorum." İçeriye girdiğinde ayağından fırlattığı çiçekli çizmelerini geri giydi. "Benimle gelen var mı?" diye sordu.

"Sanırım artık eve gitme zamanınız geldi," dedi Ba-

yan Vis. "Aileleriniz sizi yemeğe bekliyor olmalı."

"Yemekten sonra tekrar gelebilir miyiz?" diye sordu Alfa. "Belki bu akşam neredeyse bakanlık olduğumuz son akşamdır."

"Hayır!" diye çıkıştı Nina. "Yani, evet, demek istedim, yemekten sonra ben de geliyorum. Ama hayır! Bu, son buluşmamız olmamalı," dedi ve koşarak dışarıya çıktı.

Bir süre sonra, Noria ve babasının yaşadığı evin tam karşısındaki çite bisikletini park ederken nefes nefeseydi Nina. Kapıya koşup zili çaldı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi, çok hızlı bisiklet sürdüğü için dağılmıştı çünkü. Kapı açıldı. "Selam, seni tanıyorum!" dedi Zalmai.

"Çantayı getiren kız."

"Nina," dedi Nina. "Size bir şey sormak istiyordum."

"Olur," dedi Zalmai. "İçeriye gir lütfen."

Nina başını salladı. "Hayır, çok acelem var. Yalnızca yardımcı olup olamayacağınızı bilmek istiyorum."

"Umarım olurum," dedi Noria'nın babası. "Çünkü sen bana iş konusunda yardımcı oldun."

Nina şaşırmıştı. Barremans'ın bilgisayarının kurulumuyla bir ilgisi olduğunu bilmiyordu, değil mi?

"Radyo tamiri yapamayan araba tamircisinden bahsetmiştin," dedi Zalmai. "Şey, bir gün bisikletle oraya gidip kendimi elektrik tamircisi olarak tanıttım. Artık elektrik problemi olduğunda bana haber veriyorlar. Böylece yeni işler alıyorum."

"Ahh! Ne iyi," dedi Nina.

"Peki sen ne sormak istiyordun?" dedi Noria'nın babası.

"İnternet bağlantısı ve benzeri işler yapıyorsunuz," dedi Nina.

"Evet," dedi Zalmai. "Bunu da yapıyorum. Örneğin birazdan bir beyefendinin internetini yeniden bağlamaya gideceğim. Bir şey anlamadığı için bilgisayarının bozulduğunu düşünmüş. Hafta sonu olsa da fark etmez."

"Peki bir internet sitesini engelleyebilir misiniz?" diye sordu Nina, hâlâ nefes nefeseydi. "Birinin yaptığı internet sitesini engelleyebilir misiniz?"

"Bir siteyi bloklamak mı? Bunu yapabilirim sanırım," dedi Zalmai.

Nina zıpladı. "Gerçekten mi? Bu harika! O zaman bunu yapıyoruz! Kimsenin o siteyi görmesine izin vermemeliyiz. Adresi bende var, bilgisayarda bakalım mı?" diye sordu.

"Kimse mi?" Zalmai güldü. "Ben bunu sadece bir bilgisayarda gerçekleştirebilirim. Senin de bunu kastettiğini düşünmüştüm. Senin bilgisayarında bazı sitelerin görünmesini engelleyebilirim, böylece o sitelere giremezsin. Ancak bir başkasının bilgisayarında o site hâlâ ziyaret edilebilir. Dünyadaki diğer bütün bilgisayarları ortadan kaldırmadığın sürece tabii."

Nina'nın omuzları düştü, başı öne eğildi, tamamen yıkılmıştı. "Aa," dedi yalnızca. Ansızın çok yorgun hissetmişti kendini.

"Daha fazla yardım edemeyeceğim için kusura bakma," dedi Zalmai. "İçeriye dönmem gerekiyor, Noria'ya çorba pişireceğim. Birazdan çıkacağız."

"Tamam," dedi Nina. "Yine de teşekkürler."

"Ben de teşekkür ederim!" dedi Zalmai. "Ali'deki yeni işler için!"

"Alfa telefon etti," dedi Nina'nın annesi Nina içeriye girer girmez. "Çok acil olduğunu söyledi."

Nina çizmelerini ayağından fırlattı ve annesiyle babasının yatak odasındaki telefondan onu geri aramak için yukarı kata koşarak çıktı. "Selam Alfa," dedi.

"Nin? Az önce www.rubininsirlari.nl sitesine bir kez daha baktığımda yeni bir fotoğraf gördüm."

"Öyle mi," dedi Nina. Bunun neden acil olduğunu konusunda bir fikri yoktu. "Henüz tam olarak hazır değildi zaten."

"Senin fotoğrafın, Noria'nın evinin önünde, babasıyla konuşurken çekilmiş."

"Ne?" Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti Nina. "Bu biraz önceydi. Beni takip etmişler," dedi.

Alfa derin bir iç çekti. "Sana yardım edebildi mi peki?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nina. "Ama biz ona ekstra iş bulmasına yardım ettik. Zaman zaman annemin radyosunu tamir edemeyen oto tamircisi Ali'den elektrik işleri alıyormuş."

"Çok iyi," dedi Alfa.

"Bu üçüncü vaka olarak görülemez mi?" diye sordu Nina kendi kendine.

"Bu bir sorun sayılmaz ama," dedi Alfa. "Serbest çalıştığını kendi söyledi, iş aramıyordu."

Nina başıyla onayladı.

"Ayrıca anonim olarak gerçekleşmedi," diye devam etti Alfa. "Çünkü sana özel olarak teşekkür etmiş. Üstelik bunun Noria'ya yardımı olmadı."

"Haklısın," dedi Nina hayal kırıklığına uğrayarak. "Bu ziyaret bir işe yaramadı, üstelik yeni bir fotoğraf çekmişler."

"Zalmai'nin yeni bir işi olması gayet iyi ama," dedi Alfa.

"Evet," dedi Nina. "Ama şimdi o da aptal bir sitede yer alıyor."

Yarım saat sonra aşağıda, yemek masasında oturduklarında Nina'nın karnı aç değildi.

"Daha önce hiç böyle yapmazdın kızım," dedi annesi. "Lazanya en sevdiğin yemekti!"

Nina derin bir iç çekti.

"Okulda bir şey mi oldu?" diye sordu babası.

Nina başını salladı. Okul bugünden sonra her zamanki gibi sıradan ve sıkıcı olacaktı.

"Hasta mısın?" diye sordu annesi.

"Hayır," dedi Nina. Dedem hasta olmuştu, diye düşündü ve yeniden iyileşmesi için bakanlık ona yardım etmişti.

"Âşık mı oldun yoksa?" diye sordu babası.

"Hayır," dedi Nina bir kez daha.

"Ahh, o zaman aşkınız sona mı erdi?" dedi annesi Nina'nın başını okşayarak. "Seninle Roving Tom konserine gelen şu Ruben adlı çocuk? Senden ayrıldı mı?"

Nina bir an duvarı ve Roving Tom'u anımsadı. Kon-

serden sonraki çılgın alkışları duydu yeniden ve o kadar şeyi başarmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu hissetti. Gözyaşları lazanyasının içine aktı. "Ahh kızım benim," dedi annesi. "Seni çok iyi anlıyorum. Kalbinin kırılması korkunç bir şey." Koluyla onu sardı ama Nina ağlamaya devam etti. Gözlerinin önüne Noria ve Bayan Vis geldi. Tavan arasındaki sandık. Bay Barremans'ın mutluluğu... "Ahh tatlım," dedi annesi. "Bu akşam kanepede uzan ve daha sonra birlikte film izleyelim."

Nina başını salladı. "Hayır, bu akşam bir şey daha yapmam gerekiyor. Daha sonra her şey sona erecek."

Annesiyle babası birbirine baktı.

"Tamam, o zaman," dedi babası. "Ama sakın yalvarma, tamam mı? O çirkin çocuk için sen aşırı güzelsin. Başkalarıyla tanışacaksın."

Her ne kadar midesi sıkışsa da Nina gülmekten kendini alamadı. "Teşekkürler baba," dedi. "Bunu unutmayacağım."

Ayrılık

Akşamleyin saat yedi buçukta Nina yeniden Bayan Vis'in zilini çaldı. Kapıyı açan Ruben, Nina'nın güneş gözlüğü takmış olduğunu görünce şaşırdı. "Sophia'yı mı taklit ediyorsun?" dedi.

Nina bir şey söylemeden içeriye girdi. Alfa ve Bayan Vis masada oturmuş çay içiyorlardı. Nina bir sandalye aldı ve gözlüklerini çıkarıp kenara koydu.

"Nin! Ağlamışsın sen," diye tahmin yürüttü Alfa hemen. Nina'nın gözleri şiş ve kırmızıydı.

"Zalmai'de işler yolunda gitmedi sanırım," dedi Ruben.

Nina başını salladı. "Bize yardım edemiyor."

"Ama o bizim yardımımızla oto tamirciden yeni işler alıyormuş!" dedi Alfa. "Hatta Nina'ya teşekkür etmiş."

"Ama bu bir vakadan sayılmaz, değil mi?" diye sordu Nina Bayan Vis'e bir kez daha emin olmak için.

"Hayır," dedi yaşlı kadın. "Bu gayet hoş bir davranış."

Sessizce oturuyorlardı. Ruben kendi gözlüğünü sildi. Alfa annesinin yeniden ördüğü saçlarıyla oynadı. Nina ise çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynattı.

"Sevgili çocuklar," dedi Bayan Vis ciddiyetle. "Buraya kadarmış. Sizinle çalışmaktan çok keyif aldım."

"Ben de," dedi Nina. Etrafına, eski bakanlığın raporlarının yer aldığı kitaplığa baktı. Koyu renk kapaklarının altında yazan vakalardan gerçekten çok şey öğrenmişti. Daha sonra geçen haftalarda yaşadığı maceraları düşündü. "Yaşlı bir adama güzel bir dizüstü bilgisayar hediye ettik," dedi.

Alfa başıyla onayladı. "Ve bir duvarı kurtardık."

"Ve beni," dedi Ruben. "Okul bahçesinde. O da çok hoştu."

Nina gülümsedi. "Çok eğlenceliydi. Sophia'nın ve arkadaşlarının o şaşkın bakışları! Ve tabii senin de!" Yüzü düştü. "Şimdi herkes o aptal sitede ne yaptığımızı görecek!" dedi.

"Ben göremem," dedi Bayan Vis. "Ama benim için internet sitesini tarif edebilir misiniz? Belki düşündüğünüz kadar kötü değildir."

Ruben bilgisayarını açtı, cihaz uğultuyla çalışmaya başladı.

"Düşündüğümüzden daha kötü," dedi Alfa. "İki saat önce siteye Nina'nın Noria'nın babasıyla konuşurken çekilmiş bir fotoğrafını daha koydular."

Bayan Vis başını iki yana salladı. "Ne rezil çocuklarmış bunlar meğer!" dedi.

"Aa, hayır!" dedi Ruben. "Sophia e-posta atmış. Okulumdaki herkese yollamış."

"Şimdiden mi?" diye sordu Alfa. "Belki başka bir şeyle ilgilidir."

"Ruben Tannema," dedi Ruben ve derinden iç çekti. "E-postanın başlığı bu."

"Oo," dedi Alfa şaşırarak.

"Ne yazıyor?" dedi Nina.

Ruben bir kez daha iç çektikten sonra gelen e-postayı yüksek sesle okumaya başladı. "Herculesschool'un değerli öğretmenleri ve öğrencileri, size bu e-postayı aşırı önemli bir mesele olduğu için gönderiyorum. Ruben Tannema'nın kötü bir auraya sahip olduğunu hepimiz zaten biliyorduk." Bir süre mırıldandı. "Ama onun şehirde tuhaf işler karıştırdığından haberdar mıydık? Sizin için bunu bir siteye koyduk. Güzel fotoğraflar ve bağlantılar ekledik. Sevgiler, Sophia."

"Sevgiler mi?" dedi Nina. "Buna nasıl cesaret edebiliyor! Bu kelimenin ne anlama geldiğinden bile habersiz o!"

"Bunu kimseye ciddiye almaz, değil mi?" diye sordu Alfa. "Şu aşırı önemli bir meseleyi?"

"Ama siteye yönlendiren bir bağlantı var e-postada,"

dedi Ruben. "Dolayısıyla ciddiye alınıp alınmaması bir yana, bundan sonra anonim bir bakanlık olamayız. Burada."

Nina bir eliyle gözlerini kapattı. Ruben'in bilgisayar faresine dokunan parmaklarının sesini işitti. Siteyi bir kez daha görmeyi hiç istemiyordu.

"Hıı," dedi Ruben. "Link çalışmıyor. Adres www.rubininsirlari.nl değil miydi?"

Alfa derin bir iç çekti. "Böyle bir ismi kim bulur ki?"

"Ama ismi buydu değil mi?" diye sordu Ruben yeniden. "Nokta nl miydi? Yoksa nokta com mu? Gönderdiği e-postada bir hata yapmış olabilir mi?" Parmakları klavyenin üzerinde hızla gezindi tekrar.

"Hayır," diye mırıldandı. "Gerçekten de nokta nl idi."

Alfa başıyla onayladı. "Eminim. Ama neden?"

"Sayfa çalışmıyor," dedi Ruben.

Nina ellerini yüzünden çekti. "Belki bağlantın kopmuştur."

Ruben başını salladı. "Bağlantım var, üç çizgi, normal yani. E-postalarımı okuyabiliyorum. Bizim sayfada yalnızca bir tür kod var," dedi.

Nina dizüstü bilgisayarı kendine doğru çevirdi. Ekranın sağ üst köşesinde 2421CH97 yazıyordu. "Bu kodu biliyorum sanırım," dedi düşünceli bir edayla.

"Hangi kodu?" diye sordu Alfa.

Nina onu okudu: "2421CH97"

Alfa telefonunu aldı. "Bu geçen hafta tuhaf mesajı gönderen kişiydi, burada, bak."

Nina telefonu aldı, ama göz ucuyla Bayan Vis'i görün-

ce hemen yere koydu. Yaşlı kadın bir eliyle ağzını kapatırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Bayan Vis, iyi misiniz?" diye sordu Nina, zıpladı ve kadının yanına gitti. Ruben çarçabuk bir bardak su uzattı ona.

"Şu kod numarası," dedi Bayan Vis nefes nefese. "O Uluslararası Topluluk'tan geliyor."

"Ne?" dedi Nina. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Eskiden bakanlıkta mesajları hep bu tür kodlarla alırdık." Bir yudum su içti. "Her zaman beş sayısından küçük dört rakam, iki harf ve beşten büyük iki rakam." Alfa'ya döndü. "Orada ne yazdığını bir kez daha söyler misin?" diye sordu.

Alfa dizüstü bilgisayarı kendine doğru çekti ve kodu bir kez daha okudu. "2421CH97"

"Mektubu yanına al şimdi," dedi Bayan Vis. "Hani şu iyi dileklerimle yazan, sandalyemin yanında duruyor."

Nina iki adımda Bayan Vis'in sandalyesinin yanındaydı ve kabarık halının üstündeki zarfı aldı. Kâğıdı yüzüne yaklaştırdı ve sağ üst köşeye karalanmış küçük kodu okudu. "2421CH97. Aynı! Bayan Vis, bu sahiden Uluslararası Topluluk!" dedi.

Bayan Vis başını yavaşça hareket ettirerek onayladı.

"Onlar Sophia'nın sitesini mi blokladılar yani?" diye sordu Ruben. "Ama siz dediniz ki onlar bunu ancak..."

Sustu ve fal taşı gibi açılmış gözlerle komşusuna baktı. Yaşlı kadın elini masaya vurdu. "Bunun tek bir anlamı olabilir çocuklar."

"Hayır!" dedi Alfa.

"Gerçekten mi?" diye sordu Nina. "Başardık!"

Bayan Vis başıyla onayladı. "Başardık. Üçünüz bütün vakaları çözdünüz."

Nina, Alfa ve Ruben sandalyelerinden fırlayıp odanın içinde dans etmeye başladılar. Daha sonra tek tek Bayan Vis'in boynuna sarıldılar. Ve birbirlerinin. "Tebrikler!" dedi Nina ve Ruben'i tutup biraz havaya kaldırdı. "Sana da!" dedi Ruben, Alfa masanın etrafında zıplayıp *Morning Love* melodisiyle kendi şarkısını söyledi. "Başardık! Biz başaaaardık!"

"Ruben, dolapta pasta var, onu getir evlat. Çatallarla birlikte," dedi Bayan Vis. Yüzü hâlâ kırmızıydı ancak nefes alıp verişi düzene girmişti. Ruben koşarak mutfağa gitti ve beyaz bir kutunun içindeki elmalı turtayı getirdi. "Bunu her ihtimale karşı almıştım," dedi Bayan Vis neşeyle. "Ah! Krema da var tabii." Ruben onu da getirdiğinde dördü birden kremalı elma turtasını yediler.

"Siteye bir kez daha bakıyorum," dedi Alfa. Bilgisayarı aldı ve *enter* tuşuna bastı. Sayfa yenilendi ama hiçbir şey değişmedi. "Hâlâ aynı," dedi neşeyle ve büyük bir parça turtayı yuttu. "Aa, sana yeni bir e-posta gelmiş, Ruben. "Re: Ruben Tannema, Iris diye birisinden."

"O benim öğretmenim," dedi Ruben. "Göstersene."

Alfa bilgisayarı Ruben'e doğru çevirdi. Ruben bir yandan başparmağıyla servis tabağında kalan turta kırıntılarını toplarken yazıyı okudu. Ellerini çırptı. "Hah, çok güzel."

"Güzel olan ne?" diye sordu Nina.

"Değerli aileler, öğrenciler, çalışanlar ve sayın mü-

dür," diye okudu Ruben yüksek sesle. "Bu izinsiz gönderilen e-posta için içtenlikle özür diliyorum. Öğrencilerimden kimsenin kötü bir aurası yok tabii ki. Bu e-postayı gönderen hanımefendiyle detaylı konuşacağım."

"Sonunda," dedi Bayan Vis. "Öğretmen Sophia'nın baş belası olduğunu anladı."

"Annem bana 'hanımefendi' diye seslendiğinde genellikle oldukça öfkelidir," dedi Alfa heyecanla.

"Hiç kimseye karşı olmamamız gerektiğini biliyorum, Bayan Vis," dedi Ruben ve bilgisayarını kapattı. "Ama bu durumdan dolayı mutlu olmam çok kötü bir şey mi?"

"Ha ha," dedi yaşlı kadın. "Elbette hayır. Bakanlığın memurları da normal insanlar." Kıs kıs gülerken çayından bir yudum aldı.

"Bakanlığın memurları," diye tekrarladı Nina. "Artık resmen Çözüm Bakanlığı'yız." Şaşkın şaşkın Bayan Vis'e baktı. "Bu saatten sonra buna bir şey engel olamaz, değil mi?" diye sordu.

Bayan Vis başını salladı ve bol kremalı, bir parça elmalı turta aldı ve ardından "Hayır, ufaklık. Hiçbir şey engel olamaz," dedi.

Nina Alfa'ya elini uzattı. "Nina Zout, Çözüm Bakanlığı memuru."

Alfa kendisine uzatılan eli sıktı. "Memnun oldum. Alfa Dabrezil, Çözüm Bakanlığı memuru."

"Tabii bunu asla kimseye söyleyemeyiz," dedi Ruben.

"Birbirimize söyleyebiliriz," dedi Nina. "Özellikle bu akşam."

Bu kez Ruben uzattı elini. Nina elini sıkıca tuttu. "Ruben Tannema, Çözüm Bakanlığı memuru," diye kendini tanıttı Ruben.

"Öyleyse çalışmaya başlayabilirsiniz," dedi Bayan Vis.

"Şimdi mi?" diye sordu Alfa.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Hayır, gelecek haftalarda. Vakaları çözmeliyiz. Çünkü Uluslararası Topluluk'a bağlıyız ve bir miktar para alacağız. Bendekiler eskidiği için yeni kıyafetler de göndereceklerdir."

"Harika," dedi Nina. "Çözdüğümüz meseleler de kitaplarda yer alacak mı?" diye sordu ve kitaplıkta dizili yüzlerce kitaba baktı.

Bayan Vis başıyla onayladı. "Sanırım. Yeni bir kitapta yer vereceklerdir. Ancak raporlarımızı daktilo yerine bilgisayarda yazmamız gerekiyor artık," dedi kıkırdayarak. "Ne macera ama!"

Bir süre konuşmadan oturdular. Turta bitmişti. "Demek hedefi tam on ikiden vurduk," dedi Nina ve çizmelerinin içindeki ayak parmaklarını oynattı.

"İyi ama nasıl oldu bu?" diye sordu Ruben

"Noria'yı sevindirdik," dedi Alfa. "Başka türlü mümkün olmazdı. Şimdi bir daha ona zorbalık yapmayacaklar mı yani? Sophia'nın onunla dalga geçmesini önleyecek bir şey mi yaptık?" diye sordu.

Ruben omuz silkti ve "Belki de yeni arkadaşlar edinmiştir," diye fikir yürüttü.

"Belki tekrar dışarıda oyun oynamaya başlamıştır," dedi Nina. "Ya da babası artık daha fazla iş aldığı içindir."

"Sanırım," dedi Bayan Vis. "Bunun nedenini asla bile-

meyeceğiz. Bu duruma alışsanız iyi olur." Kollarını sıvarken gülümsedi. "Çözüm Bakanlığı'nda çalışıyorsanız bu, işinizin doğal bir parçası."

Mektup

"Tatlım," dedi Nina'nın babası.

"Efendim baba?" dedi Nina. Bakanlığın resmi olarak kurulmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Nina salondaki büyük koltuğun kenarında oturuyordu, mavi çizmeleri oturulacak yerin üzerindeydi ve havaya attığı kuru üzümleri ağzıyla yakalamaya çalışıyordu.

"Bay Barremans'ı hatırlıyor musun, bana birkaç hafta önce sorduğun şu yaşlı adamı?" diye sordu babası.

Nina başıyla onayladı. Bir kuru üzüm burnuna düştü.

"Yalnız göründüğü için onun adına üzüldüğümü söylediğimi de hatırlıyor musun?" dedi babası.

Nina yine başıyla onayladı.

"Şey, bu sabah ona bir zarf götürdüm. Amerika'dan geliyordu."

"Aaa, ne iyi!" dedi Nina. "Kimdenmiş acaba?"

"O kadarını bilmiyorum," diye yanıtladı babası.

Umarım oğlundan geliyordur, diye düşündü Nina.

"Ayrıca bir şey daha vardı," diye anlatmaya devam etti babası ve sakalını kaşıdı.

Nina kuru üzümleri havaya atmayı bırakıp babasına baktı.

"Zarfı posta kutusuna koyarken, teknenin güvertesinde, güneşte küçük bir kızın oynadığını gördüm. Siyah saçları örülüydü ve ayakları çıplaktı. Resim yapıp Barremans'la sohbet ediyordu. Ne güzel, değil mi?"

"Evet," dedi Nina ve gülümsedi. "Evet. Çok güzel."

SANNE ROOSEBOOM

ÇÖZÜM BAKANLIĞI

Nina on bir yaşında, maceraperest bir kız çocuğudur. Postacı olan babası, bir gün eve gizemli "Çözüm Bakanlığı"na gönderilmiş bir mektup getirir. Nina bu mektubu okumaktan kendini alamaz ve babasının çantasından mektubu ödünç alır. Mektup okulda zorbalığa uğrayan dokuz yaşındaki Ruben tarafından yazılmıştır.

Nina ve en iyi arkadaşı Alfa, Çözüm Bakanlığı diye bir yer olmadığı için Ruben'e yardım etmeye karar verirler. Ne var ki Ruben ve yaşlı komşusu sayesinde yanıldıklarını anlarlar: Bir zamanlar Çözüm Bakanlığı diye bir yer gerçekten de var olmuştur! Üstelik üç sorunu çözmeyi başarırlarsa bakanlığı yeniden kurmaları mümkün olacaktır.

Çözüm Bakanlığı, zorbalığa göğüs geren bir grup arkadaş hakkında ilham verici, eğlenceli ve macera dolu bir roman!

21 TL | roman

YAŞ	9	10	11	+

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-4860-8

9 789750 748608